

எட்டுத்தொகையும்
தமிழர் பண்பாடும்

தமிழறிஞர்
சாமி. சதிரயாளர்

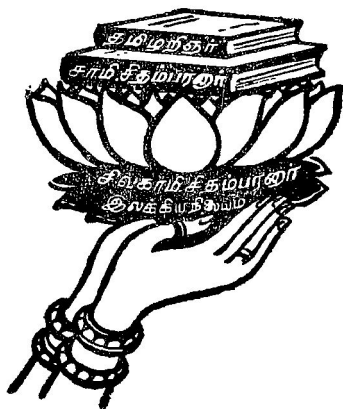

இலக்கிய
வரிசை

இலக்கிய வரிசை - 4

எட்டுத் தொகையும் தமிழர் பண்பாடும்

தமிழறிஞர் . சாமி சிதம்பரனார்

இலக்கிய நிலையம்

19, சவுராஷ்டிர நகர் 7 - வது தெரு

சென்னை - 600 094

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title	— Ettuthohaiyum Tamilar Panpaadam
Author	— Saami Chidambaranaar
Language	— Tamil
II Edition	— August, 1962
III Edition	— December, 1986
Copyright holder	— Thirumathi Sivakaami Chidambaranaar
Paper used	— 11.6 Kg. D/c Tamil Nadu White printing
Number of Pages	— 248
Number of Copies	— 1000
Printers	— SAALAI ACHAHAM 11, Thiruveethiyan Street Gopalapuram, Madras - 86 Phone : 47 78 20 (33)
Price	— Rs. 20.75
Subject	— Tamil culture as portrayed in Ettuthohai
Publishers	— Sivakaami Chidambaranaar Ilakkiya Nilayam 19, Sourashtra Nagar 7th Street, Madras-94 Phone: 42 15 25
Selling Rights	— AINTHINAI PATHIPPAGAM 282, Pycrofts Road, Triplicane Madras-600 005 Phone : 84 57 12

பொருள் அடக்கம்

1. எட்டுத்தொகை நூல்	...	9
2. ஐங்குறுநூறு	...	29
3. குறுந்தொகை	...	52
4. நற்றிணை	...	71
5. அகநானூறு	...	90
6. கலித்தொகை	...	118
7. பரிபாடல்	...	153
8. பதிற்றுப்பத்து	...	183
9. புறநானூறு	...	209

பதீப்புரை

தமிழறிஞர் சாமி சிதம்பரனார் அவர்கள் எழுதிய சங்கத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி நூல்கள் 15, 20 ஆண்டு களுக்கு இடைப்பட்ட காலத்திற்குப் பிறகு, தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள், மற்றும் சங்கப் பழந்தமிழ் ஆராய்ச்சியில் ஆர்வமுடன் ஈடுபட்டுள்ள இளைஞர் பெருமக்களின் விருப்பத்தின் பேரில் வெளியிடுகிறோம்.

புது அச்சில் வெளிவரும் நூல்கள் இலக்கிய வரிசை:
1. கம்பன் கண்ட தமிழகம் 2. தொல்காப்பியத் தமிழர்
3. பத்துப்பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும் 4. எட்டுத் தொகையும் தமிழர் பண்பாடும் 5. பதினெண் கீழ்க் கணக்கும் தமிழர் வாழ்வும் 6. சிலப்பதிகாரத் தமிழகம், 7. மணிமேகலை காட்டும் மனித வாழ்வு.

அருள் நெறித் தொடர் வரிசை : 1. ஆழ்வார்கள் அருள் மொழி 2. தேவாரத் திருமொழிகள் 3. சங்கப் புலவர் சன்மார்க்கம் 4. மணி வாசகர் - மூவர் மணி மொழிகள் 5. அருணகிரியார் - குருபரர் அறிவுரைகள் 6. பட்டினத்தார் - தாயுமானார் பாடல் பெருமை.

நாலடியார் பாட்டும் உரையும், நான்மணிக்கடிகை பாட்டும் உரையும், வடலூரார் வாய்மொழி; இலக்கியச் சோலை, பழந்தமிழர் அரசியல்.

வேண்டுவது தமிழன்பர்களின் ஆதரவே.

சென்னை - 600 094
1-12-86

சிவகாமி சிதம்பரனார்
இலக்கிய நிலையம்

முன்னுரை

எட்டுத் தொகையும் தமிழர் பண்பாடும் என்பது, எட்டுத் தொகை நூல்களைப் பற்றிக் கூறுவது. எட்டு நூல்கள் கொண்ட தொகுப்பு எட்டுத்தொகை. அவை இன்னின்னவை என்பதை எட்டுத்தொகை நூல்கள் என்ற தலைப்பிலே காணலாம்.

எட்டுத் தொகை நூல்கள் ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் தனித்தனியாக எழுதலாம்; எட்டுப் புத்தகங்கள் எழுதலாம்; பலர் எழுதியும் இருக்கின்றனர்.

எட்டுத்தொகை நூல்களைப் பற்றி எழுதியிருப்போர், அந்நூல்களின் அருமை பெருமைகளை ஆராய்ந்து எழுதியிருக்கின்றனர். அந்நூல்களிலே அமைந்திருக்கும் சொல் நயம், பொருள் நயம், இயற்கைக் காட்சி, உவமைச் சிறப்பு, செய்யுள் அமைதி முதலியவைகளை எடுத்துக் காட்டி எழுதியிருக்கின்றனர்.

அந்நூல் பாடல்களின் ஆசிரியர்களான பழம்புலவர்களின் மாண்பையும், அந்நூல்களின் மூலம் அறியக்கிடக்கும் பழந்தமிழ் நாகரிகத்தையும் போற்றிப் புகழ்ந்திருக்கின்றனர்.

பண்டைத் தமிழர்களின் உண்மை வரலாற்றை உணர வேண்டும் என்பதுதான் இந்நூலை எழுதியதன் நோக்கம். பண்டைத் தமிழர்களின் சமுதாய வாழ்வு, அரசியல் முறை, குடும்ப வாழ்வு, பழக்க வழக்கப் பண்பாடுகள் எவ்வாறு இருந்தன என்பவை இந்நூலில்

எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. எட்டு நூல்களிலும் அமைந்துள்ள இக்கருத்துக்கள் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இன்று, பண்டைத் தமிழ் நூல்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்; அவைகளைப் படித்தறிய வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் தமிழகத்தில் பெருகி வருகின்றது. இத்தகைய ஆர்வம் உள்ளவர்களுக்குத் தமிழ் இலக்கியங்களின் உண்மைக் கருத்துக்களை எடுத்துக் காட்ட வேண்டும்; அவர்களுடைய தமிழ் இலக்கியத் தாகத்தைத் தீர்க்க வேண்டும்.

ஒரு சிலர் இந்த உண்மையை மறந்து விடுகின்றனர். இன்றைய சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு ஏற்ற கொள்கைகள் எவையெவை என்று தாம் எண்ணுகின்றனரோ, அவைகள் எல்லாம் தமிழ் இலக்கியங்களிலே இருக்கின்றன என்று சொல்ல முன்வருகின்றனர்; எழுதியும் தீர்த்து விடுகின்றனர்.

இப்படிச் சொல்லுவோரையும், எழுதுவோரையும் பார்த்து, “ஐயா நீங்கள் எண்ணுவதற்கு மாறான கொள்கைகளும் பழந்தமிழ் நூல்களிலே காணப்படுகின்றனவே” என்று கேட்டால் போதும். அவர்களிடம் சீற்றம் பிறந்து விடுகின்றது. உடனே அவர்கள் “அவைகள் எல்லாம் இடைக்காலத்திலே நுழைந்தவை; தமிழர்களின் பகைவர்களால் புகுத்தப்பட்டவை” என்று ஒரே போடு போட்டு விடுகின்றனர். இது சரியான சமாதானம் ஆகாது.

ஆரியர்—தமிழர் என்ற வேற்றுமையைக் கிளப்பும் ஒரு கும்பல் தங்கள் வெறுப்புக் கிளர்ச்சிக்குத் தமிழையும் தமிழ் இலக்கியங்களையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்றது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பாரத நாட்டுப் பண்பாட்டில் வேற்றுமை இல்லை என்பதற்கான ஆதரவுகள் நிறைந்திருப்பதை, இக்கும்பல் மறைத்து விடுகின்றது.

தெய்வங்கள், தெய்வ வணக்க முறைகள், இல்லற தர்மம், அரசியல் நீதி, சமுதாய உயர்வு தாழ்வு, இவ்வுலக, மறு உலக வாழ்வு பற்றிய உண்மைகள், போர் முறைகள், புராணங்கள், வேதம், வேள்வி, தவம், தவப்பயன், பொதுநீதி, ஆகியவை பற்றிய கருத்துக்கள் எல்லாம் பாரதநாடு முழுவதும் ஒரேவிதமாகவே பரவியிருந்தன. பண்டைத் தமிழ் நூல்களிலே இவைகளைப் பற்றிக் காணப்படும் கொள்கைகளுக்கும் வடமொழி நூல்களின் கொள்கைகளுக்கும் முரண்பாடில்லை.

செப்புமொழி பதினெட்டுடையாள் எனில்
சிந்தனை ஒன்றுடையாள்

என்று பாரதி, நமது நாட்டின் ஒன்றுபட்ட பண்பாட்டைப் பற்றி உணர் த்தியிருப்பது உண்மையாகும்.

இவ்வுண்மையை மறந்து அல்லது மறைத்து, "பழந் தமிழர்கள் புலால் அருந்தாதவர்கள்; மதுபானம் செய்யாதவர்கள். ஆரியர்கள்தாம் இப்பழக்கங்களைத் தமிழர்களிடம் புகுத்தினார்கள்" என்று சொல்லுகின்றவர்கள் கூட உண்டு.

இது மிகவும் வேடிக்கையான வாதம். தமிழ் நூல்களைப் படிக்காதவர்களை ஏமாற்றும் வாதம். பழந் தமிழ் நூல்களில் இவைகள் வெறுக்கப்படவில்லை. ஔவையார், கபிலர் போன்ற புலவர்கள் எல்லாம் மாமிசத்தையும் மதுவையும் சிறந்த உணவாகப் பாராட்டியிருக்கின்றனர்.

வடமொழியின் மேலும், வடவர் மேலும் வெறுப்புக் கொண்டவர்கள் வாய்க்கு வந்தவாறு பேசுகின்றனர்; எழுதுகின்றனர். வகுப்பு வேற்றுமை ஆரியர் நுழைப்பு; மதம் ஆரியர் புகுத்தல்; தெய்வங்கள் வடவர் கற்பனை; மோட்ச நரகம், ஆரியர்கள் சூழ்ச்சி; புண்ணிய பாவம் அவர்கள் ஏற்படுத்தியவை என்றெல்லாம் சொல்லிவிடுகின்றனர்.

பழந்தமிழ் நூல்களை நடுநிலையிலிருந்து காண்பவர்கள், வெறுப்பாளர்கள் கக்கும் வீணுரைகளைத் திரும்பியும் பார்க்க மாட்டார்கள். உண்மைகளை உணர்வார்கள். இக்கால நிலைமைக்கு ஏற்றவாறு தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டு முன்னேற வழி காண்பார்கள்.

வெறுப்புப் பயன் தராது; விருப்பே எதற்கும் துணை செய்யும். தமிழ் வளர, தமிழர் முன்னேற விருப்பத்துடன் உழைக்க வேண்டும். பிறமொழிகளையும், பிற மக்களையும் வெறுப்பதனால் எப்பயனும் இல்லை.

இதுவே பழந்தமிழர் பண்பாடு. இத்தகைய சிறந்த பண்பாட்டைத் தமிழர்கள் பின்பற்ற வேண்டும். இந்நோக்கத்துடனேயே, பழந்தமிழர்களின் பண்பாட்டை எடுத்துக் காட்டும் வகையில் இந்நூல் சுருக்கமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. பத்துப் பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும் என்னும் எனது புத்தகத்தை வெளியிட்டது போலவே இதையும் வெளியிட முன்வந்த ஸ்டார் பிரசுரத்தாருக்கு எனது நன்றி.

சவுராஷ்டிர நகர்
சென்னை-24

எட்டுத் தொகையும் தமிழர் பண்பாடும்

எட்டுத்தொகை நூல்கள்

பத்துப் பாட்டும் எட்டுத் தொகையும் கடைச்சங்க நூல்கள். எட்டு நூல்கள் கொண்ட ஒரு தொகுப்புக்கு எட்டுத் தொகையென்று பெயர். இந்த எட்டுத்தொகை நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் பல புலவர்களின் பாடல்களைக் கொண்டவை.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப் பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பவை அந்த எட்டு நூல்களின் பெயர்கள்.

நற்றிணை, நல்ல குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு,
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து, ஓங்கு பரிபாடல்,
கற்றறிந்தார் சொல்லும் கலியோடு, அகம், புறம், என்று
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை.

இவ்வெண்பா எட்டுத்தொகை நூல்கள் இவைகள் என்பதைக் குறிக்கின்றது. இது ஒரு பழைய வெண்பா.

நற்றிணையிலே நானூற்றொரு பாடல்கள் இருக்கின்றன. அதன் முதற்பாட்டுக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல். அது பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால் பாடப்பட்டது. இந்நூலுக்குப் பழைய உரை ஒன்றும் இல்லை. இக்காலத்தில் எழுதப்பட்ட உரையே கிடைக்கின்றது. இது பின்னத்தூர் நாராயணசாமி அய்யர் என்னும் புலவரால் எழுதப்பட்டவுரை.

குறுந்தொகையிலே நானூற்றிரண்டு பாடல்கள் இருக்கின்றன. இதன் முதற்பாட்டுக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல். இதைப் பாடியவர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். குறுந்தொகையிலே கடவுள் வாழ்த்தைச் சேர்க்காமல் நானூறு பாடல்கள் இருந்திருக்கலாம், நற்றிணை நானூறு, அக நானூறு, புறநானூறு என்பவைகளைப் போலவே குறுந்தொகையும் நானூறு பாடல்களைக் கொண்டதாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். ஒருபாடல் கூடியிருப்பது பிற்காலத்துச் சேர்க்கையாக இருக்கலாம்.

குறுந்தொகைக்குப் பேராசிரியர் உரையெழுதினார். அவரால் உரை யெழுதாமல் விடப்பட்ட இருபது பாடல்களுக்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையெழுதினார். இந்த இருவர் உரைகளும் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை. இக்காலத்தில் செளரிப்பெருமாள் அரங்கன் என்னும் புலவர் உரையெழுதியுள்ளார். மகாமகோபாத்தியாய சாமிநாதய்யர் அவர்களும் உரையெழுதி யிருக்கிறார். அய்யர் அவர்களின் உரை சிறந்தது.

ஐங்குறு நூறு ஐந்நூறு பாடல்களைக் கொண்டது. கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலையும் சேர்த்து ஐந்நூற்றொரு பாடல்கள். இந்தக் கடவுள் வாழ்த்தும் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால்தான் பாடப்பட்டது. இந்நூலுக்கு விளக்கமான பழைய உரை ஒன்றும் இல்லை. குறிப்புரை போன்ற ஒரு உரையுண்டு. இக்காலத்திலே ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளை என்னும் புலவர் இந்நூலுக்கு உரை வகுத்துள்ளார்.

பதிற்றுப்பத்து நூறு பாடல்களைக் கொண்டதொரு நூல். பத்து சேர மன்னர்களைப்பற்றிப் பாடப்பட்டவை. ஒவ்வொரு சேர மன்னன்மீதும் பத்துப் பத்துப் பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பத்தும் ஒவ்வொரு புலவரால் பாடப்பட்டவை.

பதிற்றுப்பத்திலே இன்று எட்டுப் பத்துக்கள் தாம் இருக்கின்றன; என்பது பாடல்களே உண்டு. முதற்பத்தும் இல்லை; பத்தாம் பத்தும் இல்லை. இதற்குப் பழைய அரும் பதவுரை ஒன்றுண்டு. அவ்வுரையாசிரியர் யார் என்று தெரியவில்லை.

பரிபாடலில் இருபத்து நான்கு பாடல்கள் இருக்கின்றன. சிதைந்த சில பாடற்பகுதிகளும் காணப்படுகின்றன. கடைச்சங்க காலத்திலே எழுபது பரிபாடல்கள் இருந்தனவாம். இதற்குப் பழைய உரை ஒன்றுண்டு. அது பரிமேலழகர் உரை.

கவித்தொகை நூற்றைம்பது கலிப்பாடல்களைக் கொண்டது. 'கற்றறிந்தார் சொல்லும்' கவி என்பது இந்நூலுக்கு ஏற்ற பாராட்டுரை. கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலும் இந்நூலோடு சேர்ந்தது. இந்நூலின் ஐந்தாவது பகுதியாகிய நெய்தற்கலியைப் பாடிய ஆசிரியரே கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலையும் பாடியுள்ளார். இவரேதான் இந்நூலைத் தொகுத்தவர். அந்நூலுக்கு நச்சினார்க்கினியரின் உரையுண்டு.

அகநானூறு நானூற்றொரு பாடல்களைக் கொண்டது. முதற்பாட்டுக் கடவுள் வாழ்த்து; பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால் பாடப்பட்டது. இந்நூலுக்குப் பழைய அரும் பதவுரை ஒன்றுண்டு. முதல் தொண்ணூறு பாடல்களுக்கே அவ்வுரை கிடைத்திருக்கின்றது. இந்நூலைப் பதிப்பித்த ராஜகோபாலாச்சார்யன் என்பவர் எழுபது பாடல்களுக்கு

உரையெழுதி யிருக்கின்றார். நாவலர் நாட்டார் அவர்களும் கரந்தைக் கவியரசு வேங்கடாசலம் பிள்ளையவர்களும் சேர்ந்து ஒரு உரை எழுதியுள்ளார்.

புறநானூற்றில் கடவுள் வாழ்த்தையும் சேர்த்து முன்னூற்றுத் தொண்ணூற்றெட்டுப் பாடல்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால் பாடப்பட்டது. கடவுள் வாழ்த்தில்லாமல் நானூறு பாடல்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். மூன்று பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை. இந்நூலுக்குப் பழைய உரை ஒன்றுண்டு. சிறந்த உரை. அவ்வுரை நூல் முழுவதற்கும் கிடைக்கவில்லை. முதல் இருநூற்று அறுபத்தாறு பாடல்களுக்கு மட்டுமே கிடைத்திருக்கின்றது. இந்நூலுக்கு இந்நாளில் ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளை எழுதிய உரை ஒன்றுண்டு.

இந்த எட்டு நூல்களைப் பற்றிய வரலாறுகள், அவற்றின் ஆசிரியர்கள், அந்நூல்களைத் தொகுத்தோர், தொகுப்பித்தோர் ஆகியவைகள் ஒவ்வொரு நூலின் முதலிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன; அவற்றை விரிவாக அங்கே காணலாம்.

செய்யுள் அமைப்பு

இந்த எட்டுத்தொகை நூல்களிலே நற்றிணை, குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகிய ஆறு நூல்களும் ஆசிரியப் பாக்களால் அமைந்தவை. சங்க நூல்களிலே பெரும்பாலானவை ஆசிரியப் பாக்களால் அமைந்தவை என்பதற்கு இவைகளே போதும். பண்டைத் தமிழ்நூல்கள் பெரும்பாலும் ஆசிரியப் பாக்களால் இயற்றப்பட்டதற்குக் காரணம் என்ன என்பதைப் பற்றிப் “பத்துப் பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும்” என்னும் நூலின் விளக்கத்திலே எழுதப்பட்டுள்ளது.

பரிபாடல் என்பது ஒருவகைப் பாட்டு; ஆசிரியப்பா, வஞ்சிப்பா, வெண்பா, கலிப்பா ஆகிய நால்வகைப் பாடல்களின் உறுப்புக்களும் கலந்து வருவது. இத்தகைய பாடல்களின் தொகுப்பே பரிபாடல். இது இசையுடன் பாடக் கூடியது.

கலிப்பா என்பது நால்வகைப் பாடல்களில் ஒன்று. இதையும் பல இசைகளில் பாடலாம். ஒரு செய்தியைத் தொகுத்தும், விரித்தும், சுருக்கியும் கூறுவதற்கேற்ற பகுதிகளைக் கொண்ட பாடல் கலிப்பாடல். இத்தகைய பாடல்களின் தொகுப்பே கலித்தொகை.

ஆகவே எட்டுத்தொகை நூல்களிலே ஆசிரியப்பா, பரிபாடல், கலிப்பா ஆகிய மூன்று வகைப் பாடல்களே அமைந்திருக்கின்றன.

நூல்கள் நுவல்வன

இந்த எட்டுத்தொகை நூல்கள் அகப்பொருட் செய்திகளைப் பற்றியும், புறப்பொருட் செய்திகளைப் பற்றியும் கூறுகின்றன.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறு நூறு, அகநானூறு பரிபாடல், கலித்தொகை ஆகிய ஆறு நூல்களும் அகப் பொருளைப் பற்றியவை.

பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு இரண்டும் புறப் பொருளைப் பற்றிக் கூறுவன.

அகப்பொருளைப் பற்றிக் கூறும் நூல்களிலே பண்டைத் தமிழ் மக்களின் மணவாழ்வு, சமுதாய வாழ்வுகளைப் பற்றி அறியலாம். அவர்களின் நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றியும் காணலாம்.

புறப்பொருளைப் பற்றிக் கூறும் நூல்களிலே பண்டைத் தமிழர்களின் அரசாட்சி, நீதிமுறை, போர்ச் செய்திகள், வாணிகம், தொழில்கள், கலைகள் போன்ற பல செய்திகளைக் காணலாம். பண்டைத் தமிழ் மக்களின் சமுதாய அமைப்பு, அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்கள் ஆகிய பலவற்றைக் கண்டறியலாம்.

தனி நூல்கள் ஏன்?

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, பரிபாடல், கலித்தொகை என்னும் ஆறு அகப்பொருள் நூல்களிலே பரிபாடலும் கலித்தொகையும் பாடல் வகையால் வேறுபட்டவை. அவைகள் தனித்தனி நூல்களாக அமைந்திருப்பது பொருந்தும். ஐங்குறுநூறு ஐந்து புலவர்களால் பாடப்பட்டவை. ஒவ்வொரு புலவரும் ஒவ்வொரு நூறு பாடல்களைத் தனித்தனியே பாடியிருக்கின்றனர். ஆதலால் அந்நூலும் தனி நூலாக அமைந்திருப்பதும் ஏற்றதே. நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு மூன்றும் ஒரேவகைப் பாடல்களால் ஆனவை; ஒரு பொருளைப் பற்றியே கூறுவன. இவைகளை ஏன் தனித்தனி நூல்களாக அமைக்க வேண்டும்? மூன்றையும் ஒரே நூலாக அமைத்திருந்தால் என்ன? இவ்வையங்கள் எழுவது இயற்கை.

பாடல்களின் சுருக்கம், பெருக்கம் கருதியே மூன்று தனித்தனி நூல்களாக அமைத்தனர். நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு மூன்றையும் ஒன்று சேர்த்தால் ஆயிரத்து இருநூறு பாடல்களாகும். படிப்போர்க்குச் சலிப்புத் தோன்றும்; அன்றியும் சிறிய பாடல்களும் பெரிய பாடல்களும் கலந்து மேடு பள்ளங்களைப் போலக் காணப்படும். ஆகையால்தான் ஒரே செய்தியைப் பற்றிக் கூறும் ஒரே வகையான பாடல்களை மூன்று நூல்களாகப் பிரித்தனர் என்று கொள்ளலாம்.

நான்கு அடிகள் முதல் எட்டு அடிகள் வரையில் உள்ள பாடல்களை ஒன்றாகத் தொகுத்துக் குறுந்தொகை யாக்கினர்.

ஒன்பது அடிகள் முதல் பன்னிரண்டு அடிகள் வரையில் அமைந்த ஆசிரியப்பாக்களைத் தொகுத்து நற்றிணை யாக்கினர்.

பதின்மூன்று அடிமுதல் முப்பத்தொரு அடிகள் வரையில் அமைந்த ஆசிரியப்பாக்களைத் தொகுத்து அகநானூறாக்கினர். இந்த அகநானூற்றுக்கு நெடுந்தொகை யென்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு.

இவ்வாறு செய்யுட்களின் நீளம், குறுக்கம் கருதியே தனித்தனி நூல்களாக்கினர் என்பதில் ஐயமில்லை. ஐங்குறு நூறு மூன்று அடிமுதல் ஆறு அடிகளைக் கொண்ட ஆசிரியப்பாக்களின் தொகுப்பு ஒன்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அகப்பொருள்

அகப்பொருள் என்பது மனத்தால் சுவைத்து மகிழ்ச்சியடைவது. சொற்களால் வெளிப்படையாக விளம்ப முடியாமல் உள்ளத்தால் சுவைத்து இன்புறுவது. ஆண் பெண்கள் இருவரும் சேர்ந்து அடையும் இன்பத்தையே அகப்பொருள் என்று கூறினர். இத்தகைய இன்பத்திற்குக் காரணமான நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிச் சொல்லுவதே அகப்பொருளாகும்.

அகப்பொருளை அகத்திணை என்றும் கூறுவர். திணை-ஒழுக்கம். அகத்திணை-உள்ளத்திலே நிகழும் ஒழுக்கம். இந்த அகத்திணையை ஏழு பகுதியாகப் பிரித்துக் கூறியிருக்கின்றனர். அவை குறிஞ்சித்திணை, பாலைத்திணை, முல்லைத்திணை, நெய்தல்திணை, மருதத்திணை, கைக்கிளைத்திணை, பெருந்திணை என்பவை.

இவற்றுள் முதலில் உள்ள ஐந்து திணைகளும், குறிஞ்சி பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என்னும் ஐந்து வகை நிலங்களிலும் நடைபெறுவன. கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் தனி நிலம் இல்லை.

மலையும் மலைச்சாரலும் குறிஞ்சி நிலம். இங்குதான் காதலர் இருவர் சந்தித்துக் கருத்திலே ஒன்றுபடுவர். இதற்குக் குறிஞ்சி யொழுக்கம்—குறிஞ்சித்திணை என்று பெயர். இக்காதலர்கள் வெளிப்படையாக மணம் புரிந்து கொள்ளும் வரையிலும் அடிக்கடி சந்திப்பார்கள். அவர்கள் இரவிலும் பகலிலும் குறித்த இடத்திலே கூடுவார்கள்.

பாலையென்பது வறண்ட நிலம். காதலன் தன் காதலியை மணப்பதற்கு முன்போ, மணந்த பின்போ பொருள் தேடும் பொருட்டுப் பிரிந்து போவான். இதுவே பாலை ஒழுக்கம்; பாலைத்திணை.

காடும் காட்டையடுத்த நிலமும் முல்லை நிலம். பிரிந்து சென்ற கணவன் திரும்பும் வரையிலும் மனைவி பொறுத்துக் கொண்டிருப்பாள். கணவனைப் பற்றி யாரேனும் பழிச் சொற் கூறினாலும் கடிவாள்; மறுத்துரைப்பாள். கணவன் பிரிந்து சென்றதனால் உண்டான உள்ளத் துயரத்தை அடக்கிக் கொண்டிருப்பாள். இதுவே கற்புடைக் காரிகையின் குணம். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுவதே முல்லை யொழுக்கம்; முல்லைத்திணை.

கடற்கரையும் அதை அடுத்துள்ள பகுதிகளும் நெய்தல் நிலம். மனைவி, பிரிந்து சென்ற கணவனை நினைத்து வருந்துவாள்; தன் துக்கத்தை வாய்விட்டுக் கூறுவாள். அவன் இன்னும் வரவில்லையே என்று ஏங்குவாள்; அவன் பிரிந்து போவதற்குமுன் சொல்லிய உறுதி மொழிகளை எண்ணியும், உரைத்தும், பழித்தும் வருந்துவாள். இவ்வாறு மனைவி தன் வேதனையை வெளிப்படை

யாகக் காட்டுதல் நெய்தல் ஒழுக்கம்; நெய்தல்திணை.
இவ்வளவும் அன்பால் நிகழ்வன.

ஊரும் ஊரைச் சேர்ந்த பகுதியும் மருத நிலம். இங்கே காதலனும் காதலியும் இணைந்து நின்று, புத்திரப்பேறு முதலிய செல்வங்களைப் பெற்றுக் குறைவின்றிக் குடும்பம் நடத்துவர். இல்லற தர்மங்களை யெல்லாம் இனிது நிறைவேற்றுவார். கணவன் பரத்தையர் வீடுகளுக்குச் சென்று வருவதால் காதலன் காதலிகளுக்குள் பிணக்கு ஏற்படும். காதலனுடைய கூடா வொழுக்கத்தைக் காதலி கண்டிப்பாள். இவர்களுடைய ஊடல்கள் பாணர்களாலும், விருந்தினர்களாலும், புதல்வர்களாலும் நீங்கும். இவைபோன்ற நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுவது மருத ஒழுக்கம்; மருதத்திணை.

இந்த ஐந்திணை ஒழுக்கத்திற்கும் 'அன்போடு கூடிய ஐவகை ஒழுக்கம்' என்று பெயர். இதனை 'அன்பின் அகனைந்திணை' என்று கூறினர்.

கைக்கிளை என்பது ஒருதலைக் காமம். பெருந்திணையென்பது பொருந்தாக் காமம். இவை இரண்டும் சிறந்தன வல்ல. கூடாவொழுக்கம் என்று கூடச் சொல்லிவிடலாம். இவற்றைப் பின்னே காணலாம்.

குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்களிலே மலைநிலத்து மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், மலைக்காட்சிகள், மலைவளங்கள் மலைநிலத்து மக்களின் அன்றாட நடவடிக்கைகள் ஆகியவைகளை அறியலாம்.

பாலைத்திணைப் பாடல்களிலே பாலைநிலத்து மக்களின் வாழ்க்கை, அந்த நிலத்தின் தோற்றம், அங்குள்ள விலங்குகள், பறவைகள் படும் பாடு, அவ்வழிச் செல்வோர் அடையும் அல்லல் ஆகியவைகளை அறியலாம்,

முல்லைத்திணைப் பாடல்களிலே முல்லை நிலமக்களின் வாழ்க்கை முறைகள், காடுகளின் காட்சி, அவைகள் தரும் செல்வம், கார்காலத்தின் இயற்கை ஆகியவைகளைக் காணலாம்.

நெய்தல் திணைப் பாடல்களிலே நெய்தல் நிலமக்களின் வாழ்க்கை, கடற்காட்சி, கடற்கரையின் இயற்கைத் தோற்றம். கடலாற் கிடைக்கும் வளங்கள் ஆகியவைகளைக் காணலாம்.

மருதத்திணைப் பாடல்களிலே உழவர்களின் வாழ்க்கை முறைகள், பலவகைப்பட்ட வகுப்பினர்கள் செய்து வந்த தொழில்கள், நீர்வளமுள்ள நிலப்பகுதிகளின் இயற்கை வளம், உழவுத் தொழிலின் உயர்வு, நகரங்களின் காட்சி, ஊர்களின் அமைப்பு, பலதிறப்பட்ட மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றை அறியலாம். இவைபோன்ற பல செய்திகள் அகப்பொருள் நூல்களிலே கூறப்படுகின்றன.

புறப் பொருள்

கண்ணாற் கண்டு வாயால் விளக்கிச் சொல்லக் கூடிய செய்திகள் அனைத்தும் புறப்பொருளிலே அடங்கும். அரசர்களுடைய போர்முறை, அவர்களுடைய ஆட்சியின் பெருமை, அவர்களுடைய வீரம், கொடை, புகழ், வரலாறு ஆகியவைகள் எல்லாம் புறப்பொருளில் அடங்கும். வாணிகம், கைத் தொழில், நீதி ஆகியவைகளும் புறத்திணைச் செய்திகளே. புறத்திணை நூல்களிலே, அரசர்கள், வள்ளல்கள், புலவர்கள் ஆகியோர் வரலாறுகளையும் அறியலாம்.

அகத்திணையை ஏழு திணைகளாக அமைத்திருப்பது போலவே புறத்திணையையும் ஏழு திணைகளாக அமைத்திருக்கின்றனர். அவை வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, லாகை, காஞ்சி, பாடாண் என்பவை.

போர் செய்யக்கருதிய வேந்தன் எதிரியின் பசு மந்தையைக் கவர்வது, கவர்ந்த பசுமந்தையை எதிரி மீட்டுக் கொள்ளுவது இவை வெட்சித்திணை.

ஒரு மன்னன் தன் பகைவனுடைய நாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் செல்லுதல், பகைவன் அவனை எதிர்த்துப் போர்செய்தல் வஞ்சித்திணை.

பகைவனுடைய கோட்டை மதிலை வளைத்துக் கொள்ளுவது, கோட்டைக் குள்ளிருக்கும் மன்னன் தன் கோட்டை மதிலைக் கைவிடாமல் காப்பாற்றுவது உழிஞைத் திணை.

தன்மேல் படையெடுத்து வந்த அரசனுடன் எதிர்த்துப் போர்செய்து அவனை அழிப்பது தும்பைத் திணை. இது தற்பாதுகாப்புப் போராகும்.

பகைவருடன் போர் செய்து வெற்றிபெறுவது வாகைத் திணையாகும்.

உலக நிலையாமையை எடுத்துக் கூறுவது, நன்னெறியிலே நடக்கும்படி அறிவுறுத்துவது காஞ்சித்திணை.

ஒருவனுடைய ஒழுக்கம், வீரம், புகழ், கொடை முதலியவற்றைப் புகழ்ந்து பாடுவது பாடாண் திணை. தெய்வங்களின் மேற் பாடுவதும் பாடாண் திணையுள் அடங்கும்.

இவ்வாறு மக்களுடைய வாழ்க்கையை அகவாழ்வு, புறவாழ்வு என்று இரண்டு வகையுள் அடக்கியிருக்கின்றனர் தமிழ் நூலோர். அகவாழ்வைப் பற்றிய செய்திகளை அகப் பொருள் என்றும், புறவாழ்வைப் பற்றிய செய்திகளைப் புறப் பொருள் என்றும் கூறுவர். தமிழ் மக்களின் தனிப்பட்ட குடும்ப வாழ்க்கையைப் பற்றிய செய்திகளைக்கூறுவது அகப் பொருள்; தமிழ் மக்களின் பொது வாழ்வைப் பற்றிய செய்திகளை யெல்லாம் கூறுவது புறப்பொருள் என்று பொதுவாகக் கூறிவிடலாம்,

கூடாவொழுக்கம்

அகப்பொருட் பாடல்களிலே பரத்தையிற் பிரிவைப் பற்றி விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மருதத்திணைப் பாடல்களிலே இதைப்பற்றி விளக்கமாகக் காணலாம்.

காதலன் பரத்தையர்கள் சேரியில் தங்கி யிருக்கின்றான்; பரத்தையர்களுடன் கூடி நீராடுகின்றான்; தன் வீட்டில் உள்ள நகைகளைப் பரத்தையர்களுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கின்றான்; பரத்தையர் அவனைத் தேடிக்கொண்டு அவன் மனைவி வாழும் வீட்டுக்கே வந்து விடுகின்றனர். இவை போன்ற பல செய்திகள் கூறப்படுகின்றன.

மருத நிலந்தான் செல்வங் கொழிக்கும் சிறந்த நிலம்; அரசும், வாணிகமும், தொழில்களும் ஒழுங்காக நடைபெறும் நாகரிகம் நிறைந்த நிலம். இந்த நிலத்தில் வாழ்ந்த செல்வக்குடி மக்களே இந்தக் கூடா ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தனர்.

இந்தச் செல்வக் குடிவினர் பெருநிலக் கிழவர்கள். இவர்களுடைய இன்ப வாழ்க்கைக்காகவே பரத்தையர்—விலைமாதர்—என்ற பெண்கள் ஒரு தனிப் பிரிவாக இருந்தனர். இவர்கள் வாழும் இடத்திற்குப் பரத்தையர் சேரி என்று பெயர்.

பரத்தையர்களிலே காதற் பரத்தையர், சேரிப் பரத்தையர் என்ற இருவகையினர் இருந்தனர். ஒருவனையே தன் காதலனாகக் கொண்டு, அவனுடைய வைப்பாட்டியாக வாழ்பவர் காதற் பரத்தையர்; யார் வந்தாலும் பொருள் பெற்றுக்கொண்டு அவர்களுடன் கூடி யிருப்பவர் சேரிப் பரத்தையர்.

ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ்நாட்டில் விபச்சாரம் வெளிப்படையாக நடைபெற்று வந்தது. மருதத்திணைப் பாடல்கள் இவ் வுண்மையைக் காட்டுகின்றன.

இவ் வொழுக்கத்தை அறிஞர்களும் வெறுத்திருக்கின்றனர். பெண்களும் வெறுத்திருக்கின்றனர். இதனை ஒரு பரிபாடற் பாட்டு மிக அழகாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. குலமகள் ஒருத்தி விலைமகளை வைவதாக அமைந்திருக்கிறது அப்பகுதி.

அமர்காமம் மாயப்பொய் கூட்டி மயக்கும் விலைக்கணிகை;
பெண்மைப் பொதுமை; பிணையிலி; ஐம்புலத்தைத்
துற்றுவ துற்றும் துணையிதழ் வாய்த்தொட்டி;
முற்றும் நறுநறா மொய்புனல் அட்டிக்,
காரிகைநீர் ஏர்வயல், காமக்களி நாஞ்சில்,
மூரி தவிர முடுக்கும் முதுசாடி.

(பு. 20)

விரும்பும் காமத்தை வஞ்சனைகளோடும் பொய்களோடும் சேர்த்துக் கொடுத்து ஆண்களை மயக்குகின்ற விலைமாதே! பெண்களின் உயர்ந்த தன்மையைப் பின்பற்றாமல் காமுகர்க்குப் பொது மகளாய் வாழும் தன்மையைப் பின்பற்றியவளே! துணைவன் இல்லாமல் வாழ்கின்றவளே! ஆடவர்கள் விரும்பும் ஐம்புல இன்பங்களையும் அனுபவிக்கும் அளவுக்கு அனுபவிக்கக் கொடுக்கும் இரண்டு இதழ்களோடு கூடிய வாயையுடைய பன்றித் தொட்டியே! நிறைய நல்ல கள்ளாகிய நீரைப் பாய்ச்சி—பெண்தன்மையாகிய அழகிய வயலிலே—காமக் களிப்பு என்னும் கலப்பையினால் கற்பென்னும் வலிமை அழியும்படி உழுகின்ற பழைய சாலே!”

இதனால் விலைமகள் எவ்வளவு வெறுக்கப்பட்டாள் என்பதைக் காணலாம். ஆகையால் பரத்தையிற் பிரிவு என்பது கூடா வொழுக்கம் என்பதில் ஐயமில்லை.

கைக்கிளை என்பது காமம் இன்னதென்பது அறியாத ஒரு இளம் பெண்ணிடம் ஒருவன் கொள்ளும் காதல். இதனை ஒருதலைக் காமம் என்பர். இதுவும் கூடா வொழுக்கமேதான்.

பெருந்திணை யென்பது பொருந்தாக் காமம். தன்னுடன் வாழச் சம்மதமில்லாத பெண்ணுடன் பலவந்தமாக வாழ்க்கை நடத்தல், வயது முதிர்ந்தோன் இளம் பெண்ணுடன் வாழ ஆசைப்படுதல், நோயாளி அழகிய பெண்ணுடன் பலவந்தமாக வாழ முயலுதல், தன்னை மணக்க விரும்பாத பெண்ணைப் பலவந்தமாக மணக்க முயற்சித்தல் இவைபோன்ற பொருத்தமற்ற வாழ்க்கை பெருந்திணை யாகும். இதுவும் கூடா வொழுக்கத்தையே சேரும்.

பண்டைத் தமிழர்களிடம் இத்தகைய கூடா ஒழுக்கங்களும் இருந்தன என்பதையே இவைகள் காட்டுகின்றன.

சில உண்மைகள்

எட்டுத் தொகை நூல்களிலிருந்து நமக்கு வியப்பைத் தரும் சில உண்மைகள் தெரிகின்றன.

சேர நாட்டிலே ஒரு பகுதி இன்று கேரளம் என்ற தனி நாடாக விளங்குகிறது. சேரநாட்டிலே வாழ்ந்த தமிழ் மக்களிலே பலர் இன்று கேரளியர் அல்லது மலையாளிகள் என்ற தனித் தேசிய இனமாக வாழுகின்றனர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே மலையாளம் என்ற தனி மொழியோ, மலையாளிகள் என்ற தனித் தேசிய இனமோ தனியாக இருந்ததில்லை. இன்றுள்ள கேரளநாடு அன்று மலைநாடு, சேரநாடு என்ற பெயர்களுடன் விளங்கியிருந்தது. இவ்வுண்மையைப் பதிற்றுப் பத்தின் மூலமும், ஏனைய எட்டுத் தொகை நூல்களின் மூலமும், பத்துப்பாட்டின் மூலமும் காணலாம்.

சேர மன்னர்களைப் பற்றிக் கூறும் பதிற்றுப்பத்திலே அவர்கள் அனைவரும் தமிழ் மன்னர்களாகவே காட்சியளிக்கின்றனர். அவர்கள் தம்மைப் பாடிய தமிழ்ப் புலவர்களுக்குப்

பொன்னும் பூமியும் பரிசு கொடுத்திருக்கின்றனர். திருவனந்த புரம், வஞ்சிமாநகரம், கரூர் முதலியன சேரர்களின் ஆட்சியிலே இருந்திருக்கின்றன. கொல்லிமலை சேரர் ஆட்சியிலே இருந்திருக்கிறது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கேரளம் தமிழ் நாடாக இருந்தது என்பதற்கு இவை போன்ற சான்றுகள் பலவுண்டு.

இன்று திருப்பதி, திருவேங்கடம் என்று வழங்கப்படும் வேங்கடம் தமிழகத்தின் வடவெல்லை. வேங்கடத்திற்கு அப்பால் உள்ள வடபகுதியை வேற்றுமொழி வழங்கும் நாடு என்று எட்டுத் தொகை நூல்கள் கூறுகின்றன; அங்கு வழங்கிய மொழி வடுகு என்றும், அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் வடுகர் என்றும் கூறுகின்றன. அந்த வடுகர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் போர்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன.

தமிழர்கள் பொருள் தேடுவதற்காக வேங்கடத்தைத் தாண்டி வடுகர் நாட்டின் வழியாகச் செல்வார்கள். அவர்கள் செல்லும் வழி நீர்வளமற்ற பாலைவனம்; வறண்ட காட்டு வழி. அவர்களுக்கு வடுகர்களால் பல ஆபத்துக்கள் உண்டாகும். இச் செய்தி அகநானூற்றில் காணப்படுகின்றது.

வேங்கடம் தொண்டை மண்டலத்தைச் சேர்ந்தது; தொண்டையர் — திரையர் — என்ற தொண்டை மண்டல வேந்தர்களே வேங்கடத்தை ஆண்டுவந்தனர்.

வேங்கடம் நீர்வளம் நிறைந்தது, பல விளைவுப் பொருள்களை யுடையது, நல்ல செல்வங்களைச் சுரப்பது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வேங்கட மலைக்குத் திருவேங்கடம் என்ற பெயரோ, திருப்பதி என்ற பெயரோ காணப்படவில்லை. வேங்கடம் என்றுதான் காணப்படுகின்றது. அகநானூற்றிலும் புறநானூற்றிலும் வேங்கடத்தைப் பற்றிய பாடல்கள் காணப்படு

கின்றன. ஒரு பாடலில் மட்டும் ‘‘விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம்’’ (அகம் 61) என்ற தொடர் காணப்படுகின்றது. விழாவையுடைய மிகச் சிறந்த வேங்கடம் என்பதே இதன் பொருள்.

சங்க நூல்களிலே, கொல்லி மலையைப்பற்றிய பாடல்களிலே, கொல்லிப்பாவை என்னும் தெய்வம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அழகர் மலை—அதாவது திருமாலிருஞ்சோலை மலையைப் பற்றிப் பாடும்போது திருமலைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பரங்குன்றத்தைப் பாடும்போது முருகனைப்பற்றிக் கூறியுள்ளனர். நன்னனுடைய நவிரமலையைப்பற்றிப் பாடும்போது ‘‘காரியுண்டிக் கடவுள்’’ குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார்.

பண்டைத்தமிழ்ப் புலவர்கள் ஒரு ஊரைப்பற்றியோ ஒரு மலையைப் பற்றியோ குறிப்பிடும்போது அவற்றில் அக்காலத்திலிருந்த சிறப்பைப் பற்றிச் சொல்லாமல் விடமாட்டார்கள். வேங்கடமலையைப் பற்றிய பாடல்களிலே அது ஒரு திருமால் திருப்பதி என்று குறிக்கப்படவில்லை. இன்றிருப்பது போல் அது ஒரு சிறந்த திருப்பதியாக இருந்திருந்தால் அதைப்பற்றிச் சொல்லியே யிருப்பார்கள். ஆதலால் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வேங்கடம் இன்றிருப்பது போன்ற புகழ்பெற்ற திருப்பதியாக இல்லை என்றுதான் எண்ணவேண்டும்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வடுகு என்பது தனி மொழியாக வழங்கி வந்திருக்கின்றது. வடுகர் வாழ்ந்த நாட்டை ‘‘மொழிபெயர்தேஎம்’’ என்று அகநானூற்றுப் பாடல்கள் குறிக்கின்றன. வேற்றுமொழி வழங்கும் நாடு என்பதே இதன் பொருள். அகநானூற்றுப் பாடல்களைப் படிப்போர் ‘‘தெலுங்கு தனி மொழியன்று, தமிழிலிருந்து பிறந்தது’’ என்று சொல்லும் ஆராய்ச்சியுரையை ஒப்புக்

கொள்ளப் பின்வாங்குவர்; இவ்வாராய்ச்சி உண்மையாக இருக்க முடியுமா என்ற ஐயம் எழாமற் போகாது.

பரிபாடலிலே திருப்பரங்குன்றத்தைப் பற்றியும் பாடப் பட்டிருக்கின்றன. திருமாலிருஞ்சோலையைப் பற்றியும் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. பரிபாடற்காலமும் திருமுருகாற்றுப் படைக்காலமும் ஏறக்குறைய ஒன்றாகத்தான் இருக்க வேண்டும். திருமுருகாற்றுப்படையிலே காணப்படும் ‘‘பழ முதிர் சோலை’’ என்பதை அழகர்மலை என்று கூறுகின்றனர் சிலர். இவ்வாறு கூறுவதற்கான ஆதரவு சங்க நூல்களில் காணப்படவில்லை. திருமுருகாற்றுப்படை தோன்றிய காலத்திலேயே அழகர்மலை திருமாலிருஞ்சோலை என்ற பெயரில் புகழ்பெற்ற திருமால் திருப்பதியாக விளங்குகின்றது. இதற்குப் பரிபாடலே உதாரணமாகும்.

வரலாற்று உண்மைகள்

தமிழர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு, நாகரிக வளர்ச்சி, தமிழ்நாட்டு வேந்தர்களின் வரலாறு, புலவர்கள் வரலாறு, தமிழ்நாட்டிலிருந்த பழைய நகரங்களின் வரலாறு, இவைகள் இன்னும் சரியாக எழுதப்படவில்லை. இவைகளைப் பற்றித் தெரித்துகொள்ளுவதற்கு எட்டுத்தொகை நூல்களும், பத்துப் பாட்டும் உதவி செய்கின்றன.

அகநானூற்றிலும், புறநானூற்றிலும் ஏராளமான வரலாற்றுக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. பதிற்றுப்பத்திலும் உண்டு. அவைகளையெல்லாம் ஆராய்ந்து வரிசைப்படுத்தி எழுதினால் பண்டைத் தமிழக வரலாறுகள் பல வற்றை அறிந்துகொள்ளலாம்.

பண்டைப் பழக்க வழக்கங்கள்

எட்டுத்தொகை நூல்களைக் கொண்டு ஆரியர் நாகரிகம் இன்னது, தமிழர் நாகரிகம் இன்னது என்று பிரித்துக் காண எ. தொ.—3

முடியாது. அவைகளிலே காணப்படும் பழக்க வழக்கங்களைத் தமிழ்நாட்டுப் பழக்கவழக்கங்கள் என்றுதான் கொள்ள வேண்டும்.

அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் வகுப்புப் பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன. துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பன் என்னும் குடிப்பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. குன்றவர், பரதவர், ஆயர், மறவர், உழவர் முதலிய ஐவகை நிலத்து மக்களின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.

சிவபெருமான், திருமால், முருகன், பலராமன் போன்ற பலவகையான கடவுள் வணக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. இன்னும் பலவகைப்பட்ட தெய்வ வணக்கங்களும் காணப்படுகின்றன. பெரும்பாலான மக்கள் தெய்வ நம்பிக்கையுடையவர்களாகவே வாழ்ந்தனர். தெய்வங்களுக்குக் கோயில்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன; திருவிழாக்கள் நடத்தினர்; பலியிட்டுத் தெய்வங்களை வணங்கினர். நோய் நீங்கவேண்டுமென்றும், தாங்கள் எண்ணிய காரியங்கள் நிறைவேறவேண்டுமென்றும் தெய்வங்களுக்குப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டனர்.

மழை பெய்வதற்கும், பெய்யும் மழையை நிறுத்துவதற்கும் தெய்வங்களை வேண்டிக்கொண்டனர்.

பாப புண்ணியங்கள் உண்டு; மோட்சம், சுவர்க்கம், நரகம் முதலியவைகள் உண்டு; மறுபிறப்பு உண்டு; ஊழ்வினையுண்டு; தவம் புரிவதனாலேயே நன்மை பெற முடியும் என்ற நம்பிக்கைகள் தமிழரிடம் குடிகொண்டிருந்தன.

பிதிர்க்கடன் செய்வதற்குப் புதல்வர்ப் பேறு வேண்டும் என்றும் நம்பினர்.

வடமொழி தமிழகத்திலே வழங்கி யிருந்தது. வடமொழி வேதங்கள் ஓதப்பட்டு வந்தன. தமிழ் மன்னர்கள் வேத வேள்விகளை ஆதரித்து வந்தனர்.

இராமாயண, பாரத வரலாறுகள் சங்க இலக்கியங்களிலே காணப்படுகின்றன, இந்த எட்டுத்தொகை நூல்களிலும் இவைகளைக் காணலாம். தமிழர்களுக்கு இவ்வரலாறுகள் தெரிந்திருந்தன; இவைகளைப்பற்றி அவர்கள் பேசி வந்தனர்.

திருமால், சிவபெருமான், செவ்வேள் ஆகிய கடவுளர்களைப்பற்றிய புராண வரலாறுகள் தமிழ்நாட்டிலே வழங்கி வந்தன.

பண்டைத்தமிழ்ப் புலவர்கள் வடநூல்களையும், வடநூற்கருத்துக்களையும் வெறுக்கவில்லை. அவைகளைப் பாராட்டினர். அக்கருத்துக்களைத் தங்கள் பாடல்களிலே அமைத்துப் பாடி வந்தனர்.

தமிழர்கள் அந்நிய நாட்டினரையோ, அந்நியமொழியினரையோ வெறுக்கவில்லை. அவர்களுடன் ஒன்றுபட்டுப் பழகி வந்தனர். மொழி வெறுப்பு, இன வெறுப்பு இரண்டும் பண்டைத் தமிழர்களிடம் தலைகாட்டியதேயில்லை.

இவ்வாறு வாழ்ந்த தமிழர்கள் உயர்வாகத்தான் வாழ்ந்தார்கள்; வாழ்க்கையிலே வழக்கி வீழ்ந்து விடவில்லை. இவ்வுலக வாழ்க்கையிலே இன்புற்று வாழ்வதே மக்கள் கடமையென்று கருதினர். இவ்வுலகில் நன்னெறியைப் பின்பற்றி இன்புற்று வாழ்பவரே மறுவுலகிலும் இன்புற்று வாழ்வர் என்ற நம்பிக்கையுடன் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் சிறந்த வீரர்களாக—வள்ளல்களாக—அறிஞர்களாக — கலைஞர்களாக—புலவர்களாக — வாழ்ந்து வந்தனர். இவ்வுண்மைகளையெல்லாம் எட்டுத் தொகை நூல்களிலே காணலாம்.

நூல் வரிசை

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு

என்பன எட்டுத் தொகை நூல்கள். இவ்வரிசையே எட்டுத் தொகை நூல்கள் இன்னவை என்று சொல்லும் வெண்பாவில் அமைந்திருக்கிறது. இவ்வரிசை, நூல்களின் சிறப்பையோ, அமைப்பையோ கருதி வைக்கப் பட்டதன்று. எட்டு நூல்களின் பெயர்களையும் ஒரு வெண்பாவில் சொல்லவேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்துடன் தான் அவ்வெண்பா எழுதப் பட்டிருக்கின்றது.

இந்நூலில் அவ்வெண்பாவின் வரிசையைப் பின்பற்றவில்லை. பொருள் கருதியும், பாடல்களின் சுருக்கம், பெருக்கம் கருதியும் வேறு வரிசையில் இந்நூலில் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. அவ்வரிசையாவது: 1. ஐங்குறுநூறு, 2. குறுந்தொகை, 3. நற்றிணை, 4. அகநானூறு, 5. கலித்தொகை, 6. பரிபாடல், 7. பதிற்றுப்பத்து, 8. புறநானூறு. இதுவே இந்நூலில் அமைந்திருக்கும் வரிசை முறை. நூல் முழுவதையும் படித்தால் தமிழர் நாகரிகத்தின் தன்மையைக் கண்டறியலாம். பழந்தமிழர்களின் பண்பைக் காணலாம்.

2. ஐங்குறு நூறு

ஐந்து நூறு பாடல்களைக் கொண்ட நூல் ஐங்குறு நூறு. இந்நூலிலே ஐந்நூறு பாடல்கள் உண்டு. கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் ஒன்று தனி. அது பாரதம் பாடிய பெருந் தேவனாரால் பாடப்பட்டது. அதையும் சேர்த்து இப்பொழுதுள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை ஐந்நூற்றொன்று.

இந்நூல் ஐந்து பகுதிகளைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு பகுதியிலும் நூறு நூறு பாடல்கள் உண்டு. இந்தப் பாடல் அனைத்தும் குறுகிய பாடல்கள்; மூன்றடி முதல் ஆறடி வரையில் அமைந்தவை. ஆகையால்தான் இந்நூலுக்கு ஐங்குறுநூறு என்று பெயர் வைத்தனர்.

இந்த ஐந்து பகுதிகளும் தனித்தனியே ஐந்து புலவர்களால் பாடப்பட்டவை. முதல் நூறு மருதத்திணையைப் பற்றிக் கூறுவது; இரண்டாவது நூறு நெய்தல் திணையைப் பற்றிச் சொல்லுவது; மூன்றாவது நூறு குறிஞ்சித் திணையைக் குறித்துக் கூறுவது; நான்காவது நூறு பாலைத் திணையைப் பற்றிப் பாடுவது; ஐந்தாவது நூறு முல்லைத் திணையைப் பற்றி மொழிவது.

ஒவ்வொரு நூறும் பத்துப் பத்துப் பகுதிகளாகப் பிரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பத்திலும் பத்துப் பத்துப் பாட்டுக்கள்,

எட்டுத் தொகை நூல்களைச் சேர்ந்த அகப்பொருள் பற்றிய இலக்கியங்களிலே ஐங்குறு நூறு மிகவும் அழகான பாடல்களைக்கொண்டது. சிறிய பாடல்கள்; அரிய இலக்கியச் சுவை நிறைந்தவை; படிப்பதற்கு இனிமையானவை; எளிதிற் பொருள் விளங்கக் கூடியவை.

இந்நூலைப்போல ஒவ்வொரு திணையைப் பற்றிய பாடல்களையும் பத்துப் பத்துப் பாடல்களாகப் பிரித்து முறைப் படுத்திப் பாடப்பட்ட நூல் வேறு ஒன்றுமில்லை,

ஐந்து சிறந்த சிறு நூல்கள் சேர்ந்த ஒரு நூல்தான் இந்த ஐங்குறுநூறு. ஐந்தும் அகப்பொருட் செய்திகளைக் கூறுவதால் ஒரே நூலாக்கப்பட்டது.

புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார் என்னும் புலவர் இந்த ஐந்து நூறு பாடல்களையும் ஒன்றாகத் தொகுத்தார்; ஒரே புத்தகமாக்கினார். ஐங்குறு நூறு என்று பெயர் கொடுத்தார். இவர் கடைச் சங்கப் புலவர்களிலே ஒருவர். கூடலூர் என்னும் ஊரிலே பிறந்தவர். வேளாளர் குடியிலே தோன்றியவர். கிழார் என்பது வேளாளர்க் குரிய குடிப் பெயர். புலத்துறைமுற்றிய என்பது இவருடைய திறமையைக் குறிக்கும் சிறப்புப் பெயர். அறிவுத் துறையிலே நிரம்பியவர் என்பதே இதன் பொருள்.

இந்த நூலைத் தொகுக்கும்படி செய்தவன் சேர மன்னன் ஒருவன். அவன் பெயர் “யானைக்கண் சேய் மாந்தரஞ் சேரல்இரும் பொறை” என்பது. இவனுடைய புகழ் தமிழ் நூல்களிலே பரந்து கிடக்கின்றது. இவன் சிறந்த வீரன். கொடைவள்ளல். இந்த இரும்பொறையும் கூடலூர் கிழாரும் நண்பர்கள். இந்த மன்னனுடைய உதவியினால் இந்நூலைத் தொகுத்தார் கூடலூர் கிழார்.

நூலாசிரியர்கள்

முதல் நூறு மருதத்திணை; இதைப் பாடியவர் ஓரம் போகியார் என்னும் புலவர். இவரும் கடைச்சங்கப் புலவர்களிலே ஒருவர். இந்த நூறு பாடல்களைத் தவிர இன்னும் பத்துப் பாடல்களை இவர் பாடியிருக்கின்றார். அவைகள் சங்க இலக்கியங்களிலே காணப்படுகின்றன. அகநானூற்றிலே இரண்டு. குறுந் தொகையிலே ஐந்து, நற்றிணையிலே இரண்டு, புறநானூற்றிலே ஒன்று இவருடைய பெயரால் காணப்படும் பாடல்களாகும்.

இவருடைய அகப்பொருட் பாடல்களிலே பெரும்பாலானவை மருதத்திணையைப் பற்றியவை. ஆகையால் இவர் மருத நிலத்திலே வாழ்ந்தவர்; மருத நில மக்களின் பழக்க வழக்கங்களை நன்றாக அறிந்தவர் என்று தெளியலாம். இவர் சேர, சோழ, பாண்டியர்களாகிய மும்மன்னர்களைப் பற்றியும் தமது பாடல்களிலே குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

இரண்டாவது நூறு நெய்தல் திணை; இதைப் பாடிய புலவர் அம்முவனார். முவனார் என்பதும் கிழார் என்பது போலவே குடிப்பெயராகும். முவனார் என்பதும் முப்பனார் என்பதும் ஒரே பெயர். அம்—முவனார் அழகிய முவனார்.

இவரும் கடைச்சங்க காலப் புலவர்களிலே ஒருவர். இந்த நெய்தல் திணையைத் தவிர இன்னும் இருபத்தேழு பாடல்கள் சங்க நூல்களிலே இவர் பெயரால் காணப்படுகின்றன. அகநானூற்றில் ஆறு, குறுந்தொகையிலே பதினொன்று, நற்றிணையிலே பத்து. இவர் பாடியவை. இவருடைய பாடல்கள் பெரும்பாலும் நெய்தல் திணையைப் பற்றியே கூறுகின்றன. இதனால் இவர் நெய்தல் நில மக்களுடன் பழகியவர், அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்களை நன்றாக அறிந்தவர் என்று கருதலாம்.

இவர் சேரன், பாண்டியன், மலையமான் திருமுடிக்காரி ஆகிய அரசர்களின் ஆதரவு பெற்றவர்.

மூன்றாவது நூறு குறிஞ்சித்திணை; இதைப் பாடிய புலவர் கபிலர். இவர் பாரி என்னும் வள்ளலின் ஆருயிர் நண்பர். அவனுடனேயே நீண்ட நாள் ஒன்றாக வாழ்ந்தவர். இவருடைய வாழ்நாளில் பெரும்பகுதி மலை நிலத்திலேயே கழிந்தது. மலை நிலமக்களின் வாழ்க்கை நிலைமைகளை நன்றாகக் கண்டறிந்தவர். குறிஞ்சியைப் பற்றிப் பாடுவதிலே வல்லவர்.

இவருடைய பாடல்கள் சங்க நூல்களிலே நிறைந்திருக்கின்றன. அகநானூற்றிலே பதினெட்டு, குறுந் தொகையிலே இருபத்தொன்பது, நற்றிணையிலே இருபது, புறநானூற்றிலே இருபத்தெட்டு இவருடைய பாடல்கள். கலித்தொகையிலே குறிஞ்சிக்கலி, பத்துப் பாட்டிலே குறிஞ்சிப் பாட்டு, பதிற்றுப் பத்திலே ஏழாம்பத்து ஆகியவைகளும் இவரால் இயற்றப்பட்டவை. இவருடைய அகத்திணைப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் குறிஞ்சித்திணையைப் பற்றியே கூறுகின்றன. இவருடைய வரலாற்றைப் “பத்துப் பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும்” என்பதில் விரிவாகக் காணலாம்.

நான்காவது நூறு பாலைத்திணை; இதைப் பாடியவர் ஓதலாந்தையார் என்னும் புலவர். ஆதன்தந்தையார் என்ற பெயர் ஆந்தையார் என்று மருவியதாகக் கூறுவர். இவர் ஆதன்தந்தையார் என்ற காரணப் பெயரையுடையவரா? அல்லது ஆந்தையார் என்ற இயற் பெயரையே உடையவரா? இது ஆராயத்தக்கது. ஓதல் ஆந்தையார் என்பதற்கு ஒதுவதையே தொழிலாகக் கொண்ட ஆந்தையார் என்பது பொருள்.

இவரும் கடைச்சங்கப் புலவர்களிலே ஒருவர். குறுந் தொகையிலே இவருடைய பெயரால் மூன்று பாடல்கள்

காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் இரண்டு பாலைத்திணையைப்பற்றிய பாடல்கள்.

இவர் பாலை நிலத்து மக்களின் பண்பரடுகளை நன்றாக அறிந்தவர். பாலையைப் பற்றிப் பாடுவதிலே வல்லவர். இந்த ஐங்குறுநூற்றின் பாலைத்திணைப் பாடல்களே இவருடையே ஆற்றலை விளக்கும்.

ஐந்தாவது நூறு முல்லைத்திணை. இதைப் பாடிய புலவர் பேயனார் என்பவர். இவரும் கடைச் சங்கப் புலவர்களிலே ஒருவர்.

அக நானூற்றிலே ஒரு பாட்டு. குறுந்தொகையிலே நான்கு பாடல்கள் இவர் பெயரால் காணப்படுகின்றன. அந்த அகநானூற்றுப் பாட்டும், குறுந்தொகைப் பாடல்களிலே இரண்டும் முல்லைத்திணையைப் பற்றியவை. ஆகையால் முல்லை நிலமக்களின் பழக்க வழக்கங்களை நன்றாக அறிந்தவர். அந் நிலமக்களுடன் பழகியவர். முல்லையைப் பாடுவதிலே வல்லவர் என்று அறியலாம்.

இவர் பெயர் பேயன், பேயார், பேயனார் என்று வழங்குகின்றது. பேயன் என்பது சிவபெருமானுக்குரிய பெயர்களில் ஒன்று. பேய்கள் வாழும் சுடுகாட்டில் இருப்பவன், பேய்களைப் படைகளாகக் கொண்டவன். ஆகையால் பேயன் என்று சிவனை அழைப்பார். இத்தகைய சிவபெருமான் பெயரையே இப் புலவரும் புனைந்திருந்தார் என்று கருதலாம்.

ஓரம் போகியார், அம் மூவனார், கபிலர், ஓதலாந்தையார், பேயனார் இந்த ஐந்து புலவர்களின் பாடல்கள் அடங்கிய நூலே ஐங்குறு நூறாகும்,

சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பதிலே ஐங்குறு நூற்றுப் பாடல்கள் மிகவும் சிறந்தவை. ஒவ்வொரு நிலங்

களின் இயற்கையைப் பற்றி அப் பாடல்கள் கூறுவதைக் காண்போம்.

மருதம்

மருத நிலம் நீர்வளமும் நிலவளமும் உடையது. நீர்வளம் நிறைந்த ஊர்களும், ஊர்களைச் சார்ந்த இடங்களுமே மருத நிலம்.

“கரும்புநடு பாத்தியில் கவித்த ஆம்பல்
சுரும்பு பசிகளையும் பெரும் புனல்ஊர
(பா. 65)

கரும்பு நட்டுப் பயிர் செய்திருக்கின்ற பாத்தியிலே செழித்து வளர்ந்திருக்கின்ற அல்லி மலர்கள் வண்டுகளின் பசியைப் போக்குகின்றன; இத்தகைய நீர்வளம் பொருந்திய ஊரையுடையவனே.”

“கருங்கோட்டு எருமை செங்கண்பு னிற்றாக்
காதல்குழவிக்கு ஊறுமுலை மடுக்கும்
(பா. 92)

வலைமையான கொம்புகளையுடைய எருமை, சிவந்த கண்களையுடைய பசுவின் இளங் கன்றுக்குப் பால் ஊறுகின்ற தன் மடியை ஊட்டக் கொடுக்கும்.”

“மருதுஉயர்ந்து ஓங்கிய விரிபும் பெருந்துறை
(பா. 33)

மருதமரங்கள் உயர்ந்து பருத்து வளர்ந்திருக்கின்ற—மலர்ந்த பூக்கள் வீழ்ந்து கிடக்கின்ற—பெரிய நீர்த்துறை.”

இவைகள் மருத நிலத்தின் இயற்கைக் காட்சிகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

அல்லி மலர்களிலே வண்டுகள் அமர்ந்து தேனுண்டு பசி நீங்கும்.

எருமை பசுங் கன்றுக்குப் பாலூட்டும்.

மருத மரங்கள் உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கின்றன. மலர்கள் சிந்திக் கிடக்கின்ற நீர்த்துறைகள் பல காணப்படுகின்றன.

இவைகள் மருத நிலத்தின் இயற்கைக் காட்சிகள்.

நெய்தல்

கடற்கரையும், கடற்கரையைச் சார்ந்த நிலமும் நெய்தல் நிலமாகும்.

“புன்னை

பொன்னிறம் விரியும் பூக்கெழுதுறை

(பா. 110)

புன்னை மரங்கள் பொன்னிறமுடைய மலர்களைப் பூத்திருக்கின்ற ஒளி நிறைந்த கடல் துறை.”

“எக்கர்ஞாழல் இணர்படு பொதும்பர்த்

தனிக்குருகு உறங்கும் துறை

(பா. 144)

மணல் மேட்டிலே, சுரபுன்னையின் மலர்கள் வீழ்ந்து கிடக்கும் புதரிலே, தனியாக நாரை உட்கார்ந்து உறங்குகின்றது. இத்தகைய நீர்த்துறை.

பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை

இருங்கழி மருங்கின் அயிரை ஆரும்

தண்ணம் துறை

(பா. 164)

பெரிய கடற்கரையிலே வாழ்வதாகிய சிறிய வெண் காக்கை, நீண்ட உப்பங் கழியின் பக்கத்திலே உட்கார்ந்து அயிரை மீனைப் பிடித்துத் தின்னும். இத்தகைய குளிர்ந்த அழகிய கடல்துறை.

இப் பாடல்கள் நெய்தல் நிலத்தின் இயற்கைத் தோற்றத்தைக் காட்டுகின்றன.

குறிஞ்சி

மலையும் மலைச்சாரலும் குறிஞ்சி நிலமாகும்.

குன்றக் குறவன்புல் வேய்குரம்பை
மன்றாடு இளமழை மறைக்கும்

(பா. 252)

மலையிலே வாழ்கின்ற குறவனுடைய புல்வேய்ந்த சிறிய குடிசையை, வானத்திலே எப்பொழுதும் அசைந்துகொண்டிருக்கின்ற மேகங்கள் மறைக்கும்.

குன்றக் குறவன் சார்ந்த நறுப்புக்க
தேம்கமழ் சிலம்பின் வரையகம் கமழும்

(பா. 253)

மலையில் வாழும் குறவன் புகைக்கின்ற சந்தனத்தின் நல்ல புகை தேன்மணம் கமழும் மலைமுழுவதும் நறுமணம் வீசும்.

கொடிச்சி காக்கும் பெருங்குரல் ஏனல்.

(பா. 296)

குறமகள் காவல் காக்கும் பெரிய கதிர்களையுடைய தினைப்புளம்.

இவைகள் குறிஞ்சி நிலத்தின் இயற்கைத் தோற்றத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

பாலை

சூரிய வெப்பத்தால் வறண்டு கிடக்கும் நிலம் பாலை நிலமாகும்.

கல்லாக் கோவலர் கோலின் தோண்டிய
வானீர்ப் பத்தல்யானை வவ்வும்
கல்அதர்

(பா. 304)

சூதுவாதறியாத இடையர்கள் தங்கள் கையில் வைத்திருக்கும் கோலின் துணை கொண்டு தோண்டிய ஆழமான நீர்க் குழியை யானைகள் தாம் தண்ணீர் குடிப்பதற்காகக் கவர்ந்து கொள்ளும். இத்தகைய கற்கள் நிறைந்த வழி.

சிலைவில் பகழிச் செந்துவர் ஆடைக்
கொலைவில் ஏயினர்

(பா. 253)

வலிய வில்லுக்கேற்ற அம்பினையும், அழுக்கடைந்த செந்நிற ஆடையையும் வழிப்போக்கரைக் கொல்லும் வில்லையும் உடைய வேடர்கள்'' இவர்கள் பாலை நிலத்திலே வாழ்பவர்கள்.

கணமா தொலைச்சித் தன்ஐயர் தந்த
நிணஹண் வல்சிப் படுபுள் ஓப்பும்
நலமான எயிற்றி

(பா. 365)

கூட்டமான விலங்குகளை அழித்துத் தன் தந்தையர் கொண்டு வந்த மாமிசத்தையும், மூங்கில் அரிசியையும் கவர வருகின்ற பறவைகளை ஓட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற நல்ல அழகுடைய எயிற்றி.

இவைகள் பாலைநிலத்தின் தோற்றத்தையும், அங்குள்ள மக்களின் தொழில்களையும் காட்டுகின்றன.

முல்லை

காடும் காட்டைச் சேர்ந்த நிலமும் முல்லை நிலமாகும். காட்டுப்புறங்களிலே மழை வளம் குறையாது.

காயா, கொன்றை, நெய்தல், முல்லை,
போதவிழ் தளவமொடு, பிடவுஅலாந்து கன்னிப்
பூ வணிகொண் டன்றால் புறவே.

(பா. 412)

காசாம்பூ, கொன்றைப்பூ, நெய்தற்பூ, முல்லைப்பூ, இதழ் விரிந்த மல்லிகைப்பூ, பிடவம்பூ இவைகளெல்லாம் மலர்ந்து அழகு பெற்றதனால், பூவை அணிந்து கொண்டு விளங்குகிறது காடு.''

குருந்தம் கண்ணிக் கோவலர்
பெருந் தண்நிலைய பாக்கமும் உடைத்தே

(பா. 439)

குருந்த மலர்மாலையைப் பூண்ட இடையர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழும் பாக்கம் என்னும் ஊரும் அந்த முல்லை நிலத்திலே உண்டு.

அவல்தொறும் தேரை தெவிட்ட, மிசைதொறும்
வெம்குரல் புள்ளினம் ஒலிப்ப, உதுக்காண்
கார் தொடங் கின்றால்

(பா. 453)

பள்ளங்களில் எல்லாம் தவளைகள் கத்த, மேடுகள் தோறும்
விரும்பத்தக்க பறவைகள் ஒலிக்க, அதோ பார், மழைக்காலம்
தொடங்கிவிட்டது.”

இவை முல்லை நிலத்தின் இயல்பை எடுத்துக்காட்டு
கின்றன.

தமிழர் கொள்கை

ஒவ்வொரு குடும்பமும் வறுமையின்றி நன்றாக வாழ
வேண்டும்; எல்லாக் குடும்பங்களிலும் உணவுப் பொருள்களும்
ஏனைய செல்வங்களும் ஏராளமாக இருக்க வேண்டும்;
இல்லற தர்மம் இனிது நடைபெற்று எல்லோரும் இன்புற
வேண்டும்.

நாட்டிலே விளைவுப்பொருள் பெருகவேண்டும். உழ
வுக்கும், மக்கள் அருந்துவதற்கான பாலுக்கும் பயன்படும்
மாடுகள் செழித்திருக்க வேண்டும். மக்கள் நோயின்றிப் -
பசியின்றி மகிழ்ந்து வாழவேண்டும். இவை பண்டைத் தமிழ்
மக்களின் கொள்கை. இக் கொள்கையைச் சில ஐங்குறு
நூற்றுப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

நெற்பல பொலிக; பொன் பெரிது சிறக்க
என வேட்டோளே யாயே.

(பா. 1)

நெல் முதலிய பல தானியங்களும் சிறந்திருப்பதாக; பொன்
மிகவும் நிறைந்திருப்பதாக; என்று விரும்பினாள் எமது
தலைவி.”

விளைக வயலே; வருக இரவலர்;
என வேட்டோளே யாயே.

(பா. 2)

வயல்களிலே தானியங்கள் நன்றாக விளையட்டும்; இரவலர்கள் உதவி வேண்டி ஏராளமாக வரட்டும்; என்று விரும்பினாள் எம் தலைவி.

பால்பல ஊறுக; பகடுபல சிறக்க;
என வேட்டோளே யாயே.

(பா. 3)

பால்தரும் பசுக்களெல்லாம் நிறையப் பாலைச் சுரப்பதாக; உழுவதற்கேற்ற காளைகள் பலவாகப் பெருகுவதாக; என்று விரும்பினாள் எம் தலைவி.”

பசியில் லாகுக; பிணிசேண் றீங்குக;
என வேட்டோளே யாயே.

(பா. 5)

எல்லா மக்களும் பசியின்றி வாழ்வார்களாக, மக்களை வருத்தும் நோய் தூரத்தில் ஓடுவதாக என்று விரும்பினாள் எமது தலைவி.

மாரிவாய்க்க; வளம்பல சிறக்க;
என வேட்டோளே யாயே.

(பா. 10)

தவறாமல் மழை பெய்வதாக; அதனால் செல்வம் மிகவும் சிறப்பதாக; என்று விரும்பினாள் எமது தலைவி.

இவைகள், ஒரு இல்லக்கிழத்தி தன்னுடைய வாழ்க்கை எப்படி யிருக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறாள் என்பதைக் கூறும் பாடல்கள்.

“நாம் நல்ல செல்வக் குடும்பங்களிலே வாழ்க்கைப் பட வேண்டும்; வறுமையின்றி இல்லறத்தில் இன்புற்று வாழ வேண்டும்” இவை பெண்களின் விருப்பம். இவ் விருப்பத்தைக் காட்டும் பாடல்கள் இவை.

அரசியல் கருத்து

அரசன் வெற்றியுடன் வாழவேண்டும். குடிமக்கள் குறைகளை நீக்குவதே அரசாட்சியின் குறிக்கோளாக இருக்க

வேண்டும். இக்கொள்கையுள்ள ஆட்சியை மக்கள் அனைவரும் ஆதரிக்கவேண்டும். இத்தகைய அரசாஸ்தான் நாட்டிலே நல்லறங்கள் நடைபெறும். அமைதி நிலவும்; மக்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ முடியும். இதுவே பழந்தமிழர் கருத்து.

மருதத்திணையின் முதற் பத்துப் பாடல்களின் முதல் வரி ஒவ்வொன்றும் இக்கருத்தை வலியுறுத்துகின்றன. அவ்வடிகள் ஆதன் அவினி என்னும் சேர மன்னனை வாழ்த்துவதாக அமைந்திருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது.

வாழி ஆதன்! வாழி அவினி!
பகைவர் புல்லார்க்; பார்ப்பார் ஓதுக!
என வேட்டோளே யாயே.

(பா. 4)

ஆதன் அவினி என்னும் மன்னன் வாழ்க! அவனுடைய பகைவர்கள் போரிலே அடிபட்டு வீழ்ந்து மாண்ட இடத்திலே புல் முளைத்துப் போகட்டும். நாட்டின் நன்மையைக் கருதிப் பார்ப்பார்கள் வேதங்களை ஓதுவார்களாக; என்று விரும்பினாள் அன்னை.

வாழி ஆதன், வாழி அவினி;
வேந்து பகை தணிக! யாண்டு பலநந்துக!
என வேட்டோளே யாயே.

(பா. 6)

ஆதன் அவினி வாழ்க! அரசனுடைய பகைவர்கள் அவன் அடிக்கீழ்ப் பணிந்து கிடப்பார்களாக! அரசன் பல்லாண்டு சிறந்து வாழ்க! என்று விரும்பினாள் அன்னை.

வாழி ஆதன்! வாழி அவினி;
அறம் நனிசிறக்க! அல்லது கெடுக!
என வேட்டோளே யாயே.

(பா. 7)

ஆதன் அவினி வாழ்க! அறங்களெல்லாம் சிறந்து வளர்க! அதர்மங்களெல்லாம் ஒழிக! என்று விரும்பினாள் அன்னை.

வாழி ஆதன்! வாழி அவினி!
 அரசு முறை செய்க! களவு இல்லாகுக!
 என வேட்டோனே! யாயே.

(பா. 8)

ஆதன் அவினி வாழ்க! அரசன் அறநூல் நெறிகளை அறிந்து
 ஆட்சி புரிக! நாட்டில் திருட்டு நடைபெறாமலிருப்பதாக!
 என்று விரும்பினாள் அன்னை.

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் சிறந்த அரசாட்சியை விருப்
 பினர்; நல்லாட்சியை ஆதரித்து வந்தனர் என்பதை இவை
 களாற் காணலாம்.

இவைகள் மருதத்திணைப் பாடல்கள். மருத நிலத்
 திலேதான் முதல் முதல் நாகரிகம் தோன்றி வளர்ந்தது;
 நல்ல அரசு முறை ஏற்பட்டது. அதன் பிறகுதான் மற்ற
 நிலங்களிலே நாகரிகம் பரவிற்று; நீர்வளமும் நிலவளமும்
 உள்ள இடத்திலேதான் நாகரிகம் வளர்ச்சியடையும். இந்த
 வரலாற்றுண்மையையும் இந்த ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்
 களால் அறியலாம்.

உயிர்களின் இயல்பு

பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் தாம் உண்மையென்று
 உணர்ந்தவற்றையே பாடல்களில் அமைத்துப் பாடுவர்;
 பொய் புனையும் வழக்கம் அவர்களிடம் இல்லை. அவர்கள்
 பல சிற்றுயிர்களின் இயல்புகளைக் கூட அறிந்திருந்தனர்.
 அவர்களுடைய பாடல்களில் இவ்வுண்மையைக் காணலாம்.

தாய் சாப்பிற்கும் புள்ளிக் கலவனோடு
 பிள்ளை தின்னும் முதலைத்து அவன்ஊர்
 எ. தொ.—4

[பா. 24]

கருவீன்ற நண்டு சாகும்: தன் குட்டியைத் தானே தின்னும் முதலையை உடையது அவன் ஊர் என்று கூறுகின்றன இவ் வடிகள்.

தன்பார்ப்புத் தின்னும் அன்பின் முதலை [பா. 41]

இதுவும் முதலை தானீன்ற பிள்ளையைத் தானே தின்னும் என்னும் செய்தியைக் கூறுகின்றது.

செந்நெல் அம் செறுவில் கதீர்கொண்டு கள்வன் தண்ணக மண் அளைச் செல்லும். [பா. 27]

செந்நெல் விளைந்திருக்கின்ற அழகிய வயலிலே உள்ள நெற்கதீர்களை நண்டுகள் பற்றிக்கொண்டு, குளிர்ந்த தன்னுடைய மண் வளைக்குள்ளே புகும். இதனால் நண்டுகள் நெற்கதீர்களை நறுக்கும் என்ற செய்தி சொல்லப்பட்டது.

மழை வரவு அறியா மஞ்சை ஆலும் அடுக்கல் [பா. 298]

மழை வருவதை முன்கூட்டியே அறிந்து மயில்கள் ஆடுகின்ற மலை. இதனால் மழையின் வரவை அறியும் சக்தி மயிலுக்கு உண்டு என்று கூறப்பட்டது. சிற்றூயிர்களைப் பற்றிய இத்தகைய செய்திகளை இந்நூலிலே காணலாம்.

அன்னையின் அன்பு

களவு மணத்திலே ஈடுபட்டிருந்தாள் ஒரு பெண். அவள் தன் காதலனுடன் புறப்பட்டு அவனுர்க்குப் போய்விட்டாள். இச்செய்தியை அறிந்த அவள் தாய் வருந்தினாள். ஆயினும் அவள் மகளுடைய செய்கையை வெறுக்கவில்லை; பாராட்டினாள்.

உழவர்கள் அடிக்கின்ற பறைக்குத் தக்கவாறு மயில்கள் ஆடிக்கொண்டிருக்கின்ற — உயர்ந்த பெரிய மலையிலே படிந்திருக்கின்ற—மேகங்கள் புறப்பட்டு மழையைப் பெய்யட்டும். அந்தப் பாலைவனம் இனிய குளிர்ந்த வழியாகக்

கடவது. இதுதான் அறநெறியென்று தேர்ந்த—எனது—
பிறைபோன்ற நெற்றியையுடைய சிறுமி சென்ற பாலை
வனம் இவ்வாறு இனியதாகுக.

மள்ளர் கொட்டின் மஞ்ஞை ஆலும்
உயர் நெடும் குன்றம், படுமழை தலைஇச்,
சுரம், நனி இனிய வாகுக தில்ல;
அறநெறி இதுவெனத் தெளிந்த, என்
பிறை நுதற் குறுமகள் போகிய சுரனே.

[பா. 371]

இதனால் அக்காலத்திலே கருத்தொருமித்த காதலர்கள்
இருவர் தங்கள் விருப்பப்படி மணம் புரிந்து கொண்டதைக்
காணலாம். இத்தகைய மணத்தை அக்காலத்து மக்கள்
ஆதரித்து வந்தனர். இருவரும் ஒன்று சேர்ந்து போன பிறகு
தான் அவர்கள் மணம் புரிந்து கொண்ட செய்தி ஊராரக்கு
வெளிப்பட்டது. ஊரார் அறியாமல் அவர்கள் மணவாழ்வு
நடத்தி வந்தது களவு மணம். ஊரார் அறியும்படி இருவரும்
ஒன்று சேர்ந்து போனது கற்பு மணம்.

இப்படிச் சென்ற தம்பதிகள் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பி
வரவேண்டும் என்று தாய் வேண்டிக் கொள்ளுவாள்.

காக்கையே நீயும் நின் சுற்றமும் அருந்தும்படி பச்சை
மாமிசமும் பசுமையான கொழுப்பும் கலந்த அரிசியைப்
பொற் பாத்திரத்திலே தருகின்றேன். பகைவர்மேல் கொடிய
கோபத்தைக் காட்டுகிறவன்—வெற்றி பெறும் வேற்படையை
யுடையவன்—காளை போன்றவன் ஆகிய அவனுடன்
அழகிய கூந்தலை யுடைய என் மகளையும் வீட்டுக்கு வந்து
சேரும்படி கரைந்து அழைப்பாயாக!

மறுவில் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை!
அன்புடை மரபின் நின் கிளையோடு ஆரப்
பச்சுள் பெய்த யபந்நிண வல்சி,
பொலம்புனை கலத்தில் தருகு வென்மாதோ!
வெம்சின விறல் வேல் காளையோடு,
அம்சில் ஓதியை, வரக் கரைந்தீமே,

[பா. 391]

காக்கையைப் பார்த்து, தாய் இவ்வாறு வேண்டிக் கொள்ளுகின்றாள். களவு மணம் பெற்றோர்களாலும், உற்றார்களாலும் ஆதரிக்கப் பட்டுக் கற்பு மணமானதை இப்பாடலால் அறியலாம்.

உள்ளத்தை உரைத்தல்

மற்றவர்களின் உள்ளத்தில் நிகழும் எண்ணங்களை அப்படியே எடுத்துக் காட்டுவதில் சங்ககாலத்துப் புலவர்கள் மிகவும் திறமையுடையவர்கள். அவர்கள் சொல்லுவது இயற்கை யாகவும் இருக்கும்.

ஒருபெண் தான் காதலித்த கணவனுடன் போய்விட்டாள். பெற்றதாய் அவள் பிரிவைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்தினாள். வருந்தியவள் வசை மொழியும் கூறத் தொடங்கினாள். அவள் தன் பெண்ணைப் பற்றி வசைகூறவில்லை. அவளைக் கூட்டிச் சென்ற ஆண் மகனைப் பற்றியும் வசைகூறவில்லை; பிறகு யாரை வெறுக்கின்றாள் என்பது தான் இங்கே உற்றுணர வேண்டியதாகும்.

நான் என் அருமை மகளைப் பிரிந்து வருந்துவதைப் போல என்மகளை அழைத்துப் போனவனுடைய தாயும் வருந்துவாளாக என்பதே அவளுடைய வசைமொழி. இவ்வாறு நினைப்பதும் சொல்வதும் பெண்களின் இயற்கை.

புலியினிடம் அகப்படாமல் தப்பிப் பிழைத்த கலைமான், தன் பெண் மானைத் தன்னிடம் வருமாறு ஆண் குரலால் அழைக்கின்ற காட்சியையுடையது பாலை நிலம். புதுமையும் வலிமையும் பொருந்திய வில்லையுடைய வாலிபன் என் மகளை அவ்வழியே அழைத்துக்கொண்டு போனான். அதை நினைக்குந்தோறும் என் கண்கள் நீரைச் சிந்துகின்றன. அவனுடைய தாயும் என்னைப் போலவே தன் மகனை நினைக்கும்போதெல்லாம் கண்ணீர் சிந்தி வருந்தும் துன்பத்தை அடைவாளாக.

நினைத்தொறும் கலிரும் இடும்பை எய்துக!
 புலிக்கோள் பிழைத்த கவைக் கோட்டு முதுகலை,
 மான்பிணை அணைதர, ஆண்குரல் விளிக்கும்,
 வெம்சுரம், என்மகள் உய்த்த
 வம்பு அமை வல்வில் விடலை தாயே,

(பா, 373)

இப்பாடல் துக்கமடைந்த ஒரு பெண்ணின் உள்ளத்தை அப்படியே எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

அன்பே அடிப்படை

காதலனையும் காதலியையும் ஒன்றாகப் பிணைத்து வைப்பது அன்புதான். அவர்கள் ஒருவர்மீது ஒருவர் அன்பு கொள்ளாவிட்டால் இன்பமுற மாட்டார்கள்; அவர்களுடைய இல்லறமும் நல்லறமாக நடவாது. அன்பிருந்தால்தான் அவர்களில் ஒருவர் தவறு செய்தாலும் மற்றவர் அத் தவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்ளுவர். இவ்வுண்மை அகப்பொருள் நூல்கள் பலவற்றிலும் காணப்படுகின்றது.

பரத்தை வீட்டுக்குச் சென்றிருந்த கணவன்மேல் மனைவி மிகவும் கோபத்துடன் இருந்தாள். அவனைக் கண்டவுடன் அவள் கோபம் மாறிவிட்டது. அன்பே இதற்குக் காரணம்.

வாழ்க தோழியே! நான் இன்று நெறி தவறியவனைக் கண்டவுடன் கோபித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும், அவனை வீட்டுக்குள் நுழையாமல் தடுக்க வேண்டுமென்றும் எழுந்து சென்றேன். பின்னர் அவனுடைய பழைய அன்பை நினைத்து அவனிடம் இரக்கம் கொண்டு திரும்பி விட்டேன்.

அம்ம வாழி தோழி! யான் இன்று
 அறன் இலாள் கண்ட பொழுதில்
 சினவுவென் தகைக்குவென், சென்றெனென்;
 பின்நினைந்து இரங்கிப் பெயர் தந்தனனே.

[பா. 118]

இப் பாடல் காதலி கணவனிடம் கொண்டிருக்கும் அன்பை வெளிப்படுத்துகிறது. பண்டைத் தமிழ்ப் பெண்களின் சிறந்த குணத்தை இப் பாடல் மூலம் காணலாம்.

ஆண்கள் பரத்தையர்கள் வீடுகளுக்குப் போகும் குணமுடையவர்களா யிருந்தாலும் இல்லாளிடம் எப்பொழுதும் அன்புடன் தான் இருந்தனர். இவ்வுண்மையைக் காட்டும் பாடல்கள் பல உண்டு.

சிறந்த செல்வப் பொருளைத் தேடுவதிலே ஆவல் கொண்டு உன்னைத் துறந்து மலைப்பாதைகளிலே பிரிந்து சென்றேன். சென்றபோது அவ் வழிகள் மாளாத நீண்ட வழிகளாக இருந்தன. அதன்பின் அழகிய ஆபரணங்களை யுடைய உன்னை நினைத்துக்கொண்டு நான் திரும்பி வந்தேன். திரும்பி வரும்போது பாலை நிலத்திலே உள்ள அவ் வழிகள் மிகவும் அண்மையாக இருந்தன.

அரும்பொருள் வேட்கையம் ஆகி, நின்துறந்து
பெரும்கல் அதரிடைப் பிரிந்த காலைத்
தவநனி நெடிய வாயின; இனியே
அணியிழை உள்ளி யாம் வருதலின்
அணிய வாயின சுரத்திடை ஆறே.

(par, 359)

இது, பொருள் தேடச் சென்ற தலைவன் திரும்பியபின், தன் அன்பை வெளியிட்டுக் கூறியது. இப் பாடல் காதலன் தன் காதலியிடம் கொண்டிருந்த அன்பை விளக்கிக் காட்டுகிறது.

கணவனும் மனைவியும் என்றும் இணைபிரியாத அன்புடையவர்களாக வாழ்ந்தால்தான் இல்லறம் சிறக்கும். அவர்களும் இன்ப மடைவார்கள். இவ் வுண்மையை மேலே காட்டிய இரண்டு பாடல்களும் விளக்கி நின்றன,

சிறந்த ஊர்கள்

பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள், அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்திலிருந்த சிறந்த ஊர்கள் பலவற்றைத் தங்கள் பாடல்களிலே குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். ஐங்குறு நூற்றிலும் இத்தகைய பாடல்கள் பலவற்றைக் காணலாம்.

வேனிலா யினும் தண்புனல் ஒழுகும்
தேனூர்

(பா. 54)

கோடைகாலமானாலும் குளிர்ந்த நீர் குறையாமல் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் தேனூர்.

கரும்பின் எந்திரம் களிற்றெதிர் பிளிற்றும்
தேர்வண் கோமான் தேனூர்

(பா. 55)

கரும்பைப் பிழிந்து சாறெடுக்கின்ற எந்திரங்கள் மதங்கொண்ட யானைகளின் பிளிறலை அடக்கும்படி பேரோசையுடன் முழங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற—தேரினையும் வண்மையையும் உடைய பாண்டிய மன்னனது தேனூர்.

ஆம்பல் ஆம் செறுவின் தேனூர்

(பா. 58)

அல்லிகள் மலர்ந்திருக்கின்ற அழகிய வயல்களையுடைய தேனூர்.

இவ்வாறு தேனூரின் சிறப்பும், வளமும் கூறப்படுகின்றன. இன்று மதுரை மாவட்டத்தில் இது ஒரு சிற்றூர்.

பக்கொள் விளக்கோடு இராநான் அறியார்
வெல் போர்ச் சோழர் ஆழார்

(பா. 56)

கதிரவன் தன்மையைக் கொண்டிருக்கின்ற விளக்குகளுடன்—இரவுப் பொழுது என்பதையே அறிய முடியாத—போரிலே வெற்றியையுடைய சோழர்களது ஆழார். இது ஆழாரின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

கைவண் விரான் இருப்பை

(பா-58)

வள்ளலாகிய விரான் என்பவனுடைய இருப்பை.

இது விரான் என்பவன் வாழ்ந்த இருப்பை என்னும் ஊரைக் குறிப்பிடுகின்றது.

நறுவடி மாஅத்து விளைந்துகு தீம்பழம்

நெடுநீர்ப் பொய்கைத் துடுமென விழுஉம்

கைவண் மத்தி கழார்அர்

(பா-61)

நல்ல மாமரத்திலே பழுத்து முதிர்ந்த இனிய பழம் ஆழமான நீர்நிறைந்த குளத்திலே திடீர் என்று விழுகின்ற சோலையும், நீர்வளமும் பொருந்திய—வள்ளலாகிய மத்தி யென்பவனுடைய—கழார் என்னும் ஊர்.

இது மத்தி யென்னும் வள்ளல் வாழ்ந்த கழார் என்னும் ஊரைக் குறிப்பிடுகின்றது.

மருதத்திணையைப் பாடிய புலவர் ஓரம் போகியார் இவ்வாறு தேனூர், ஆழார், இருப்பை, கழார் என்னும் ஊர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திரையிமிழ் இன்னிசை அளைஇ, அயலது

முழனிமிழ் இன்னிசை மறுகுதொறும் இசைக்கும்

தொண்டி.

(பா, 171)

அலையிலிருந்து பிறக்கும் இனிய ஓசையுடன் கலந்து, அதன் பக்கத்திலேயே மத்தளத்திலிருந்து பிறந்த இனிய ஓசை. வீதிகள் தோறும் முழங்கிக் கொண்டிருக்கும் தொண்டி நகர்.

செங்கோல் செங்குட்டுவன் தொண்டி

[பா. 178]

நேர்மையுடன் அரசாளும் செங்குட்டுவனுடைய தொண்டி நகரம்.

சேரமன்னர்களின் துறைமுக நகரமாகிய தொண்டியின் சிறப்பை இப்பாடல்களால் காணலாம். நெய்தல் திணையில்

‘தொண்டிப் பத்து’ என்ற பெயரில் பத்துப் பாடல்கள் அமைந்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அலங்கிதழ் நெய்தற் கொற்கை முன்துறை
இலங்கு முத்து

[பா. 185]

அசைகின்ற இதழ்களையுடைய நெய்தல் மலர்கள் நிறைந்த கொற்கையின் கடல்துறையிலே விளங்குகின்ற முத்துக்கள்.

இது, கொற்கையின் சிறப்பையும், பாண்டிய நாட்டின் செல்வத்தையும் விளக்குகின்றது.

இவ்வாறு நெய்தல் திணையைப் பற்றிப் பாடியிருக்கும் அம்முவனார் சேரர்களின் தொண்டியையும், பாண்டியர்களின் கொற்கையையும் பாராட்டிப் பாடியிருக்கின்றார்.

அரும் தொழில் தகட்டுர்

[பா. 445]

சிறந்த தொழில்கள் நடைபெறுகின்ற தகட்டுர்.

இது, முல்லைத் திணையைப் பாடியபேயனார் பாடியது. இவர் காலத்திலே தகட்டுர் என்பது பல தொழில்கள் நடைபெற்ற பெரிய நகரமாக இருந்தது என்பதைக் காணலாம்.

அந்தணர்கள்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழகத்திலே அந்தணர் பலர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் வேதநெறியைப் பின்பற்றி வந்தனர். நாட்டின் நன்மையைக் கருதி எப்பொழுதும் வேதம் ஒதுவார்கள்.

பகைவர் புல்லார்க பார்ப்பார் ஒதுக

[பா. 4]

பகைவர்கள் மாண்டவிடம் புல் முளைத்துப்போக! பார்ப்பார் வேதங்களை ஒதுக,

அறம்புரி அருமறை நவீன்ற நாவின்,
திறம்புரி கொள்கை அந்தணர்

[பா. 387]

அறம்புரியும் வழிகளைக் கூறுகின்ற, சிறந்த வேதங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்ற நாவினையும், நூல்களிற் கூறப்படும் நல்லொழுக்கங்களைப் பின்பற்றும் கொள்கையையும் உடைய அந்தணர்களே.

இவற்றால் அக்காலத்திலிருந்த அந்தணர்களின் சிறப்பையும் செயலையும் காணலாம்.

பழக்க வழக்கங்கள்

பண்டைக் காலப் பழக்க வழக்கங்கள் சிலவற்றை ஐங்குறு நூற்றுப் பாடல்களிலே காணலாம்.

பாலைவனத்திலே மறவர்களின் அம்பால் மாண்டவர்களுக்கு, அவர்கள் பெயர் பொறித்த கல்லை நினைவுக்குறியாக நட்டுவைப்பார்கள்.

விழுத்தொடை மறவர் வில்லிடத் தொலைந்தோர்
எழுத்துடை நடுகல்

[பா. 352]

குறிதவறாமல் அம்புவிடும் மறவர்களின் வில்லம்பால் அடிபட்டு மாண்டவர்களின் பெயர் பொறித்த நடுகல்.

பண்டைக் காலத்தில் பொற்சங்கிலியால் யானையைக் கட்டி வைத்திருக்கும் அவ்வளவு பெருநிதி படைத்தவர்களும் தமிழ் நாட்டிலிருந்தனர்.

செல்வர், யானை பிணித்த பொன்புணை கயிற்றின்

[பா. 356]

செல்வர்கள் யானையைக் கட்டியிருக்கின்ற பொன்னாற் செய்யப்பட்ட கயிற்றைப் போல.

கற்புக்கு அருந்ததியையே உவமையாகக் கூறி வந்தனர்.

இருண்டுதோன்றும் விசும்பின் உயர்நிலை உலகத்து
அருந்ததி யனையகற்பின்

[பா. 242]

இருண்டு காணப்படும் வானத்திலே எல்லோரும் காண
வாமும் அருந்ததியைப் போன்ற கற்பினையுடையவர்கள்.

பண்டைக்காலத்திலே பார்ப்பனர்கள் குடுமி வைத்திருப்
பார்கள். அவர்கள் தங்கள் வீட்டுச் சிறுவர்களுக்கும் குடுமி
தான் வைத்திருப்பார்கள்.

நம்முர்ப்
பார்ப்பனக் குறுமகப்போலத் தாமும்
குடுமித்தலைய மன்ற
நெடுமலை நாடன் ஊர்ந்த மாவே

[பா. 202]

நம்முரிலே உள்ள பார்ப்பனப் பிள்ளையைப்போல நம்முடைய
தலைவனாகிய மலைநாடன் ஏறிவரும் குதிரையும் குடுமித்
தலையை உடையவாகக் காணப்படுகிறது.

சிறிய பாடல்களால் ஆன இந்த ஐங்குறு நூற்றிலே
இவைபோன்ற பல பழக்க வழக்கங்களையும் காணலாம்.
அரியசொல் நயமும், பொருள் சிறப்பும் வாய்ந்தவை இந்
நூற் பாடல்கள். இந்நூலைப் படிப்போர் இவ்வுண்மையை
அறிவார்கள்.

3. குறுந்தொகை

குறுகிய பாடல்களின் தொகுப்பு குறுந்தொகை. நாலடி முதல் எட்டடி வரையில் உள்ள பாடல்களே இந்நூலில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

குறுந்தொகையிலே காணப்படும் பாடல்கள் நானூற்றிரண்டு. ஒன்று கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல். கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால் பாடப்பட்டது.

இந்நூலில் உள்ள எல்லாப்பாடல்களும் இருநூற்றைந்து புலவர்களால் பாடப்பட்டவை. இவற்றுள் ஆசிரியர்கள் பெயர் காணாப் பாடல்கள் பத்து. ஒவ்வொரு பாடலின் கீழும் அதைப்பாடிய ஆசிரியர் பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த நூலின் இறுதியிலே “இத்தொகை முடித்தான் பூரிக்கோ. இத்தொகை பாடிய கவிஞர் இருநூற்றைவர், இத்தொகை நாலடி சிற்றெல்லையாகவும், எட்டடி பேரெல்லையாகவும் தொகுக்கப்பட்டது” என்ற குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

இதனால் இந்நூலைத் தொகுத்தவர் பூரிக்கோ என்று தெரிகின்றது. இவரைப்பற்றிய வரலாறு வேறு ஒன்றும்

தெரியவில்லை. கோ என்பதனால் இவர் ஒரு அரசுக்கும்பத்
தைச் சேர்ந்தவராக இருந்திருக்கலாம்.

இது அகப்பொருளைப் பற்றிக் கூறும் நூல். குறிஞ்சி
பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என்னும் ஐந்திணை
யொழுக்கம் பற்றிய பாடல்களே தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.
எந்த முறையும், வரிசையும் இன்றி எல்லாத் துறைப் பாடல்
களும் கலந்து கிடக்கின்றன.

குறுந்தொகையின் சிறப்பு

குறுந்தொகையின் பாடல்கள் மிகச்சிறந்தவை. சிறிய
பாடல்களாயினும் அரிய செய்திகள் நிறைந்தவை. இதற்கு
இந்நூலின் இரண்டாவது பாடலே ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

கொங்குதேர் வாழ்க்கை அம்சிறைத் தும்பி!
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ!
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயில் இயல்
செறிஎயிற்று அரிவை கூந்தலின்
நறியவும் உளவோ நீ அறியும் பூவே?

மலர்களிலே உள்ள தேனைத் தேடிக் குடிக்கும்
வாழ்க்கையினையும், அழகிய சிறகுகளையும் உடைய
வண்டே! அன்பு காரணமாக ஒரு பக்கமாகப் பேசாமல்,
கண்ணாற் கண்டதையே உண்மையாகச் சொல்! நெருங்கிய
நட்பு—மயில் போன்ற தோற்றம்—நெருங்கிய வெண்மை
யான பற்கள்—இவைகளைக் கொண்ட இந்த மாதரசியின்
கூந்தலைக்காட்டினும் நீ அறிந்த மலர்களில் நறுமண
முடையது வேறு ஏதேனும் உண்டோ?

இதுவே அப் பாடலின் பொருள். இது இரண்டாவது
பாட்டு. இதைப் பாடிய புலவர் இறையனார் என்பவர்.

இது ஒரு காதலன் தன் காதலியைப் பாராட்டிச்
சொல்லியது. தன் காதலியின் தலைமயிரைக் காட்டிலும்

நறுமணமுடையது வேறு ஒன்றுமில்லை யென்று உரைத்தது. நலம் பாராட்டல் என்னும் பகுதியைச் சேர்ந்தது இப்பாடல்.

இப் பாடலைப்பற்றி வழங்கும் கதை ஒன்றுண்டு. பாண்டிய மன்னன் ஒரு நாள் தன் மனைவியுடன் சோலையில் வீற்றிருந்தான். உல்லாசமாகப் பொழுது போக்கினான். அவன் மனைவியின் கூந்தலிலிருந்து நறுமணம் வந்தது. அது அவன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது. அந்த மணத்திற்கு எந்த மலரின் மணமும் ஈடாகாது என்று எண்ணினான். தன் காதல் மிகுதியால், அந்த நறுமணம் அவள் கூந்தலின் இயற்கை மணம் என்று நினைத்தான். தன் கருத்தை அமைத்துப் பாடுவோர்க்கு ஆயிரம் பொன் பரிசளிப்பதென்று முடிவு செய்தான். தன் முடிவை அனைவருக்கும் அறிவித்தான். ஆயிரம் பொன்னடங்கிய முடிப்பைச் சங்க மண்டபத்திலே கட்டித் தொங்கவிட்டான்.

தருமி என்பவன் மதுரைக் கோவிலின் அர்ச்சகன். தனக்கு அப் பொன் முடிப்புக் கிடைக்க வேண்டுமென்று சொக்கநாதரை வேண்டிக்கொண்டான். மறுநாள் அவன் பூசைக்குப் போனபோது சொக்கநாதர் பீடத்திற்கு அடியிலே இப்பாடல் ஒரு ஓலையில் எழுதப்பட்டுக் கிடந்தது. தருமி இப்பாடலை எடுத்துக்கொண்டு வந்து சங்கத்தார் முன்னிலையிலே படித்தான். இப் பாடலின் கருத்தே தன் கருத்தென்று பாண்டியன் ஒப்புக் கொண்டான். புலவர்களும் பாடலைப் பாராட்டினர். தருமிக்குப் பொற்கிழி பரிசாயிற்று.

தருமி பொற்கிழியை எடுக்கச் செல்லும்போது நக்கீரர் தடுத்தார். “பாட்டிலே சொற் குற்றம் இல்லை. ஆனால் பொருட்குற்றம் உண்டு. கூந்தலுக்குச் செயற்கை மணந்தான் உண்டு. இயற்கை மணம் இல்லை” என்று கூறினார்.

தருமியால் இதற்குத் தக்க விடையிறுக்க முடியவில்லை. தடுமாறினான். இறைவனை வேண்டினான். பின்னர் சொக்கநாதரே ஒரு புலவர்போல வந்து நக்கீரருடன் வாதிட்டார்; கற்புடை மகளிரின் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் உண்டென்றார். அதை மறுத்தார் நக்கீரர். அப்பொழுது சொக்கநாதர் தன் நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டினார். அதற்கும் நக்கீரர் அஞ்சவில்லை. “நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே” என்று வாதிட்டார்.

உடனே சிவபெருமான் சினங்கொண்டார். நக்கீரரைப் பொற்றாமரையிலே விழச் செய்தார். அதன் பிறகு அவர் சொக்கநாதரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டார்.

இவ் வரலாற்றைத் திருவிளையாடற் புராணத்திலே காணலாம். இப்பாடலே இக்கதைக்கு ஆதாரம். “நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றந்தான்” என்று வழங்கும் பழமொழிக்கு இந்தக் குறுந்தொகைப் பாட்டே அடிப்படை.

‘கற்புடை மகளிரின் கூந்தல் இயற்கை மணமுடையது’ என்ற கருத்து இப்பாடலில் காணப்படவில்லை. இந்த விவாதத்திற்கான பொருளும் இப்பாடலில் இல்லை. இப்பாடலின் சிறப்பு நோக்கியே இத்தகைய கதை எழுந்தது என்றுதான் கொள்ளவேண்டும். இக் கதையும் இப் பாடலும் குறுந்தொகைப் பாடல்களின் பெருமையை விளக்குவன.

இல்லறம்

சங்க நூல்கள் எல்லாம் இல்லற வாழ்க்கையைத்தான் ஏற்ற முடையதாகக் கூறுகின்றன. அகப் பொருள் பற்றிக் கூறும் நூல்கள் அனைத்தும் இல்லறத்தைப் பாராட்டிக் கூறுவனவே. நாட்டிலே நல்ல அமைதியும் அரசியலும் இருந்தால்தான் ஒவ்வொரு குடும்பமும் நன்றாக வாழ

முடியும் பண்டைத் தமிழர்கள் தனித்தனிக் குடும்பமாகச் சிறந்து வாழ்ந்து வந்தனர்.

இல்வாழ்க்கையைத் திறமையுடன் நடத்த வேண்டிய முறைப்படி நடத்தினால் அதைக் காட்டினும் இனிய வாழ்வு வேறு உண்டோ?

மனையுறை வாழ்க்கை வல்லியரங்கு மருவின்
இனியவும் உளவோ!

(பா, 322)

என்ற அடிகள் இவ் வுண்மையைக் காட்டும். இக் கருத்தே 'அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றின் புறத்தாற்றின் போழய்ப் பெறுவ தெவன்' என்று திருக்குறளிலே அமைந்து கிடப்பதைக் காணலாம்.

இந்த இல்லறம் சிறப்பாக நடைபெற வேண்டுமானால் காதலனும் காதலியும் கருத்தொருமித்தவர்களாக வாழ வேண்டும். இத் தம்பதிகள் தாம் இல்லறத்திலே இன்பங் காண்பர். இதுவே பழந்தமிழர் கருத்து.

தொழில் செய்து பொருளீட்டும் காதலனுக்கு காதலி தான் வாழ்க்கையிலே உற்சாக மூட்டும் உயிர்; இதைப் போலவே இல்லத்திலே இருந்து கடமையைச் செய்யும் காதலிக்கு, காதலனே இன்பத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் ஊட்டும் உயிர். நமது காதலர்தான் இவ் வுண்மையை நமக்குரைத்தார். ஆதலால் தோழியே நீ வருந்தாதே! அவர் இப்பொழுது பிரிந்து செல்லமாட்டார். அவராகவே தம் பிரயாணத்தை நிறுத்தி விடுவார்.

வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே; வாணுதல்
மனைஉறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர் என
நமக்குரைத் தோரும் தாமே
அழாஅல் தோழி! அழுங்குவர் செலவே.

(பா, 135)

கணவன் பொருள் தேடப் பிரிந்து செல்வான் என்று எண்ணிய தலைவிக்கு. அவள் தோழி இவ்வாறு சமாதானம் சொல்வதாக அமைந்துள்ளது, இப்பாடல். இல்லறத்தில் உள்ள தம்பதிகள் ஒருமனப்பட்டு வாழ்ந்தனர் என்பதற்கு இப்பாடல் உதாரணம்.

உண்மைக் காதலி

உண்மையான மனைவி கணவன் செய்யும் சிறு பிழைகளுக்கெல்லாம் கடுங்கோபங் கொள்ள மாட்டாள். கணவன் செய்வது நன்மையாயினும் தீமையாயினும், அவைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளுவாள். காதலன் செய்யும் நன்மையைக் கண்டு மகிழ்வாள். தீமையைக் கண்டு பொறுமையிழக்காமல் அவனைத் திருத்த முயல்வாள். இதுவே ஒரு நல்ல மனைவியின் கடமை.

சங்க இலக்கியக் காலத்தில், பெண்ணுக்கு உரிமையில்லை. 'கணவனுக்குக் கட்டுப்பட்டவள்தான் மனைவி. கணவன் கொடுமைப் படுத்தினாலும் அவனுடன் கூடியிருந்துதான் அவள் வாழவேண்டும். இவளே உண்மையான மனைவி' என்ற கொள்கைதான் குடிகொண்டிருந்தது.

நெய்தல்நிலத் தலைவனே! தாய், கோபத்துடன் அடிக்கும் போதுகூடக் குழந்தைக்கு வேறு வார்த்தை சொல்லத் தெரியாது. அம்மா! அம்மா! என்று சொல்லித் தான் அழும். அதைப்போல நீ துன்பம் செய்தாலும் சரி, அல்லது நன்மை செய்தாலும் சரி, உன்னுடைய பாதுகாப்பாகிய எல்லைக்குள் அடங்கினவள்தான் என் தோழியாகிய உன் மனைவி. ஏனென்றால் குழந்தையின் துயரைப் போக்குகிறவள் தாயைத் தவிர வேறில்லை. அதுபோல் என் தோழியின் துயரைப் போக்குகிறவர் உன்னைத் தவிர வேறில்லை, நீ ஒருவனே அவளுக்குத் துணை.

உரவு நீர்ச்சேர்ப்பு!

தாய்உடன்று அலைக்குங்காலையும் வாய்விட்டு

அன்னாய் என்னும் குழவிபோல,

இன்னா செயினும் இனிது தலை அளிப்பினும்,

நின் வரைப்பினள் எந்தோழி;

தன்உறு விழுமம் களைஞரோ இலளே.

(பா. 397)

ஒரு தோழி தன் தலைவியைப் பற்றித் தலைவனிடம் கூறுவதுபோலப் பாடப்பட்டது இப்பாடல். இதனால் அக்காலத்துக் கணவன் மனைவிகளின் தொடர்பைக் காணலாம்.

மகப்பேறு

இல்லறத்தில் வாழ்வோர்க்குப் புத்திரப்பேறு ஒரு சிறந்த செல்வமாகக் கருதப்பட்டது. கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் எவ்வளவு கடுமையான சச்சரவு நேர்ந்தாலும் குழந்தைகளிருந்தால் அச்சச்சரவு தலைதூக்காது. அவ்விருவார்க்கும் குழந்தைகளே சமாதானத் தூதர்களாய் நிற்கும். அவர்களுடைய பிணக்கு விரைவில் மறையும். இக் கருத்தமைந்த பாடல் ஒன்று காணப்படுகின்றது.

வெளியே சென்றிருக்கும் கணவன்மேல் மனைவி கடுங்கோபத்துடன் இருக்கின்றாள். கணவனும் இதைத் தெரிந்து கொண்டான். அவன் வீட்டுக்கு வரும்போது ஒரு தந்திரம் செய்தான். “நாம் நேரே அவளிடம் போனால் அவள் நம் முடன் பேசமாட்டாள்” என்று நினைத்தே அவன் அத் தந்திரத்தைக் கையாண்டான்.

பேசாமல் வீட்டுக்குள் புகுந்தான். அவன் கட்டிலிலே உறங்கும் புதல்வனை அணைத்துக்கொண்டு படுத்து விட்டான். அதைக்கண்ட மனைவி, தானும் கட்டிலில் ஏறித் தன் கணவனுடைய முதுகுப் புறத்தை அணைத்துக்கொண்டு படுத்துவிட்டாள். இவ்வளவோடு இவர்கள் பிணக்குத் தீர்ந்துவிட்டது.

காண்பாய் பாணனே; தலைவன் செய்த காரியம் தகுதியுடையதுதான். மாலைக்காலம்; நல்ல நிலவு வீசுகின்றது. குள்ளமான கால்களையுடைய கட்டில். அதன்மேல் தூய்மையான மெல்லிய படுக்கை. அப்படுக்கையில் புதல்வன் படுத்திருக்கின்றான். வெற்றியையுடைய தலைவன் மெதுவாக நடந்துவந்தான். அந்தப் படுக்கையிலே ஏறினான். படுத்துக்கொண்டிருக்கும் யானையைப்போல மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, புதல்வனைத் தழுவிக்கொண்டு படுத்தான். புதல்வனுடைய தாயும் அப்படுக்கையில் ஏறினாள். கணவனுடைய முதுகுப்புறத்தைத் தழுவிக்கொண்டு படுத்தாள்.

கண்டிசின் பாண! பண்புடைத் தம்ம்!
மாலைவிரிந்த பசுவெண் ணிலவில்
குறுங்கால் கட்டில் நறும்பூம் சேக்கைப்
பள்ளி யானையின் உயிரா அசைஇப்
புதல்வன் தழீஇனன் விறலவன்;
புதல்வன்தாய் அவன்புறம் கவைஇ யினனே!

(பா. 359)

கணவன் மனைவிகளுக்குள் ஒற்றுமை நிலவப் புத்திரப்பேறு ஒரு சாதனம் என்ற கருத்து இப்பாட்டில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

பெண்களின் இயல்பு

தம் செயல்களைக் கணவன்மார்கள் பாராட்டவேண்டுமென்றே பெண்கள் விரும்புவார்கள். அவர்கள் மெய்வருந்திச் செய்திருக்கும் செயல்களைப் பழித்தால்—வெறுத்தால் வேதனையடைவார்கள்; புகழ்ந்தால்தான்—பாராட்டினால்தான் அவர்கள் மனம் சாந்தி யடையும். இது பெண்களின் இயற்கை.

தன் சமையலைக் கணவன் பாராட்டினால் அதற்காக மகிழ்ச்சியடையாத மனைவியேயில்லை; குற்றங் கூறினால் கோபங்கொள்ளாத மனைவியும் இல்லை. இந்த இயற்கையை

இன்றும் குடும்பங்களிலே காணலாம். இவ்வியற்கையை ஒரு குறுந்தொகைப் பாட்டு தெரிவிக்கின்றது.

ஒரு பெண் புளித்த தயிரைத் தன் காந்தள் மலர் போன்ற மெல்லிய விரல்களால் பிசைந்தாள். அப்போது அவள் உடுத்தியிருந்த துவைத்த ஆடை அவிழ்ந்துவிட்டது. தன் கையைக் கழுவாமலே அந்த ஆடையை உடுத்திக் கொண்டாள்.

அடிப்பிடிக்காமல் அடிக்கடி கலக்கிவிட்டுக்கொண்டே இனிய புளிக்கறி செய்தாள். அதை எண்ணெயிலே பொரித்துக் கொட்டினாள். 'சூய்' என்ற ஓசையுடன் எழுந்த அந்தப் புகை அவளுடைய குவளை மலர் போன்ற கண்களை மறைத்தது.

கணவனுக்கு உணவிடும்போது அவள் வருந்திச் சமைத்த புளிக்கறியைப் பரிமாறினாள். "கறி மிகவும் நன்றாயிருக்கின்றது" என்று சொல்லிக் கொண்டு அவள் அதைச் சுவைத்துச் சாப்பிட்டாள். அதைக் கண்டு அவளுடைய முகம் மகிழ்ச்சி யடைந்தது.

முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கவிங்கம் கழாஅது உடஇக்,
குவளை உண்கண் சூய்ப்புகை கமழத்,
தான் துழந்துஅட்ட தீம்புளிப் பாகர்,
இனிது எனக் கணவன் உண்டலின்,
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே.

(பா. 167)

இதுவே பெண்களின் இயற்கைத் தன்மையை எடுத்துக் காட்டும் பாடல்.

முயற்சியும் செல்வமும்

செல்வம் இல்லாவிட்டால் இல்லறத்தை இனிது நடத்த முடியாது. ஒவ்வொருவரும் தாமே வருந்தி உழைத்துப்

பொருள் தேடவேண்டும். அந்தப் பொருளால் தாமும் இன்புறவேண்டும்; பிறருக்கும் உதவவேண்டும். இக்கருத்துக்களைப் பாலைத்திணைப் பாடல்களிலே காணலாம்.

முன்னோர் தேடிவைத்திருக்கும் செல்வத்தைச் செல்வழித்துக் கொண்டிருப்போர், செல்வம் உள்ளவர் என்று சொல்லப் படமாட்டார்; அவர், வறுமைக்கு ஆளாவார். வறியவர்களின் இல்வாழ்வு, பிச்சையெடுத்து வாழ்வதைக் காட்டினும் இழிவான வாழ்வு. இவ்வாறு முன்னோர்கள் சொல்லியிருப்பதை நமக்குத் தெளிவாகத் தெரியும்படி விளக்கிய பிறகுதான் அவர் பொருள் தேடப் புறப்பட்டுப் போனார். அவர் வாழ்க; என்றும் எமனைப்போலத் திரிந்து கொண்டிருக்கின்ற—கொல்லுகின்ற வேற்படையை யுடைய மறவர்கள், வழியிலே ஒளித்திருத்து வழிச் செல்வோரைக் கொண்டு பொருள் பறிப்பார்கள். முடை நாற்றத்தை விரும்பும் பருந்துகள், அப்பிணங்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். இத்தகைய பழமையான துன்பத்தை யுடையது அந்த நீரற்ற வழி. இவ்வழியாகத்தான் அவர் பொருள் தேடப் போயிருக்கின்றார்.

உள்ளது சிதைப்போர் உள்ளனப்படார்,
இல்லோர் வாழ்க்கை இரவினும் இழிவு, எனச்
சொல்லிய வன்மை தெளியக்காட்டிச்
சென்றனர்; வாழி, தோழி! என்றும்
கூற்றத்தன்ன, கொலைவேல் மறவர்,
ஆற்றிருந்து அல்கி, வழங்குநர்ச் செருத்த
படுமுடைப், பருந்து பார்த்திருக்கும்
நெடுமுது இடைய நீரில் ஆறே.

(பா—283)

இப்பாடல் பொருள்தேடப் போயிருக்கும் தன் காதலனைப் பற்றித் தன் தோழியிடம் ஒரு தலைவி கூறுவதுபோலப் பாடப்பட்டது. இது ஒவ்வொருவரும் தமது முயற்சியினாலேயே பொருளீட்டி வாழவேண்டும் என்னும் கருத்தை வலியுறுத்துவதாகும். இதுவே பண்டைத் தமிழர் கொள்கை,

இப் பாடலில், பாலைநில மக்கள் வறுமை காரணமாகக் கொலையும் களவும் செய்து உயிர் வாழ்கின்றனர் என்ற செய்தி கூறப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. வறுமை, கொலையிலும் களவிலுங்கூடக் குதிக்கத் தூண்டும் என்பதையும் இதனால் அறியலாம்.

காதல் மணம்

ஒரு பெண்; ஒரு ஆண். இருவரும் உருவத்திலும் பருவத்திலும் ஒத்தவர்கள். ஒரு மலைச்சாரலிலே சந்திக்கின்றனர். இருவரும் ஒருவர்மீது ஒருவர் அன்பு கொண்டு காதலனும் காதலியுமாக ஆகிவிடுகின்றனர். இச்சமயத்தில் காதலன் தன்னைக் கைவிட்டு விடுவானோ என்று கருதிக் கவலையடைகின்றான் காதலி. அவள் உள்ளத் குறிப்பை உணர்ந்தான் காதலன். உடனே அவளுடைய மனக் கவலை மறையும்படி ஆறுதலும் உறுதி மொழியும் கூறுகின்றான்.

என்னுடைய தாயும் உன்னுடைய தாயும் எத்தகைய சம்பந்த முடையவரோ யாம் அறியோம். என்னுடைய தந்தையும் உன்னுடைய தந்தையும் எந்த முறையில் உறவுடையவர்களோ இதையும் நாம் அறியோம். நானும் நீயும் இதற்குமுன் எவ்விடத்திலே சந்தித்திருக்கின்றோம்? ஓரிடத்திலும் சத்தித்ததில்லை. அப்படி யிருந்தும் செம்மை யான நல்ல நிலத்திலே பெய்த மழை நீர் போல அன்புடைய நமது நெஞ்சம் இரண்டும் ஒன்றாகக் கலந்துவிட்டன. ஆகையால் நமக்குள் இனிப் பிரிவு ஏற்படும் என்று அஞ்சாதே.

யாயும் ஞாயும் யாங்கு ஆகியரோ!
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்?
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?
செம்புலப் பெயல் நீர்போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே

இது சாதிபேதமற்ற காதல் மணம் நடைபெற்ற செய்தியைக் குறிக்கும் பாடல். காதலர்களின் பெற்றோர்கள் இருவரும் ஒரு குலத்தினர் அல்லர்; எத்தகைய உறவினருமல்லர். காதலன், காதலி இருவரும் அதற்குமுன் ஒருவரை யொருவர் கண்டவர்களும் அல்லர். அப்படி யிருந்தும் அவர்களுக்குள் காதல் ஏற்பட்டது; களவு மணம் புரிந்து கொண்டனர். இதையே தெய்வீகக் காதல் என்பர்.

காதலர் உறுதி

இவ்வாறு மணம்புரிந்துகொண்ட காதலர்கள் என்றும் பிரியாமல் இணைந்திருந்து இல்லறம் நடத்துவர். எக் காரணத்தைக் கொண்டும் அவர்கள் பிரியமாட்டார்கள். இத்தகைய உறுதி ஆண், பெண் இருவரிடமும் இருந்தது.

நிலத்தைக் காட்டிலும் பெரியது; வானத்தைக் காட்டினும் பரந்தது; கடலைக் காட்டினும் பெரிய அளவுடையது; மலைச்சாரலிலே வலிமையான கிளைகளையுடைய குறிஞ்சியின் மலர்களிலிருந்து தேனைச் சேகரிக்கின்ற மலை நாட்டையுடைய தலைவனிடம் நான் கொண்டிருக்கும் நட்பு அத்தகையது! இவ்வாறு காதல் மணம் புரிந்து கொண்ட ஒருத்தி சொல்லுவதாக அமைந்திருக்கின்றது ஒரு பாடல்.

நிலத்தினும் பெரிதே; வானினும் உயர்ந்தன்று;
நீரினும் ஆர் அளவின்றே; சாரல்
கருங்கோல் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடொனாடு நட்பே

[பா. 3]

இதுவே காதலியின் உறுதி யுள்ளத்தை உணர்த்தும் அப் பாடல்,

வெற்றியில் மகிழ்ச்சி

செய்யத் தொடங்கிய செயல் சிறியதாயினும் சரி, பெரியதாயினும் சரி, அதில் வெற்றி பெற வேண்டுமென்றே எல்லோரும் விரும்புவர். வெற்றி யடைந்தால் மகிழ்ச்சி; தோல்வி யடைந்தால் துக்கம். இதுவே மக்களின் இயற்கை.

உழைப்பது மக்கள் கடமை; பலனைப் பற்றிக் கவலைப் படக்கூடாது என்று சொல்வோர் உளர். இது வெறும் வாய் வேதாந்தம். வயிற்றுப் பசி ஒன்றைத் தவிர வேறு உணர்ச்சியே யில்லாத மனித உருப் படைத்தவர்கள் இவ்வாறு உழைக்கலாம். பலன் கருதாமல் உழைத்தால் தான் பரமபதம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடையவர்கள் இவ்வாறு உழைக்கலாம். இவர்களுடைய உழைப்பிலும் கூடப் பரமபதம் என்ற குறிக்கோள் உண்டு. வாழ வேண்டும் என்ற கருத்துடையவர்கள் யாரும் கணக்குப் பார்க்காமல் உழைக்க மாட்டார்கள்; முயற்சி செய்ய மாட்டார்கள். இந்த உண்மையை ஒரு பாடல் விளக்கிக் காட்டுகின்றது.

மிகுந்த இருள் சிதைக்கும்படி மின்னி—குளிர்ச்சியாக வீழ்கின்ற மழைத் துளிகளை இனிமையாகச் சிந்தி—முறையாகக் குறுந்தடியால் அடிக்கப்படுகின்ற முரசு வாத்தியத்தைப்போல் முழங்கி—இடி யிடித்து—மழை பெய்து—இனி நீ வாழ்வாயாக பெரியமேகமே!

நாமோ, 'செய்யத் தொடங்கிய வினையை வெற்றியுடன் முடித்து விட்டோம்' என்ற பெருமையுள்ள மனத்துடன், இவளுடன் சேர்ந்து, குவளை யாகிய சிறிய இதழ்களையுடைய மலர் மணம் வீசும் தூய மெல்லிய கூந்தலையுடைய இவளது மெல்லிய படுக்கையிலே மகிழ்ந்திருக்கிறோம். இப்பொருளமைந்த பாடலே கீழ் வருவது.

தாழ் இருள் துமிய மின்னித், தண்ணை
 வீழ் உறை இனிய சிதறி, ஊழியின்
 கடிப்பிகு முரசின் முழங்கி, இடித்திடித்துப்
 பெய்தினி வாழியோ பெருவான்! யாமே
 செய்வினை முடித்த செம்மல் உள்ளமோடு,
 இவளின் மேவல மாகிக், குவளைக்
 குறுந்தாள் நாள் மலர் நாறும்
 நறுமென் கூந்தல் மெல் அணையேமே

[பா. 270]

பொருளீட்டுவதற்குச் சென்ற ஒரு தலைவன் தன் காரியத்திலே வெற்றி பெற்று வந்தான்; வந்தபின் தன் மனைவியுடன் கூடி மகிழ்ந்திருந்தான்; அப்பொழுது அவன் சொல்லியது போலப் பாடப்பட்டது இது.

உண்மையும் நீதியும்

உண்மை நிகழ்ச்சிகளையும் நீதிகளையும் விளக்கும் பாடல்கள் பலவற்றைக் குறுந்தொகையிலே காணலாம். அகத்திணைப் பாடல்களிலே இவைகளை இணைத்துப் பாடுவது பழந்தமிழ்ப் புலவர்களின் வழக்கம்.

துக்கம் உள்ளவர்களுக்குத் தூக்கம் வராது. கவலையுள்ளவர்களுக்குக் கண்ணுறக்கம் எப்படி வரும்? கவலையற்றவர்கள் தாம் அமைதியாக அயர்ந்து தூங்க முடியும். இந்த உண்மையைக் கூறுகிறது ஒரு குறுந்தொகைப் பாட்டு. பிரிந்து சென்ற காதலனை எண்ணிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பெண் சொல்வது போலப் பாடப்பட்ட பாட்டு அது.

நள் என்னும் ஓசையுடன் இருந்தது நடு இரவு. எல்லாமக்களும் பேச்சடங்கி நன்றாக உறங்கி விட்டனர். பெரிய உலகில் உள்ள மக்கள் அனைவருமே வெறுப்பின்றி நன்றாக உறங்குகின்றனர். ஓ! நான் மட்டுந்தான் இன்னும் உறங்காமலிருக்கிறேன்,

நன் என்று அன்றே யாமம்; சொல் அவிந்து
இனிது அடங்கினரே மக்கள்; முனிவு இன்று
நனந்தலை உலகமும் துஞ்சும்;
ஓர்யான் மன்ற துஞ்சா தேனே.

[பா. 6]

பொருளிலே ஆசை கொண்டவர்கள் வேறு எதனாலும் இன்பம் அடையமாட்டார்கள். செல்வத்தைச் சேர்த்துக் குவித்து வைத்துப் பார்ப்பதிலேயே பரமாதந்தம் அடைவார்கள். பொருள் சேர்க்க அவர்கள் அல்லும் பகலும் அலைந்து திரிவார்கள். பொருளாசை பிடித்தவர்களின் வாழ்க்கையை உற்று நோக்குவார்க்கு இவ்வுண்மை புலப்படும்.

செல்வத்திலே ஆசைகொண்டு அதைத் தேடப் புறப்பட்டுப் போனவர்கள், எல்லா இன்பங்களையும் அனுபவிக்கக் கூடிய இளமைப் பருவம் வீணாகக் கழிகின்றதே என்று கூடக் கவலைப்படமாட்டார்கள்.

இளமை பார்பார் வளம் நசைஇச் சென்றோர் (பா. 126)

செல்வமுடையவனே இவ்வுலகில் எல்லா இன்பங்களையும் எய்த முடியும். இல்லாதவனுக்கு இவ்வுலகில் இன்பமில்லை. இல்லாதவன் இன்பத்தை யடைய விரும்புவதனால் பயனும் இல்லை. அவன் விருப்பம் நிறைவேறாது. அவ் விருப்பம் அவனுக்குத் துன்பத்தைத் தான் உண்டாக்கும்.

பொருளில்லாத வறியவன் இன்பத்தை அடைய ஆசைப்பட்டதைப் போல, ஆகாத காரியத்திலே ஆசை வைத்தாய் மனமே.

இல்லோன் இன்பம் காழற்றாஅங்கு
அரிது வேட்டனையால் நெஞ்சே

(பா. 120)

பிறருக்குக் கொடுத்து மகிழும் இன்பமும், தாமே அனுபவித்து மகிழும் இன்பமும் செல்வமற்றவர்களுக்கு இல்லை.

ஈதலும் துய்த்தலும் இல்லோர்க்கு இல்.

(பா. 63)

காரணப் பெயர்

பெயர்கள் காரணப் பெயர், இடுகுறிப் பெயர் என்று இரண்டு வகைப்படும். ஏதேனும் ஒரு காரணத்தால் ஏற்பட்ட பெயர் காரணப் பெயர். காரணமில்லாமல் வைக்கப்பட்ட பெயர் இடுகுறிப் பெயர். சங்ககாலத் தமிழர்களிடம் இந்த இரண்டு வழக்கங்களும் இருந்தன. பாட்டனார் பெயரை மக்களுக்கு வைத்து வழங்கினர்; தெய்வங்களின் பெயர் களையும் மக்களுக்கு வைத்தனர். இவைகள் இடுகுறிப் பெயர்கள்.

குறுந்தொகையிலே பல புலவர்களின் பெயர்கள் காரணப் பெயர்களாகக் காணப்படுகின்றன. அவர்களுடைய பாடல்களில் அமைந்திருக்கும் சொற்றொடர்களே அவர்கள் பெயர்களாக அமைந்திருக்கின்றன.

‘செம்புலப் பெயல் நீரார்’ என்பது ஒரு புலவர் பெயர். இவருடைய செய்யுளில் “செம்புலப் பெயல் நீர்போல” (பா. 40) என்ற சொற்றொடர் காணப்படுகின்றது.

‘அணிலாடு முன்றிலார்’ என்பவர் ஒரு புலவர். “அணிலாடு முன்றில்” (பா. 41) என்னும் தொடர் இவர் செய்யுளில் காணப்படுகின்றது.

‘நெடு வெண்ணிலவினார்’ என்பவர் ஒரு புலவர். “நெடு வெண்ணிலவே” (பா. 47) என்ற தொடர் இவர் பாடலில் காணப்படுகின்றது.

‘மீனெறி தூண்டிலார்’ என்பவர் ஒரு புலவர். “மீனெறி தூண்டிலின்” (பா. 54) என்ற தொடர் இவருடைய பாடலில் காணப்படுகின்றது.

‘விட்ட குதிரையார்’ என்பவர் ஒரு புலவர். “விட்ட குதிரை” (பா. 74) என்ற தொடர் இவருடைய பாடலில் காணப்படுகின்றது.

‘காலெறி கடிகையார்’ என்பவர் ஒரு புலவர். “காலெறி கடிகை” (பா. 267) என்ற சொற்றொடர் இவருடைய பாடலிலே காணப்படுகின்றது.

‘ஓரில் பிச்சையார்’ என்பவர் ஒரு புலவர். “ஓரில் பிச்சை” (பா. 277) என்ற தொடர் இவருடைய பாடலில் காணப்படுகின்றது.

‘குப்பைக் கோழியார்’ என்பவர் ஒரு புலவர். “குப்பைக் கோழி” (பா. 305) என்ற தொடர் இவருடைய செய்யுளிலே காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறு பல பெயர்கள் குறுந்தொகையிலும் மற்றும் பல சங்க இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகின்றன.

பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்

தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தியிருக்கும் தலைவி “இப் பிறப்பில் அவன் அன்பு கிடைக்காவிட்டாலும் மறு பிறப்பிலாவது அவனைக் கணவனாக அடைவேன்” என்று வேண்டிக்கொள்ளுவாள்.

பழைய மரத்திலே தெய்வம் வாழும். அது பயப்படத் தகுந்த தெய்வம்; கொடியோரைத் துன்புறுத்தும் என்று நம்பினர்.

கொல்லிமலையிலே பயங்கரமான பெரிய கண்களையுடைய தெய்வம் உண்டு. அம் மலையின் மேற்குப் பாகத்திலே வணங்குவோர்க்கு நன்மை தரும் கொல்லிப் பாவையென்னும் தெய்வமும் உண்டு என்று நம்பினர்.

செல்வர்கள் தங்கள் குழந்தைகளின் கால்களிலே, தவளை வாயைப்போல் காணப்படும் பொன்னாற் செய்த கிண்கிணிகளைப் போட்டிருப்பார்கள்.

அறிவுடையவர்கள் பொய்ச் சாட்சி சொல்லமாட்டார்கள்.

மக்கள் காடுகாள் என்னும் தெய்வத்தை வணங்கி வந்தனர். அது சூலத்தைக் கையிலே வைத்திருக்கும் பெண் தெய்வம். சூலி என்ற பெயரும் அதற்குண்டு. அத் தெய்வத்தை வேண்டிக்கொள்ளுவோர் கையிலே நூலால் காப்புக் கட்டிக் கொள்ளுவார்கள்.

கூரையின் மேலிருந்து காக்கை கரைந்தால் விருந்தினர் வருவர் என்று நம்பினர்.

நோய் தீரத் தெய்வத்தைப் பிரார்த்தனை செய்து கொள்ளுவார்கள்; அதற்குப் பூசை போடுவார்கள். பெண்களைப் பேய் பிடிப்பதுண்டு என்று நம்பினர்.

குறக்குடிப் பெண்கள் குறி சொல்லுவார்கள். பெண்கள் உலக்கையால் திணையைக் குற்றும்போது பிறரைப் பழித்துப் பாடிக்கொண்டே குற்றுவார்கள்.

குழந்தைகள் சிறு தேர் (வண்டிகள்) இழுத்து விளையாடுவார்கள்.

பெண்கள் துணங்கைக் கூத்தென்னும் ஒருவகைக் கூத்தாடி மகிழ்வார்கள்.

சிறு குழந்தைகளுக்குப் புலிப்பல்லால் செய்த தாலியை நகையாகப் போடுவார்கள்.

சிறு பெண்கள் மணல்வீடு கட்டி விளையாடுவார்கள்.

துணிக்குக் கஞ்சி போடும் வழக்கம் பண்டைக் காலத்திலும் உண்டு.

இவ்வுலகில் அறஞ் செய்யாதவர்க்கு இறந்த பின் நல்ல கதி யில்லையென்று நம்பினர்.

இவைபோன்ற இன்னும் பல பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் பழந்தமிழர்களிடம் குடிகொண்டிருந்தன; இவற்றைக் குறுந்தொகைப் பாடல்களால் அறியலாம்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே வளமும் புகழும் பெற்றிருந்த நகரங்கள், வறியோர்க்கு உதவி செய்து புகழ் பெற்ற வள்ளல்களின் பெயர்கள், ஆற்றலில் சிறந்த அரசர்களின் பெயர்கள் ஆகியவைகளையும் இந்நூலிலே காணலாம். பண்டைத் தமிழர்களின் வாழ்க்கைச் சிறப்பையும், சில சரித்திரக் குறிப்புக்களையும் தெரிந்துகொள்ள இந்நூல் பெரிதும் துணை செய்யும்.

4. நற்றிணை

நல்ல ஒழுக்கமாகிய அகத்திணையைப் பற்றிக் கூறும் நூல் நற்றிணை. நல்—திணை; நற்றிணை. திணை—ஒழுக்கம். நற்றிணை—நல்லொழுக்கம்.

எட்டுத்தொகையைச் சேர்ந்த அகத்திணை நூல்களிலே இது ஒரு சிறந்த நூல். நற்றிணை என்ற பெயரைக் கொண்டே இதன் சிறப்பை உணரலாம்.

திணை என்ற பெயரிலே தமிழிலே பல நூல்கள் உண்டு. அவைகள் திணைமாலை நூற்றைம்பது; திணை எழுபது, ஐந்திணை ஐம்பது, ஐந்திணை அறுபது (கைந் நிலை), ஐந்திணை எழுபது என்பவை. இந்த ஐந்தும் பதினெண் கீழ்க் கணக்கைச் சேர்ந்தவை.

நற்றிணை ஒரு தொகை நூல். ஒருவரால் பாடப்பட்ட தன்று; பலரால் பாடப்பட்ட பாடல்களின் தொகுதி. குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் ஆகிய ஐந்திணை ஒழுக்கங்களைப் பற்றிய பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. குறுந்தொகையைப் போலவே இந்நூலிலும் எல்லாத் திணைப் பாடல்களும் கலந்து கிடக்கின்றன.

இந்நூலில் நானூறு பாடல்கள் இருக்கின்றன. கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் ஒன்று. அது பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால் பாடப்பட்டது. நானூறு பாடல்களிலே ஆசிரியர்கள் பெயர் தெரியாத பாடல்கள் ஐம்பத்தொன்று. 175 புலவர்களின் பாடல்கள் இந்நூலிலே அடங்கி யிருக்கின்றன.

நற்றிணையில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள பாடல்கள் ஒன்பது அடி முதல் பன்னிரண்டு அடிகள் வரையில் உள்ளவை.

இந்த நானூறு பாடல்களையும் ஒன்றாகத் தொகுத்தவன் பாண்டிய மன்னன். 'பன்னாடு தந்த மாறன்வழுதி' என்பது அவன் பெயர். அவனைப்பற்றிய வேறு வரலாறுகள் விளங்கவில்லை.

இந்நூலின் தொண்ணூற்றெட்டாவது பாடல் உக்கிரப் பெருவழுதி என்பவனால் பாடப்பட்டது. தொண்ணூற்றேழு, முன்னூற்றொன்று ஆகிய இரண்டு பாடல்கள் மாறன் வழுதி என்பவனால் பாடப்பட்டவை. இந்த உக்கிரப் பெருவழுதியும் மாறன் வழுதியும் ஒருவனா, அல்லது வெவ்வேறா என்பது ஆராயத்தக்கது; உக்கிரப் பெருவழுதி என்பவன் கடைச்சங்க காலத்திலிருந்தவன் என்று கூறப்படும் பாண்டிய மன்னன்.

ஐவகை நிலங்களிலே வாழ்ந்த தமிழ் மக்களின் சிறந்த ஒழுக்கங்கள் பலவற்றை இந்நூலிலே காணலாம்; தமிழர்களின் சிறந்த பண்பாடு, தமிழ்ப் பெண்களின் கற்பொழுக்கம், ஆண்களின் அசையாத அன்பு, தமிழர்களின் சிறந்த குடும்ப வாழ்க்கை இவைகள் பற்றி இந்நூல் விளக்கமாகக் கூறும். தமிழ்ப்புலவர்களின் சிறந்த இயற்கையான கற்பனைகளையும் கவியின்பத்தையும் இந்நூலிலே மிகுதியாகக் கண்டுகளிக்கலாம்.

உயிர்கள்மேல் இரக்கம்

எல்லா உயிர்களிடமும் இரக்கங்காட்டுவது பண்டைத் தமிழர்களின் பரம்பரைக் குணம்; காரணமில்லாமல் எவ்வுயிர்க்கும் இன்னலிழைக்க மாட்டார்கள்; இந்த உண்மையை ஒரு நிகழ்ச்சியின் மூலம் விளக்கிக் காட்டுகிறது ஒரு பாட்டு.

ஒரு தலைவன் தேரின்மேல் ஏறிக்கொண்டு வருகின்றான். அத்தேர் கடற்கரையின் வழியே வந்துகொண்டிருக்கின்றது. கடற்கரையிலே நண்டுகள் மேய்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. தேரோட்டி வரும் பாகன், தேர்ச் சக்கரத்திலே அந்த நண்டுகள் அகப்பட்டு நசுங்காதபடி கவனத்துடன் தேரை ஓட்டிக்கொண்டு வருகின்றான். இச்சமயத்திலே அவனுடைய செய்கைக்கு உதவியாக நிலவும் தோன்றியது. இந் நிகழ்ச்சியின் வழியாகத் தமிழர்களின் உயிர்க்கருணையை வெளியிடுகிறது ஒரு பாட்டு.

அலைகள் மோதுகின்றன—ஒளிபொருந்திய மணல் நிறைந்த—கடற்கரை; அந்தக் கரையிலே சக்கரங்களின் அடியிலே நண்டுகள் அகப்பட்டுக் கொள்ளாதபடி பாதுகாத்துக் கொண்டே, தேர்ப்பாகன் குதிரைகளின் வாரைப் பிடித்து இழுத்துக் கவனத்துடன் தேரை ஓட்டினான். இச்சமயத்தில் அக்கடற்கரையில் நிலவும் புறப்பட்டது.

புனரி பொருத பூமணல் அடைகரை,
ஆழி மருங்கின் அலவன் ஓம்பி
வலவன் வன்பு ஆய்ந்து ஊர
நிலவு விரிந்தன்றால் கானலானே.

(பா. 11)

துன்பம் களைதல்

தமிழர்கள் பிறர்படும் துன்பத்தைக் கண்டால் பொறுக்க மாட்டார்கள். உடனே அவர்களுக்கு உதவி செய்ய

எ. தொ.—6

முந்துவர். இதுவே சிறந்த மனிதத்தன்மை. இத்தன்மை ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் குடிகொண்டிருந்தால் மனித சமுதாயத்தில் துன்பமே தலைகாட்டாது; ஒற்றுமையும் இன்பமும் ஒன்றாகக் கைகோத்து நடனமாடும். இவ்வுண்மையைப் பண்டைத் தமிழர்கள் அறிந்திருந்தனர். இத்தகைய அருங்குணம் மக்களுக்கு வேண்டும் என்பதை அறிவுறுத்தும் அரிய கனிகள் பலவற்றை இயற்றி யிருக்கின்றனர்.

ஒரு மனிதனுடைய சிறந்த செல்வம் எது என்பதை ஒரு நற்றிணைப் பாட்டு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. தமிழரின் சிறந்த பண்பாட்டை விளக்குகின்றது அப்பாடல்.

அதிகார தோரணையில் பேசுவதும், விரைந்து செல்லும் வாகனங்களிலே ஏறிச் செல்வதும் செல்வம் அன்று; தாம் செய்த செயலின் நல்ல பயனையே சான்றோர் செல்வம் என்று சாற்றுவர். தன்னைக் கண்டவர்களின் துன்பம், தன்னைக் கண்டவுடனே அஞ்சி ஓடும்படியான தன்மையுடன், அவர்களிடம் இரக்கம் காட்டுவதாகிய செல்வமே சிறந்த அழியாத செல்வமாகும்.

நெடிய மொழிதலும், கடிய ஊர்தலும்
செல்வம் அன்று; தம்செய் வினைப்பயனே
சான்றோர் செல்வம் என்பது; சேர்ந்தோர்
புண்கண் அஞ்சும் பண்பின்
மென்கண் செல்வம், செல்வம் என்பதுவே.

(புர. 210)

விருந்தினர்ப் பேணல்

விருந்தோம்புதலில் தமிழர்கள் தலைசிறந்தவர்கள். தமிழ் இலக்கியங்கள் எல்லாவற்றிலும் தமிழர்களின் இச்சிறந்த பண்பைக் காணலாம். இல்லறத்திலே வாழ்வோர்க்குரிய கடமைகளில் 'விருந்துபுரத்தல்' என்பதைச் சிறந்த கடமையாக அற நூல்கள் குறிக்கின்றன. இந்த அற

நூல்களின் முறையையே பண்டைத் தமிழர்கள் பின்பற்றி வந்தனர்.

விருந்தினர் என்றால் உறவினர் என்று இக்காலத்தினர் நினைக்கின்றனர். உறவினர் வேறு; விருந்தினர் வேறு. முன்பின் அறியாத புதியவர்களுக்கே விருந்தினர் என்று பெயர். புதியவர்கள் எவராயினும் சரி, எந்நாட்டினராயினும் சரி, எம்மொழியினராயினும் சரி, அவர்களை வரவேற்று உபசரிப்பது தமிழர் பண்பு.

இந்தச் சிறந்த பண்புதான் தமிழர்களை அடிமையாக்கி விட்டது என்று கூறுவோரும் உண்டு. பகைவர்களை விருந்தினராக வரவேற்கும் முறை தமிழர்களிடம் இருந்ததில்லை. தமிழர்கள் பகைவர்களுக்கு ஒருபொழுதும் தலைவணங்கமாட்டார்கள்; அவர்களை அடித்து விரட்டுவார்கள்; உதவி தேடி வந்தவர்களையே விருந்தினராக ஏற்று உள்ளன்புடன் உபசரிப்பார்கள். வள்ளல்கள் வரலாறுகளிலும், மன்னர்கள் வரலாறுகளிலும் இவ்வுண்மையைக் காணலாம். ஆகையால் விருந்தோம்பும் குணந்தான் தமிழரை அடிமையாக்கியது என்று சொல்லுவது பொருந்தாது. ஒரு இனத்தாரின் சிறந்த பண்பாட்டை விளக்குவது அவர்களுடைய விருந்தோம்பும் குணமேயாகும். நற்றிணையிலே, பல பாடல்களிலே தமிழர்களின் இச்சிறந்த பண்பாட்டைக் காணலாம்.

எனக்கும் என் கணவனுக்கும் ஊடலே உண்டாவதில்லை என்று ஒரு பெண் சொல்லுகிறாள். ஊடல் உண்டாகாமைக்கு அவள் கூறும் காரணந்தான் வியப்பைத் தருகின்றது.

“என்னுடைய நல்ல வீட்டிலே ஏராளமான விருந்தினர்கள் எப்பொழுதும் தங்கியிருக்கின்றனர். அவர்களை உபசரிப்பதிலேயே எங்கள் நேரம் கழிகின்றது; ஒய்வேயில்லை; ஆகையால் ஊடல் தோன்றுவதற்கே இடமில்லை.

நன்மனை நனிவிருந்து அயரும்
கைதூவின்மையின், எய்தாம் ஆறே,

(பா. 280)

கணவனுடன் ஊடி யிருக்கின்றாள் ஒரு மனைவி. அவள் அடுக்களையிலே சமைத்துக் கொண்டிருக்கின்றாள். அவள் முகத்திலே மகிழ்ச்சியில்லை; சினத்தால் சிவந்திருக்கின்றது. “இப்பொழுது என் வீட்டிற்கு விருந்தினர்கள் வருக. விருந்தினரைக் கண்டால் இவளுடைய சிவந்த முகம் மாறும். முகத்திலே புன்சிரிப்புக் காணப்படும்; நாமும் அம்முகத்தைக் கண்டு மகிழலாம். இவளுடைய ஊடலும் ஓடி மறைந்து விடும்” என்று ஏங்குகின்றான் கணவன். இந்நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கின்றது மற்றொரு பாடல்.

புகையிலே முழுகி விழிக்கின்ற கண்களையுடையவள். அழகுடன் பிறை போன்ற நெற்றியிலே தோன்றிய சிறிய பல வியர்வைத் துளிகளை அழகிய புடவையின் முன்தாணையால் துடைத்துக் கொண்டாள். நம்முடன் கோபித்துக் கொண்டு சமையற்கட்டிலே சமைத்துக் கொண்டிருக்கின்றாள் அழகிய சிறந்த குணங்களை யுடைய எனது மனைவியின் நிலைமையிது. இந்தச் சமயத்தில் எமது இல்லத்திற்கு விருந்தினர்கள் வருவார்களாக. அப்பொழுதுதான் அவளுடைய முகத்தின் சிவப்பு மாறும். சிறிய முட்கள் போன்ற பற்கள் தோன்றும்படி புன்சிரிப்புக் காட்டும் அவள் முகத்தைக் காணலாம்.

புகை யுண்டு அமர்த்த கண்ணள், தகைபெற
பிறை நுதற் பொறித்த சிறுநுண் பல்வியர்
அத்துகில் தலையின் துடையினள்; நப்புலந்து
அட்டிலோளே, அம்மா அரிவை!
எமக்கே வருகதில் விருந்தே; சிவப்பு ஆன்று,
சிறிய முள் எயிறு தோன்ற
முறுவல் கொண்ட முகம் காண்கம்மே

(பா. 120)

இதனால் விருந்தினரைக் கண்டால் முகமலர்ந்து வரவேற்கும் தமிழர்களின் சிறந்த பண்பைக் காணலாம்.

நாகரீகம்

நாகரீகம் என்ற சொல்லுக்குத் தமிழிலே ஒரு தனிச் சிறப்புண்டு. நாகரீகம் இப்பொழுது 'நாகரீகம்' என்று நீண்டுவிட்டது. முன்னேற்றம், வளர்ச்சி என்ற பொருளில் இச்சொல் இப்பொழுது வழங்குகின்றது.

நகரங்களில் தோன்றி வளரும் நடையுடைய பாவனைகளை நாகரீகம் என்ற சொல்லால் இப்பொழுது குறிக்கின்றனர். நகர ரீதியாகத் தோன்றியது நாகரீகம் என்று கூறிவிடுகின்றனர்.

பண்டை இலக்கியங்களிலே நாகரீகம்—கண்ணோட்டம் என்ற பொருளில் வழங்கி வந்திருக்கின்றது. கண்ணோட்டம்—இரக்க முடைமை; அன்பின் மிகுதியால் தோன்றும் இரக்கம்; தாட்சண்யம்; கருணை.

முந்தையிருந்து நட்பேர் கொடுப்பின்
நஞ்சும் உண்பர் நனி நாகரீகர்.

(பா. 355)

மிகுந்த கண்ணோட்டமுடையவர்கள், பழமையான நட்புக் கொண்டவர்கள் கொடுத்தாலுங்கூட, அவர்கள் கொடுக்கும் நஞ்சையும் உண்பார்கள்.''

இதில் நாகரீகர் என்ற சொல் கண்ணோட்டம் உடையவர்கள், கருணையுள்ளவர்கள், இரக்கமுடையவர்கள், தாட்சண்யம் உள்ளவர்கள், என்ற பொருளில் வந்திருப்பதைக் காணலாம்.

நட்புப் பாராட்டுதல், இரக்கங் காட்டுதல், பொறுமை காட்டுதல், அன்பு காட்டுதல், குற்றங்களைப் பொறுத்து மன்னித்தல், இவை போன்ற சிறந்த பொருளைக் கொண்டதே இந்த நாகரீகம் என்ற சொல். இரக்கமுடையவர்களிடந்தான் இச்சிறந்த தன்மைகள் காணப்படும். பண்டைத் தமிழர்கள் இத்தகைய நாகரீகமுள்ளவர்களாக வாழ்ந்தனர்.

பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டு அமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டுவர்.

விரும்பத்தக்க கண்ணோட்டத்தை வேண்டுகிறவர்கள், நட்பாயினார் தமது உணவிலே நஞ்சை ஊற்றக் கண்டும், அதனை வெறுக்காமல் உண்டு, அவரோடு நட்பாகவே யிருப்பர்.

இக் குறளிலும் நாகரிகம் என்ற சொல் கண்ணோட்டம் என்ற பொருளில் வந்திருப்பதைக் காணலாம். மேலே கண்ட நற்றிணைப் பாடலைப் பின்பற்றியதே இக்குறள்.

பெண்ணின் பெருமை

மானமுள்ள குலத்திலே பிறந்த பெண்கள், தம் வீட்டுக் குறைகளைப் பிறர் அறிவதற்கு இடங் கொடுக்க மாட்டார்கள். வறுமையால் எவ்வளவுதான் வாடி வதங்கினாலும் பெருமையை விட்டுக்கொடுக்க மாட்டார்கள். உள்ளதைக்கொண்டு மகிழ்ச்சி யடைவார்களே யன்றி இரவற் சோற்றுக்கு ஏங்கி நிற்கமாட்டார்கள். அவர்கள் குடும்பம் வறுமையடைந்ததைக் கண்டு, அவர்களுடைய தந்தையர் அன்புடன் உணவுப் பொருள்களை அனுப்பி வைத்தால் அவைகளைக் கூட ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். இது சிறந்த அறிவும் ஒழுக்கமும் நிறைந்த குடித்தனப் பெண்களின் குணமாகும்.

சிறந்த அறிவையும், அறநெறியையும் எங்கே கற்றுக் கொண்டானோ! அவளைக் கொண்ட கணவனுடைய குடும்பம் வறுமை யடைந்துவிட்டது என்பதை அறிந்து, அக் குடும்பத்திற்கு அவள் தந்தை அனுப்பி வைத்த உணவுப் பொருளைக் கூடப் பெரிதாகக் கருத மாட்டாள்.

அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டுணர்ந்தனள் கொல்?
கொண்ட கொழுநன் குடிவறன் உற்றெனக்
கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சோறு உள்ளாள்,

கற்பின் சிறப்பு

திண்மை, நிறை என்ற சொற்கள் கற்பைக் குறிப்பன. திண்மை - மனோவலிமை. நிறை - நிறைந்த குணங்கள். காதலனுடன் இன்ப துன்பங்களிலே ஒன்றுபட்டுக் கலந்து வாழும் திண்மை - மனோவலிமை - மன உறுதி - பெண்களுக்கு வேண்டும். மானமே மாதர்க்கு அணிகலம். தங்கள் மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதோடு தங்கள் காதலரையும் பிறர் பழிக்காதவாறு நடந்துகொள்ள வேண்டும். இதுவே சிறந்த குணம் - நிறை - ஆகும். தமிழ்ப் பெண்கள் இத்தகைய திண்மையும், நிறையும் பொருந்திய கற்புடையவர்களாக இருந்தனர். இவ் வுண்மையை விளக்கும் பாடல்கள் நற்றிணையிலே பல உண்டு.

கணவன் பிரிவினால் உள்ளத்திலே கவலை தோன்றுவது இயற்கை; அக் கவலையை வெளியிலே காட்டாமல் மறைத்துக் கொள்ளுவதே கற்பின் மாண்பாகும். கணவன் எப்பொழுது வருவானோ என்ற கவலை படிந்த முகத்துடன் கன்னத்திலே கையை வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருத்தல் கற்புடை மங்கைக்கு அழகன்று, அப்படியிருந்தால் அவள் கணவனைப் பற்றித்தான் ஊரார் பழித்துரைப்பார்கள்.

இப்பெண்ணை இப்படித் தனித்திருந்து தவிக்கும்படி விட்டுப் பிரிந்து போகலாமா அவன்? இரக்கமுள்ளவனாயிருந்தால் இப்படிப் போவானா? இவளைவிட அவன் தேடிப் போயிருக்கும் செல்வம் அவ்வளவு உயர்ந்ததா? என்று பார்ப்போர் பழித்துப் பேசுவார்கள். ஆதலால் கணவனுக்கு இத்தகைய பழிப்பு உண்டாகாமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளுகின்றவளே சிறந்த கற்புடையவள். இக் கருத்தை ஒரு செய்யுளிலே காணலாம்.

கணவனைப் பிரிந்து ஒரு தனியிடத்திலே யிருந்து வருந்தினாலும் சரி, தனது அருமையான உயிரே போவதாயி

னும் சரி, சிறந்த ஆபரணங்களை யணிந்த கற்புடைய மகள் தன் துன்பத்தை மறைத்துக் கொள்ளவேண்டும். (மறைத்துக் கொள்ளாவிட்டால்) குளிர்ந்த நீர்த் துறையையுடைய தலைவன் நாணமடையும்படி, பகைவரால் இகழ்ப்படும் பழி அவன்மீது சுமரும்.

துறந்து ஓர் தேஎத்து இருந்து நனிவருந்தி
ஆருயிர் அழிவதா யினும், நேர்இழை
கரத்தல் வேண்டுமால் மற்றே; பரப்புரீர்த்
தண்ணந் துறைவன் நாண
நண்ணார் தூற்றும் பழிதான் உண்டே

(பர. 382)

ஆண்கள் கற்பு

பண்டைத் தமிழர்கள் பலதார மணம் புரிந்து வந்தனர். அவர்கள் பல மனைவியர்களை மணந்து கொள்வதோடு மட்டும் நிற்கவில்லை. செல்வமுடையவர்களும், சிறந்த வீரர்களும் பரத்தையர்களுடனும் சேர்ந்து வாழ்ந்தனர். இதற்காகவே பரத்தையர் சேரி என்ற இடங்களும் இருந்தன.

கணவன் கணிகையர் வீட்டுக்குச் சென்று வந்ததை அறிந்தால் காதலி வருந்துவாள்; ஊடல் கொள்வாள். இச்செய்தி மருதத்திணைப் பாடல்களிலே கூறப்படுகின்றது. ஆண்களுக்கு இப்படித் தவறு செய்யும் உரிமை இருந்த காலத்தில்கூட அவர்களிலே பலர் கட்டின மனைவிமார்க்ளிடம் காதலும் கற்பும் உடையவர்களாகவே நடந்து கொண்டனர். ஒரு நற்றிணைப் பாட்டு இச் செய்தியை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. “என் காதலியை என் உள் ளத்தை விட்டுப் பிரிக்கவே முடியாது. அவள் எப் பொழுதும் என் நெஞ்சத்திலேயே குடிகொண்டிருப்பாள்” என்று ஒருவன் சொல்வதாக அமைந்துள்ளது அப் பாடல்.

காற்று மோதி யடித்தாலும் சரி, கடுமையாக இடி யிடித்தாலும் சரி, இன்னும் எண்ணற்ற இடையூறுகள்

நேர்த்தாலும் சரி. இந்தப் பெரிய நிலமே கிடுகிடுன்று நடுங்கினாலும் சரிதான்! மிகவும் அழகிய தோற்றத்தை யுடையவள்; அழியாத இயற்கை வனப்புடைய பதுமை போன்றவள்; என் உள்ளத்தை விட்டுப் போய்விட மாட்டாள்; என்றும் நிலைத்திருப்பாள்.

கால்பொருது இருப்பினும், கதழ் உறை சிதறிலும்
உரும் உடன்று எறியினும், ஊறுபல தோன்றினும்,
பெருநிலம் கிளரினும், திருநல உருவின்
மாயா இயற்கைப் பாவையின்
போதல் ஒல்லாள் என் நெஞ்சத் தானே.

(பா. 201)

பொருந்திய மணம்

இப்பொழுதிருப்பது போலப் பண்டைத் தமிழகத்தில் மக்களுள் பிறப்பினால் பேதம் பாராட்டும் வழக்கமில்லை. ஆனால், உள்ளவர். இல்லாதவர்—அதாவது செல்வர், வறியர் என்ற வேற்றுமைகள் இருந்தன. இதனால் ஒத்த செல்வமும், ஒத்த அழகும், ஒத்த பருவமும் உடையவர்களுக்குள் நடைபெறும் காதல் திருமணங்கள்தாம் சிறந்த திருமணங்கள் என்று கருதப்பட்டு வந்தன. இத்தகைய ஒற்றுமை யுடையவர்களுக்குள் ஏற்படும் காதல்தான், நிலைத்து நிற்கும் காதல் என்றும் நினைத்து வந்தனர்.

ஒத்த திருவும், உருவும், பருவமும் உடையவர்களின் வாழ்க்கையிலே ஒற்றுமையும் இன்பமும் தவழ்ந்து விளையாடுவதைக் கண்கூடாகக் காணலாம். ஏறுமாறாக இணைக்கப்பட்டிருக்கும் தம்பதிகளுக்குள் அடிக்கடி பிணக்கும் குழப்பமும் சுழன்றடிப்பதைக் காண்கின்றோம். காதலனும் காதலியும் சம நிலையிலிருந்தால்தான் அவர்கள் இல்லறத்திலே இன்பங் காண்பார்கள். இவ்வுண்மையைப் பண்டைத் தமிழர்கள் உணர்ந்திருந்தனர். இதனை ஒரு பாட்டு விளக்கிக் கூறுகின்றது.

நாகரிகம் வளர்ந்திருக்கும் மருத நிலத்துச் செல்வன் ஒருவன், மருத நிலத்தைக் காட்டிலும் சிறிது பின் தங்கிய நாகரிகமுள்ள நெய்தல் நிலத்துப் பெண் ஒருத்தியைக் காதலிக்கின்றான். அவனுடைய காதலுக்கு தெய்தல் நில மங்கையின் தோழி தடை போடுகின்றாள். 'பணக்காரன் மகளாகிய நீ, ஏழை மகளாகிய என் தலைவியைக் காதலிப்பது பொருந்தாது. என் தலைவிக்கு ஏற்ற கணவன் எங்கள் குலத்திலேயே கிடைப்பான். ஆகையால் நீ அவளிடம் அணுகாதே' என்று தடுக்கின்றாள். இக்கருத்துடன் காணப்படுகின்றது ஒரு பாட்டு.

இவள் கடற்கரையிலே உள்ள அழகிய சிற்றூரிலே, சிறு குடியிலே பிறந்தவள்; நீல நிறம் பொருந்திய பெரிய கடல் கலங்கும்படி கடற்குள்ளே புகுந்து மீன் பிடித்து வாழும் பரதவர் குலத்துப் பெண். நீயோ நீண்ட கொடிகள் பறந்து கொண்டிருக்கின்ற—பாதுகாப்பமைந்த—பழமையான நகரத்திலே—விரைந்து தேரேறிச் செல்லும் செல்வர் குடியிலே பிறந்தவள்; உன் பெற்றோர்க்கு நீ ஒரே காதற் புதல்வன்.

கொழுப்புள்ள சுறாமீன் துண்டுகளைக் காய வைத்து விட்டு—அவைகளைத் தின்ன வரும் பறவைகளை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும் எங்களுக்கு உன்னால் என்ன நன்மை கிடைக்கப் போகிறது? எங்களிடம் புலால் நாற்றம் வீசுகிறது. எம்மிடம் நெருங்காதே, எட்டி நில்; கடல் நீரால் விளையும் உப்பு, மீன் முதலிய எமது சிறிய செல்வமுடைய நல்ல வாழ்க்கைக்கும் பெரிய செல்வமுடைய உனது வாழ்க்கைக்கும் பொருந்துமோ? பொருந்தாது. எமது குலத்திலேயே எமது தலைவிக்கேற்ற உயர்ந்த வாலிபன் உண்டு. ஆகையால் நீர் போகலாம்,

இவளே, காணல் நண்ணிய காமர் சிறுகுடி
 நீனிற்ப் பெருங்கடல் கலங்க உள்புக்கு
 மீன் எறி பரதவர் மகளே;
 நீயே, நெடுங்கொடி நுடங்கும் நியம மூதூர்க்
 கடுந்தேர்ச் செல்வர்க் காதல் மகனே;
 நிணச்சுறா அறுத்த உணக்கல் வேண்டி
 இனப்புள் ஓப்பும் எமக்கு நலன் எவனோ;
 புலவு நாறுதும்; செல நின்றீமோ;
 பெருநீர் விளையுள் எம் சிறுநல் வாழ்க்கை
 நும்மோடு புரைவதோ! அன்றே;
 எம்மனோரில் செம்மலும் உடைத்தே.

(பா. 45)

இல்லறத்திலே என்றும், இன்பமும் ஒற்றுமையும் இணைந்
 திருக்கக்கூடிய பொருத்தமுள்ள திருமணம் இன்னது
 தான் என்று இப்பாடல் குறிப்பதைக் காணலாம். குல
 மகளிரிடம் ஒழுக்கக் கேடுகள் உண்டாவதற்குக் காரணம்
 பொருந்தா மணமேயாகும். காதல் என்ற பெயரால் காம
 வெறிகொண்டு பொருந்தா மணம் செய்து கொள்வதனால்
 தான் விவாக முறிவுகளும் ஏற்படுகின்றன.

பரத்தையர் இயல்பு

பரத்தையர்—கணிகையர்—விலைமாதர்கள் என்பவர்க
 ளோடு கூடிக்குலவும் பழக்கம் பண்டைத் தமிழர்களிடம்
 இருந்தது உண்மைதான். ஆயினும் அதனை அறிஞர்
 களும் குலமகளிரும் ஆதரிக்கவில்லை. ஆகாத செயல்
 என்றே வெறுத்து வந்தனர். பரத்தையர் கூட்டுறவால்
 ஏற்படும் பழியையும் அவ்வப்போது எடுத்துத் காட்டி
 அறிவுறுத்தி வந்தனர். இதற்குப் பல உதாரணங்கள்
 உண்டு.

இவ்வுண்மையை அறிய ஒரு உதாரணத்தை மட்டும்
 காண்போம். பரத்தை வீட்டிலே தங்கிவிட்டு வந்தான்
 ஒரு தலைவன். அவனைப் பார்த்துத் தலைவியின் தோழி
 புத்திமதி சொல்லுகின்றாள். இம் முறையில் அமைந்திருக்
 கின்றது ஒரு பாடல்,

புதிய வருவாய்களையுடைய ஊரின் தலைவனே! உன்னுடைய—சிறந்த ஆபரணங்களை யணிந்த—காதல் மகளிரை எமது வீட்டிக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்து, நீ அவர்களைத் தழுவிக்கொண்டு வாழ்ந்தாலும், பிறர் செல்வத்தையே பெரிதாக விரும்பும் அவர்களுடைய அற்ப மனத்திலே உண்மைக் காதல் பிறப்பது அரிது; அவர்களும், பசுமையான வளையல்களை யணிந்த — உனது மனைவிமார்களுடன் ஒன்று சேர்ந்து வாழ்ந்து, குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்து நன்மை நிறைந்த கற்புடன்—எம்மைப் போன்ற கற்புடை மகளிர் என்ற பெருமையுடன்—வாழ்தல் அதைக் காட்டினும் அரிதாகும்.

யாணர் ஊர, நின்மாண்இழை மகளிரை
எம்மனைத் தந்துநீ தழீஇயினும், அவர்தம்
புன்மனத்து உண்மையோ அரிதே; அவரும்
பைந்தொடி மகளிரொடு, சிறுவர்ப் பயந்து
நன்றி சான்ற கற்பொடு
எம்பாடு ஆதல் அதனினும் அரிதே.

(பா. 330)

இப்பாடலில் அமைந்திருக்கும் சிறந்த கருத்து பாராட்டற்குரியது. 'விலைமகளிரிடம் உண்மையான காதலை எதிர் பார்க்க முடியாது; அவர்கள் குலமகளிருடன் கூடி ஒத்துவாழ மாட்டார்கள்; ஒத்து வாழ்ந்தாலும் குலமகளிரைப்போல் குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கற்புடன் வாழ மாட்டார்கள்; ஆதலால் அவர்கள் தொடர்பு வேண்டாம்.' இத்தகைய உயர்ந்த உபதேசம் இப்பாடலில் அமைந்திருக்கின்றது.

வரலாறுகள்

பழைய வரலாறுகள் பல நற்றிணைப் பாடல்களிலே காணப்படுகின்றன. அகத்திணைப் பாடல்களிலே, பழைய நகரங்களையும், ஊர்களையும், மலைகளையும், வீரர்களையும் உவமையாக அமைத்துப் பாடுவது பண்டைத் தமிழ்ப்

புலவர்களின் வழக்கம்; அகத்திணை நூல்கள் பலவற்றிலும் இதைக் காணலாம்.

ஏதிலாளன் கவலை கவற்ற

ஒருமுலை அறுத்த திருமா உண்ணி

(par. 216)

பகைவன் செய்த கொடுமை உள்ளத்தைத் துன்புறுத்த தன் ஒரு முலையை அறுத்துக் கொண்ட திருமாவுண்ணி.

இது கண்ணகியின் வரலாற்றைக் குறிப்பது போலக் காணப்படுகின்றது. நற்றிணைப்பாடல்கள் சிலப்பதிகார காலத்திற்கு முற்பட்டவை. ஆதலால் இது சிலப்பதிகாரக் கண்ணகியைக் குறிப்பதாகாது. கண்ணகி வரலாறு போன்ற ஒரு கதை சிலப்பதிகாரக் காலத்திற்கு முன்பே தமிழ் நாட்டில் வழங்கியிருந்தது என்பதையே இது குறிக்கின்றது.

இப்பாடல் சிலப்பதிகாரத்திற்குப் பின் தோன்றியது, நற்றிணையில் பிற்காலத்தில் சேர்க்கப்பட்டதாக இருக்கலாம், என்று சொல்வோரும் உண்டு.

மலையமான் திருமுடிக்காரி என்பவன் ஓரி என்பவனைக் கொன்றான். (பா. 320)

மேகத்தைப் போன்ற சிறந்த வள்ளலாகிய ஓரி என்னும் வள்ளலுக்குச் சொந்தமானது கொல்லிமலை. (பா. 265)

கொல்லிமலையிலே அருவியுண்டு; சிறந்த பல செல்வங்கள் உண்டு—தெய்வத்தால் காக்கப்படுவது அம்மலை. அந்தமலையின் மேற்குப் பகுதியிலே எப்பொழுதும் அழியாமல் வாழ்கின்ற கொல்லிப்பாவை என்னும் தெய்வம் உண்டு. (பா. 201)

ஆய் அண்டிரன் என்னும் வள்ளல், தன்னிடம் இரவலர்கள் எவ்வளவு பேர் வந்தாலும் அவ்வளவு பேருக்கும் யானைகளையும், செல்வங்களையும் பரிசளிப்பான். இதற்

காகவே எண்ணற்ற யானைகளைச் சேர்த்து வைத்திருப்பான். (பா. 237)

ஆர்க்காடு பண்டைக் காலத்திலே சோழ மன்னர் ஆட்சியிலே யிருந்தது. (பா. 227)

இருப்பை என்னும் ஊர் நீர் வளம் நிறைந்தது. பகைவர்களை அடக்கிய ஒரு சிறந்த வீரனுடைய ஊர் அது. (பா. 260)

குன்றூர் என்பது ஒரு சிறந்த ஊர். பழமையான வேளிர் குடியைச் சேர்ந்தவர்கள் அவ்வூரிலே வாழ்ந்தனர். (பா. 280)

ஊனூர் என்பது ஒரு சிறந்த ஊர். அவ்வூரிலே பாணர்களை யெல்லாம் பாதுகாத்து வந்த வள்ளல் ஒருவன் வாழ்ந்தான். அவன் போரிலே சிறந்த வீரன். (பா. 300)

முள்ளூர் என்பது சிறந்த புகழுடைய நகரம். அந்நகரிலே ஆரியர்கள் நிறைந்திருந்தனர். (பா. 170)

நன்னன் என்பவன் ஒரு சிறந்த வள்ளல். அவன் கொண்கான நாட்டிலே வாழ்ந்தவன். வளமுடைய பல குன்றுகள் அவனுக்குச் சொந்தமாக இருந்தன. (பா. 391)

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்பவன் தலையாலங்கானம் என்ற ஊரிலே பகைவர்கள் அஞ்சும்படி அமர்ந்திருந்தான். இவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்.

இவை போன்ற பல வரலாற்றுக் குறிப்புகள் நற்றிணையிலே காணப்படுகின்றன.

நீதிமொழிகள்

வயதேறியவர்கள் வாலிபராகலாம்; முதிர்ந்தோர் இளைஞராகலாம்; கிழவி குமரியாகலாம்; இதற்கு மருந்துண்டு; காயகற்பம் உண்டு; என்று இன்றும் சிலர் நம்புகின்றனர். இதற்காக மருந்தும் செய்து விற்பனை செய்கின்றனர். இம்மருந்துகள் பற்றி விளம்பரங்களும் செய்யப்படுகின்றன. இவ்விளம்பரங்களைக் கண்டு பலர் ஏமாறுகின்றனர். முதியவர்கள் இளமையடைய முடியாது; வாழ்நாள் இவ்வளவுதான் என்று எந்தச் சோதிடத்தாலும் அறிய முடியாது; என்ற உண்மையை உரைக்கின்றது ஒரு செய்யுள்.

முதிர்ந்தவர்கள் எவ்வளவு வருந்தி முயன்றாலும் மீண்டும் இளமைப் பருவத்தை அடையமாட்டார்கள்; வாழ்நாளின் வகையை இவ்வளவு நாள்தான் என்று அறிந்து கூறுகின்றவர்களும் இல்லை.

முதிர்ந்தோர் இளமை அழிந்தும் எய்தார்;
வாழ்நாள் வகையளவு அறிநரும் இல்லை. (பா. 344)

ஒவ்வொரு நாளும் இளமைப் பருவமும், இளமைப் பருவத்தால் அடையும் இன்பமும் விரைவாகக் கழிந்து கொண்டே யிருக்கின்றன. எய்த அன்பின் நிழலைப்போல் அவ்வளவு வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

வைகல் தோறும் இளமையும் இன்பமும்
எய்கணை நிழலிற் கழியும். (பா. 46)

இதனால் இன்பமும் இளமையும் நிலைத்தவை யல்ல என்பதைக் காணலாம். அவை நிலைத்தவை என்று எண்ணியிருப்போருக்குக் கூறிய அறிவுரை இது.

பழக்க வழக்கங்கள்

பண்டைத் தமிழர்களின் பழக்க வழக்கங்கள் பல நற்றிணைப் பாடல்களிலே காணப்படுகின்றன.

தை மாதத்திலே குளிர்ந்த நீர் நிறைந்த குளங்களிலே பெண்கள் நீராடுவார்கள். (இது பொங்கல் நாளைக் குறித்ததாக இருக்கலாம்.)

தைஇத் திங்கள் தண்கயம் படியும்
பெருந்தோள் குறுமகள்.

(பா. 80)

பெண்கள் தாம் விரும்பும் ஆடவனைக் கணவனாகப் பெறுவதற்காகத் தை நோன்பு நோற்பார்கள்.

பிள்ளைகளுக்குப் பாட்டன் பெயரை வைப்பது பண்டைத் தமிழர்களின் வழக்கமாகும்.

தன் மகள் கள்ளக் காதலில் ஈடுபட்டிருப்பதை அன்னை அறிந்தால் கடுஞ்சினம் கொள்வாள்; அவளைக் கோலால் அடித்துக் கண்டிப்பாள்.

தலைமகளின் காதல் நோயை அறியாத அன்னை அவளுக்கு உண்மையாகவே ஏதோ நோய் வந்து விட்டதாக நம்புவாள். அந்நோய் நீங்க முருகனுக்குப் பூசை போடுவாள். அப்பொழுது வெறியாடும் வேலன் முன்னிலையில் தலைவிதியின் கூந்தலில் உள்ள மலரை எடுத்துப் போட்டுத் தலைமகளின் நோய் தீரவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்வாள்.

மக்கள்மேல் தெய்வ ஆவேசம் வந்து ஆடுவது உண்டு. இதற்கே வெறியாட்டு என்று பெயர்.

பல்லி சொல்லுக்குப் பலன் உண்டு என்ற நம்பிக்கை பழந்தமிழர்களிடம் இருந்தது.

தமிழ் நாட்டிலே மலைகளிலே தவசிகள் பலர் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் நீண்ட சடைகளை வளர்த்திருந்தனர். நீராட மாட்டார்கள். அழுக்கடைந்த உடம்புடன் தவம் புரிந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

பாணர் சேரிகளில் எப்பொழுதும் இசை முழக்கம் கேட்டுக் கொண்டே யிருக்கும்.

இவை போன்ற இன்னும் பல பழக்க வழக்கங்களையும் காணலாம். பண்டைத் தமிழர்களின் பண்பாட்டைக் காண நற்றிணைப் பாடல்கள் பேருதவி புரியும். ஐந்திணை ஒழுக்கங்களை நல்ல முறையில் நவிலும் நூல் நற்றிணையாகும்.

5. அகநானூறு

அகப் பொருளைப் பற்றிக் கூறுவது; நானூறு பாடல்களைக் கொண்டது; ஆதலால் அகநானூறு என்று பெயர் பெற்றது. இந்நூலில் நானூறு பாடல்களும், பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால் பாடப்பட்ட கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் ஒன்றும் கூடி நானூற்றொரு பாடல்கள் இருக்கின்றன.

அகநானூற்றுப் பாடல்கள் ஐந்திணை யொழுக்கங்களை விரிவாக எடுத்து விளம்புகின்றன. இச் சிறப்புக் கருதியே அகம் என்ற பெயரை—அகப்பொருள் என்று பொருள் படும் பொதுப் பெயரை—இந்த நானூறு பாடல்களுடன் இணைந்தனர். அகநானூறு என்று சிறப்பாகப் பெயரிட்டனர். இந்த நூலுக்கு நெடுந்தொகை என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு.

அகநானூறாகிய நெடுந்தொகையின் பாடல்கள் பதின்மூன்று அடிகளுக்குக் குறையாமலும், முப்பத்தொரு அடிகளுக்கு மேற்படாமலும் உள்ளவை.

அகநானூற்றில் உள்ள நானூறு பாடல்களும் நூற்று நாற்பத்தைந்து புலவர்களால் பாடப்பட்டவை.

இந்த நானூறு பாடல்களிலே இருநூறு பாடல்கள் பாலைத்திணை பற்றியவை, என்பது பாடல்கள் குறிஞ்சித் திணைபற்றியவை. நாற்பது பாடல்கள் மருதத்திணை பற்றியவை. மற்றொரு நாற்பது பாடல்கள் முல்லைத் திணை பற்றியவை. மற்றொரு நாற்பது பாடல்கள் நெய்தல் திணைபற்றியவை.

நூலின் அமைப்பு

இந்நூலின் தொகுப்பிலே ஒரு அழகுண்டு; ஒவ்வொரு பத்துப் பத்துப் பாடல்களாகப் பிரித்துப் பார்த்தால்தான் அவ்வழகு தெரியும். ஒரு பத்துப் பாடல்களை எடுத்துக் கொண்டால் ஒற்றை எண்ணுள்ள பாடல்கள் எல்லாம் பாலைத்திணை; 1, 3, 5, 7, 9; ஆகிய எண்ணுள்ள பாடல்கள் அனைத்தும் பாலைத்திணை பற்றியவை. இரண்டாவது பாட்டும், எட்டாவது பாட்டும் குறிஞ்சித்திணை பற்றியவை. நான்காவது பாட்டு முல்லைத்திணை. ஆறாவது பாட்டு மருதத்திணை. பத்தாவது பாட்டு நெய்தல் திணை.

இந்த நூல் மூன்று பகுதியாக அமைந்திருக்கின்றது. முதற்பகுதி களிற்றியானை நிரை; இரண்டாம் பகுதி மணிமிடைபவளம்; மூன்றாம் பகுதி நித்திலக்கோவை.

இப்பிரிவு பாட்டின் பொருள் கருதிப் பிரிக்கப்படவில்லை. செய்யுளின் நடை நயங்கருதி இப்படிப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கலாம். இந்த நடை நயத்தின் வேறுபாடுகளை நம்மால் அறிய முடியவில்லை. நுண்மாண் நுழை புலமுடையோரே நுனித்தறியக்கூடும்.

களிற்றியானை நிரை; என்பது ஆண் யானை வரிசை. ஆண்யானைகளைப்போல கம்பீரமாக அசைந்து செல்லும் பாடல்களுக்கு இப்பெயரை அமைத்திருக்கலாம்.

மணிமிடை பவளம்; என்பது மாணிக்கத்தோடு தொடுக்கப் பட்டபவளம். மாணிக்கம் போன்ற சொற்களும் பவளம்

போன்ற மொழிகளும் வந்த பாடல்களை மணிமிடை பவளம் என்றவரிசையிலே தொகுத்திருக்கலாம்.

நித்திலக்கோவை என்பது முத்துமாலை. முத்துப்போன்ற ஒரே வகையான சொற்களால் அமைந்த பாடல்களை நித்திலக்கோவை என்ற வரிசையிலே சேர்த்திருக்கலாம்.

முதல் நூற்றிருபது பாடல்கள் களிற்றியானை நிரை. நூற்று இருபத்தொன்று முதல் முன்னூறு முடிய உள்ள நூற்றெண்பது பாடல்கள் மணிமிடை பவளம். முன்னூற்று ஒன்று முதல் நானூறு வரையில் உள்ள நூறு பாடல்கள் நித்திலக்கோவை.

தொகுப்பாசிரியர்

இந்த நானூறு பாடல்களையும் ஒரே நூலாகத் தொகுத்தவர் உருத்திரசன்மர் என்னும் புலவர். மதுரை உப்பூரிகுடி கிழார் மகனார் உருத்திரசன்மர் என்பது இவருடைய முழுப்பெயர்.

இறையனார் அகப்பொருளுக்கு நக்கீரனார் செய்த உரையே சிறந்த உரை யென்று தீர்ப்புக் கூறியவர் இவர்தான்.

இவர் முருகனுடைய அவதாரம்; ஊமை; ஐந்து வயதிலேயே நுண்ணறிவு படைத்த அருந்தமிழ்ப் புலவராய் விளங்கினார். ஊமையாயினும் காது கேட்கும். இறையனார் அகப்பொருளுக்குப் பல புலவர்கள் உரை யெழுதி யிருந்தனர். அவர்கள் உரை ஒவ்வொன்றையும் படித்துக் காட்டும்போது, நக்கீரர் உரைக்குத்தான் தலையசைத்துப் புன்முறுவல் காட்டினாராம். இவ்வாறு இவரைப்பற்றிய வரலாறு ஒன்று வழங்குகின்றது.

உக்கிரப் பெருவழுதி என்னும் பாண்டியனே இந்நூலைத் தொகுக்கும்படிச் செய்தவன். இவன் கடைச்

சங்கத்தைக் காப்பாற்றி வந்தவன். இவனும் சிறந்த தமிழ்ப் புலவன். அகநானூற்றின் இருபத்தாறாவது பாடல் இவன் பெயரில் உள்ளது.

இந்நூலின் சிறப்பு

அகநானூற்றுக்கு ஒரு தனிச் சிறப்புண்டு. இந்நூற் பாடல்கள் ஐவகை நிலங்களின் இயற்கைத் தோற்றங்களை அழகுற எடுத்துக்காட்டுவதோடு நின்று விடவில்லை. ஐவகை நிலத்து மக்களின் ஒழுக்கங்களைப் படிப்போர் உள்ளத்திலே பதியும்படி சுவையுடன் சொல்லுவதோடு நின்றுவிடவில்லை. தமிழ்நாட்டின் பழைய வரலாறுகள் பலவற்றை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. பண்டைத் தமிழர் வரலாறுகளை அறிவதற்கு அவைகள் பெரிதும் உதவும்.

மூவேந்தர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகள், அவர்களுடைய வீரச் செயல்கள், அவர்களுடைய படைத் தலைவர்களின் பெருமைகள் இவைகள் பல பாடல்களிலே காணப்படுகின்றன. தமிழ்நாட்டிலே வாழ்ந்த வள்ளல்களிலே சிலருடைய பெயர்கள், அவர்களுடைய பெருமைகள், தமிழ்நாட்டிலே வாழ்ந்த வீரர்களிலே சிலருடைய பெயர்கள், அவர்கள் புரிந்த போர்கள், முதலியன பல பாடல்களிலே காணப்படுகின்றன.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தமிழகத்திலே சிறந்திருந்த நகரங்கள், ஊர்கள், கடல் துறைமுகங்கள் ஆகியவை பல பாடல்களிலே காணப்படுகின்றன; பல ஆறுகளையும், மலைகளையும் காணலாம்.

இவைகள் எல்லாம் வரலாறுகளாக நேரடியாகக் கூறப் படவில்லை. உவமானங்களாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. உவமை கூறும் முறையிலே தமிழர்களின் வீரம், கொடை முதலியவற்றைக் குறித்திருக்கின்றனர். சிறந்த நகரங்கள்,

ஊர்கள், ஆறுகள், மலைகள் ஆகியவைகளையும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். இது பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்களின் திறமையைக் காட்டுவதோடு, அவர்கள் தமிழகத்தின்மீது கொண்டிருந்த பேரன்பையும் விளக்கும்.

ஐங்குறு நூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை முதலிய நூல்களிலேயும் இம் முறையிலே உவமைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும் அகநானூற்றில் கூறப்படும் அளவு அவைகள் அவ்வளவு விரிவாக இல்லை. இதுவே இந் நூலின் தனிச் சிறப்பாகும்.

ஐவகை நிலங்களின் தன்மை, அங்கே நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள், அந்நிலங்களின் இயற்கைத் தோற்றம், ஆகியவைகளை அகநானூற்றுப் பாடல்களிலே விளக்கமாகக் காணலாம்.

காதல் மணம்

முன் பின் அறியாத ஒரு ஆணும் பெண்ணும் திடீரென்று ஒருவரோடு ஒருவர் சந்திக்கின்றனர். இருவரும் மணமாகாதவர்கள். ஒத்த பருவமும், ஒத்த உருவமும், ஒரு நிலைமையும் உடையவர்கள். இருவர் கண்களும் ஒன்றுபடுகின்றன. உள்ளத்தாலும் ஒன்றுபடுகின்றனர். பின்னர் இருவரும் இரவிலும் பகலிலும் அடிக்கடி சந்தித்து அகமகிழ்கின்றனர். இவர்களுடைய சந்திப்புக்குத் தோழி துணை செல்வாள். இந்த நிகழ்ச்சிக்குக் களவு மணம் என்று பெயர். இதுவே காதல் மணமாகும். இது குறிஞ்சித்திணை; அதாவது குறிஞ்சி நில ஒழுக்கம். இக்களவு மணத்தின் அடிப்படையான முதற் சந்திப்பைப்பற்றி ஒரு அகநானூற்றுப் பாட்டு அழகாக உரைக்கின்றது.

பூக்கள் நிறைந்த மலைச் சாரலிலே என் தோழிமார் களுடன் வேங்கை மலர் கொய்வதற்காகப் போனோம். புலி

புலி என்று ஆரவாரித்துக் கொண்டே வேங்கை மலரைப் பறித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

இந்த ஓசையைக் கேட்டவுடன், கண்களைப் போன்ற ஒளி பொருந்திய செங்கழுநீர் மலர்களை ஊசியின் துணை கொண்டு கோத்துச் செய்யப்பட்ட மாலையைத் தோளிலே அணிந்தவன்; தலையின் பக்கத்திலே செம்மலர் மாலையை அணிந்தவன்; மார்பிலே செஞ்சந்தனம் பூசியவன்; வரிந்து கட்டிய வில்லிலே ஒரு அம்பைத் தொடுத்தவன்; 'நீங்கள் சொல்லிய புலி யாது? அப்புலி எத்திசையிலே சென்றது?' என்று கேட்டுக்கொண்டே எங்கள் எதிரில் வந்து நின்றான்.

அவனைக் கண்டு நாங்கள் நாணமடைந்தோம். நாங்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக எங்கள் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு நின்றோம்.

அவன் எங்கள் நிலையைக்கண்டு மிகவும் அன்புடன், 'ஐவகையாகக் கூந்தலை அழகு செய்து முடித்துக்கொள்ளும், கருமையும் குளிர்ச்சியும் பொருந்திய தலை மயிரை உடைய வர்களே! அழகிய நெற்றியை உடையவர்களே! அழகுள்ள வர்களே! உங்கள் வாயினால் பொய் சொல்வதும் உண்டோ?' என்று கேட்டான்.

பின்னர் மெதுவாக—குதிரையை மெதுவாகச் செலுத்தும் தேரையுடையவன்—எங்களை நேரே பார்த்தான். உன் மகளுடைய மையுண்ட கண்களைப் பல முறை நோக்கினான்; அவளும் நோக்கினாள். பிறகு அந்த மலை நாட்டின் தலைவன் போய்விட்டான்.

மலியூஞ்சாரல் எந்தோழி மாரோடு
ஒலிசீனை வேங்கை கொய்குவம் சென்றுழிப்
புலிபுலி யென்னும் பூசல் தோன்ற;
ஒன்செங் கழுநீராக் கண்போல் ஆயிதழ்
ஊசி பேரகிய சூழ்செய் மாலையன்,

பக்கம் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்,
 குயம்மண்டு ஆகம் செஞ்சாந்து நீவி,
 வரிபுனை வில்லன், ஒருகணை தெரிந்துகொண்டு
 யாதோ மாற்றம்; மாதிரம் பட்டர்என,
 வினவி நிறற்றந்தோனே; அவன் கண்டு
 எம்முள் எம்முள் மெய்ம்மறைபு ஒடுங்கி
 நாணி நின்றெனெம் ஆகப், பேணி
 ஐவகை வகுத்த கூந்தல், ஆய் நுதல்
 மையீர் ஒதி மடவீர்! நும்வாய்ப்
 பொய்யும் உளவோ என்றனன்; பையெனப்
 பரிமுடுகு தவிர்ந்ததேரன் எதிர் மறுத்து,
 நின்மகள் உண்கண் பன்மாண் நோக்கிச்
 சென்றோன் மன்றஅக்குன்று கிழவோனே.

(பா. 48)

இதுவே அப்பாடலாகும். தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்ததைப் பற்றித் தோழி செவிலித்தாய்க்குக் கூறியது போலப் பாடப்பட்டது இப்பாட்டு.

கற்பு மணம்

இப்படிக்களவு மணம் புரிந்துகொண்ட தம்பதிகள் விரைவில் கற்பு மணம் செய்துகொள்ளுவார்கள். தலைவன் பெண்ணின் பெற்றோரின் சம்மதம் பெற்று அவளை மணந்து கொள்வான். அவர்கள் சம்மதிக்காவிட்டால் தலைவன் அவளைத் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு போய்விடுவான். பின்பு தலைவனும் தலைவியும் வெளிப்படையாக வாழ்ந்து இல்லறம் நடத்துவர். களவின்றிக் காதலனும் காதலியும் வெளிப்படையாக ஒன்று சேர்ந்து வாழ்வதே கற்பு மணமாகும்.

ஒரு தலைவனும், தலைவியும் களவு மண வாழ்க்கையிலே காலங்கடத்துகின்றனர். இச்செய்தியை ஊரார்—அல்லது தலைவியின் பெற்றோர்—உணர்வதற்கு முன்பே கற்புமணம் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்பது தலைவியின் ஆவல். ஆனால் தலைவன் தவணை சொல்லிக் காலங்கடத்திக் கொண்டே போனான், அப்பொழுது தோழி, ஊரார் அறிவு

மணம் புரிந்துகொள்ளும்படி தலைவனிடம் வலியுறுத்து கின்றாள். இம் முறையில் அமைந்துள்ளது ஒரு பாட்டு.

நீ ஒருநாள் வராமல் நின்றுவிட்டாலும் என் தோழி உயிர்வாழமாட்டாள். அவளுடைய தோளைத் தழுவிக்கொண்டு பிரியாமல் வாழ்வதிலே நீயும் ஆவலுடையவன்.

எவ்வளவுதான் அளவு கடந்த காதலர்களாயினும் சரி, அறிவுடையோர், பிறர் பழிக்கும்படி அடைகின்ற இன்பத்தை விரும்பமாட்டார்கள்.

ஆதலால் வானளாவிய மலையையுடையவனே! நீ மணம் செய்வதற்குத் தடை யென்ன?

நாள் இடைப்பின் என் தோழி வாழாள்;
தோளிடையுடைய நீயும் வெய்யை;
கழியக் காதலராயினும், சான்றோர்
பழியொடு வருஉம் இன்பம் வெஃகார்;
வரையின் எவனோ வான்தோய் வெற்ப?

(பா. 112)

இல்லற வாழ்க்கை

கற்புமணம் புரிந்து வாழும் காதலர்கள் வாழ்விலே என்றும் இன்பத்தென்றல் வீசும். அவர்கள் கருத்தொருமித்து வாழ்ந்து இல்லறத்திற்குரிய கடமைகள் அனைத்தையும் தவறாது நடத்துவர். இதுவே பண்டைத்தமிழர்களின் இயல்பு. இதனைப் பல பாடல்களிலே காணலாம்.

ஒருவன் தன் காதலியுடன் ஒன்றுபட்டு இன்புற்று வாழ்கின்றான். அப்பொழுது அவன் பொருள் தேடப் புறப்பட ஆயத்தமானான். அச்சமயத்தில் அவன் காதலியின் தோற்றத்தைக் கண்டான்; தான் பொருள் தேடச் செல்லும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டான். இச்செய்தியைக் கூறுகிறது ஒரு பாட்டு.

கற்கள் நிறைந்த வலிய நிலமாகிய பயனற்ற பாலை வளத்தைக் கடந்து பொருள் தேடச் செல்ல நினைப்பீராயின் அது அறமாகாது; முன்னோர் மொழிந்த பழமையான சொல்லும் இதுவேயாகும். இப்படிச் சொல்லுகிறவளைப் போல என் எதிரில் வந்து நின்றாள்.

இக்கருத்தைக் குறிப்பால் காட்டி—முகத்தால் மொழி கின்றவளாய்—சித்திரத்தைப் போல—உள்ளத்திலே என் பிரிவாகிய ஒன்றையே நினைத்து—ஒதுங்கி நின்றாள்.

கண்ணின் கருமணியை மறைத்த—நடுக்கந்தரும்—நீர் நிறைந்த கண்களுடன், மார்பிலே அணைத்துக்கொண்டிருந்த புதல்வனுடைய மெல்லிய தலையிலே உள்ள—நல்ல நீரிலே தோன்றிய—தொடுத்த—செங்கழுநீர் மாலையை முகர்ந்து பெருமூச்சுவிட்டாள்.

அப்பொழுது அச்சிறந்த மலர் தன் அழகிய உரு விழந்து—அழகு சிதைந்த நிலையைக் கண்டோம்; உடனே புறப்பாட்டை நிறுத்தினோம்.

பரன் முரம்பாகிய பயலில் கானம்
இறப்ப எண்ணுதிர் ஆயின் அறத்தாறு
அன்றுஎன மொழிந்த தொன்றுபடு கிளவி
அன்னவாக என்னுள் போல;
முன்னம் காட்டிய முகத்தின் உரையா,
ஒவச் செய்தியின் ஒன்றுகினைந்து ஒற்றிப்,
பாவை மாய்த்த பணிநீர் நோக்கமொடு
ஆகத்து ஒடுக்கிய புதல்வன் புந்தலைத்
தூநீர் பயந்த துணையமை பிணையல்
மோயினன் உயிர்த்த காலை, மாமலர்
மணியுரு விழந்த அணியழி தோற்றம்
கண்டே கடிந்தனம் செலவே.

(5)

ஒரு தலைவன் தானே தன் நெஞ்சுடன் கூறிக்கொண்டதாக அமைந்துள்ளது இப்பாட்டு. பண்டைக் காலத்தில் காதலர்கள் எவ்வாறு ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்தனர், அவர்களுடைய இல்லற

வாழ்வு எவ்வளவு சிறந்திருந்தது என்பதை இப்பாடலால் அறியலாம்.

காதலர் பிணைப்பு

கணவன் நலத்திலே கருத்துடையவளா யிருப்பவளே கற்புடைய மனைவி. கணவன் பிரிந்து போயிருக்கும் பொழுதும் அவனிடம் வெறுப்படையமாட்டாள். அவன் கருதிச் சென்ற காரியத்திலே வெற்றி பெற்று விரைவில் திரும்ப வேண்டும் என்று விரும்புவாள். தன் கணவன் மேல் எவரும் எப்பழியும் சுமத்த இடந்தரமாட்டாள்.

எப்பொழுதும் விழாக்கள் நடந்துகொண்டிருப்பதும் பகைவர்களுக்குப் பயமுட்டக் கூடியதுமான இப்பழமையான ஊரிலே வாழ்வோர் அனைவரும் குற்றமற்றவர்கள்; ஆனால் சேரியில் வாழும் பரத்தையரோ பலரையும் புறம் பேசும் பண்பினர்; பழிக்கத்தக்க ஒழுக்கமுடையவர்கள், கொடுஞ் சொல் கூறும் குணத்தினர்; அவர்கள் என்னை இகழ்ந்து பேசினாலும் பேசட்டும்,

நுண்மையான வேலைப்பாடமைந்த ஆபரணங்களை அணிந்த—எருமை என்பவனது குடநாட்டைப் போன்ற— என்னுடைய நல்ல அழகு தொலைந்தாலும் தொலையட்டும்.

பொருள் தேடப் போயிருக்கும் காதலர் என்றும் நோயின்றி இனிது வாழ்க.

அழியாவிழவின் அஞ்சுவரு மூதூர்ப்
பழியிலர்; ஆயினும் பலர் புறங்கூறும்
அம்பல் ஒழுக்கமும் ஆகிய வெம்சொல்
சேரியம் பெண்டிர் எள்ளினும் எள்ளுக;
நுண்பூண் எருமை குடநாட்டன்ன என்
ஆய்நலம் தொலையினும் தொலைக; என்றும்
நோயிலராக நம் காதலர்,

இதனால் மனைவியின் உள்ளன்பைக் காணலாம். தனக்கு எது நேர்ந்தாலும், தன் கணவன் இனிது வாழ வேண்டும் என்று விரும்புகின்றாள். இதுவே அன்புள்ள மனைவியின் அருங்குணமாகும்.

பிரிந்து சென்ற கணவன் தன் வினையிலே வெற்றி பெற்றான். காதலியிடம் தான் திரும்பி வருவதாக வாக்களித்த கார்காலமும் வந்துவிட்டது. தனித்திருக்கும் காதலியைக் கண்டு அவள் கவலையை விரட்ட வேண்டும் என்னும் ஆவல் அவனைத் தள்ளுகிறது. அவன் தேரின்மேல் ஏறி விரைந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றான்; அப்பொழுது அவன் தன் தேர்ப்பாகனிடம் விரைவாகத் தேரை ஓட்டும்படி கூறுகின்றான்.

குதிரைகளைப் பற்றிய நூல்களைக் கற்றறிந்த பாகனே! விரைவாக ஓட்டு.

பகைவர்க்குப் பயங் கொடுக்கும் நமது பழமையான ஊரிலே நீண்ட கொடிகள் அசைந்து பறந்து கொண்டிருக்கும்; வாளை அளாவிய மதில் சூழ்ந்திருக்கும்; நள்ளிரவிலே காவல் காப்போர் நாட்டியிருக்கின்ற விளக்குகள் வானத்து நட்சத்திரங்களைப்போல ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கும்; சிறந்த பாதுகாவலையுடைய நகரம்.

இத்தகைய அழகிய நகரிலே அடக்கமுடன் இருப்பவள்; குற்றமற்ற அருந்ததி போன்ற கற்புடையவள்; இரேகை படர்ந்த சிறந்த குளிர்ந்த கண்களையுடையவள்; மூங்கிலைப் போன்ற அழகிய தோள்களையுடையவள். தெய்வமாதைப் போன்றவள்; என் காதலியான அரிவை இத்தகையவள். அவள் மகிழ்ச்சியடையும்படி சென்று காண்போம் என்பது இந்நூலின் 114 வது பாடல்.

இப்பாடல் காதலனுடைய பிரியாத பேரன்பைக் காட்டுகின்றது. அவன் உடல் பிரிந்து போயிருந்தாலும் உள்ளம்

அவளுடன் இணைந்தே யிருந்தது என்பதைக் காணலாம். இவ்விரண்டு பாடல்களாலும் காதலன் காதலிகளின் பிணைப்பின் பெருமையை உணரலாம்.

திருமணச் சடங்குகள்

புண்டைத் தமிழகத்தில் ஆணும் பெண்ணும் தனியே சந்திப்பர். அன்பைப் பரிமாறிக் கொள்ளுவர்; வாழ்க்கை உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளுவர். அவர்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் பிரியாமல் வாழ்த்து இன்புறுவர். நாளாவட்டத்தில் இம்முறையினால் சில குற்றங்கள் தலைகாட்டத் தொடங்கின. ஆடவர்களிலே சிலர் வாக்குறுதியை மீறினர். காதல் மணம் புரிந்த மகளிரைக் கைவிட்டு வேறு பெண்ணை மணம் புரிந்தனர். அவர்கள் ஒழுக்கம் களவொழுக்கமாக இருந்ததால், “நான் அந்தப் பெண்ணுடன் வாழவில்லை. அவளை மணம் புரிந்து கொள்ளுவதாகவும் வாக்களிக்கவில்லை” என்று பொய் சொல்லவும் தொடங்கினர். இந்நிலைமை ஏற்பட்ட பிறகுதான் பெரியோர்கள் திருமணத் திற்கான சடங்குகள் சிலவற்றை உண்டாக்கினர்.

பொய்யும் வழுவும் புகுந்த பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரம் இவ் வுண்மையைக் காட்டும். ஐயர்—தலைவர்; இது சமுதாயத் தலைவர்களைக் குறிக்கும்.

சமுதாயத் தலைவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட திருமணச் சடங்குகள் யாவை என்பதை இரண்டு அகநானூற்றுப் பாடல்கள் அறிவிக்கின்றன.

நல்ல நாள்; குளிர்ந்த பந்தல்; பந்தலிலே புது மணல் பரப்பப்பட்டிருந்தது; பூமாலைகள் புனைந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தன; இரவு கழிந்தது; காலை நேரம் வந்தது;

கல்யாணப் பந்தரிலே வரிசை வரிசையாக விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன.

வயதேறிய நல்ல பெண்கள் தம் தலையிலே தண்ணீர்க் குடத்தை ஏந்திநின்றனர். அந்த நீர்க்குடங்களை முன்னும் பின்னுமாக மாற்றி மாற்றிக் கொடுத்தனர். பிள்ளை பெற்ற நான்கு மாதர்கள் அந்த நீர்க் குடங்களை வாங்கி மணமகளை நீராட்டினர். நீராட்டும்போது “இவள் கற்புத் தவறாமல் கணவனுடைய அன்புக்குரியவளாய் ஆகுக” என வாழ்த்தினர்.

பின்னர் பெற்றோர் மணமகளை வாழ்த்தி, மணமக னிடம் கொடுத்தனர். அதன்பின் சுற்றத்தார் விருந்துண்டு மகிழ்ந்தனர்.

திருமணத்தன்றே கணவனும் மனைவியும் தனித்திருந்து வாழ்க்கை நடத்தினர்.

இதுவே அகநானூற்றின் 86-வது பாடலிலே கூறப்பட்டிருக்கும் திருமண முறை. 136-வது பாடலிலும் இதே கருத் துத்தான் காணப்படுகின்றது.

ஆரம்பகாலத் திருமணச் சடங்கிலே புரோகிதம் இல்லை; மந்திரம் இல்லை; அக்கினி வளர்ப்பும் இல்லை; தாலி கட்டப் பட்டதாகவும் தெரியவில்லை. மாதர்களே முன்னின்று மண வினைகளை நடத்தி வைத்தனர்.

பிற்காலத்தில் தாலி கட்டும் வழக்கம் உண்டாயிற்று. புலிப் பல்லைத் தாலியாகக் கட்டினர். அகநானூற்றிலே இதைக் காணலாம். இதன்பின் வேத விதிப்படி மணம் செய்யும் வழக்கமும் ஏற்பட்டது. கடைச்சங்க காலத்திற்கு முன்பே வேத விதிப்படி மணம் செய்யும் வழக்கம் தமிழ்நாட்டில் தோன்றி விட்டது. கலித்தொகையிலே இதைக் காணலாம்.

பிற்காலத்தில் வேத முறைத் திருமணமே பெருவழக் காயிற்று. இதனைச் சிலப்பதிகாரத்தால் அறிகின்றோம். கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் நடந்த மணம் வேதமுறை மணம்; காதல் மணம் அன்று. பெற்றோர்கள் தங்கள் விருப்பப்படி—தங்கள் செல்வ நிலைமைக்கு ஏற்றபடி செய்துவைத்த திருமணம்.

தமிழர்களின் திருமணம், படிப்படியாக மாறுதல் அடைந்து வந்திருப்பதைப் பண்டை இலக்கியங்கள் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. முதலில், அநாகரிக காலத்தில், வரைதுறையற்ற வாழ்க்கை; பின்னர் காதல் களவு மணம்; அதன்பின் கற்பு மணம்; பிறகு சடங்கு மணம்; பின்னர் தாலி மணம்; பின்னர் வேத மணம்; இவ்வாறு மாறிக்கொண்டே வந்திருக்கின்றது.

புத்திரப் பேறு

புத்திரன் என்பது வடமொழிச் சொல். புத் என்னும் நரகத்தை நீக்குகிறவன் என்று பொருள். இதே பொருளமைந்த சொல் தமிழில் இல்லை. பிள்ளை, பெண், மகன், மகள், மக்கள், சிறுவர், செல்வன், செல்வி, காதலன், காதலி, கான்முளை, வழித்தோன்றல் இவைகள் மக்களைக் குறிக்கும் சொற்கள். இச் சொற்களிலே புத்திரன், புத்திரி என்ற சொற்களில் உள்ள பொருள் இல்லை. புத்திரன் செய்யும் சடங்குகளால்தான் பிதிருக்கள் இன்பமடைய முடியும் என்பது புராணக் கொள்கை. இக் கொள்கை பழங்காலச் சீனமக்களிடங் கூட இருந்ததாகச் சொல்லுகின்றனர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழரிடமும் இக்கொள்கை பரவியிருந்தது. சங்க காலத் தமிழர்கள் இக் கொள்கையிலே நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். இதனை அகநானூற்றிலே காணலாம்; புறநானூற்றிலும் காணலாம்; திருக்குறளிலும் காணலாம்.

பகைவர்களும் விரும்பத் தகுந்த சிறந்த அறிவினையுடைய மக்களைப் பெற்றெடுத்த நல்லோர்கள் இவ்வுலகத்திலும் புகழுடன் வாழ்வார்கள்; குற்றமில்லாமல் மறுவுலக இன்பத்தையும் அடைவார்கள்; இவ்வாறு பலரும் கூறிய பழைய வார்த்தைகள் எல்லாம் உண்மையாக இருப்பதைக் காணும் வாய்ப்பைப் பெற்றோம்.

இம்மை உலகத்து இசையொடும் விளங்கி
மறுமை உலகமும் மறுவின்று எய்துப,
செறுநரும் விழையும் செயிர்தீர் காட்சிச்
சிறுவர்ப்பயந்த செம்மலோர் எனப்
பல்லோர் கூறிய பழமொழி எல்லாம்
வாயே யாகுதல் வாய்த்தனம்.

(பா. 66)

இப்பாடல் பிள்ளை யில்லார்க்குப் புண்ணிய லோகம் இல்லை என்ற பழமொழியை நினைவூட்டுவதைக் காணலாம். புதல்வன் என்ற சொல் அகநானூற்றிலே பல பாடல்களிலே வந்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

செல்வத்தின் சிறப்பு

இல்லறம் இனிது நடைபெறச் செல்வம் வேண்டும். செல்வத்தைத் தேடும்பொருட்டே தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்வான். பாலைத்திணைப் பாடல்களிலே இக்கருத்தைக் காணலாம்.

கற்புமணம் புரிந்து கொண்டு இல்லறம் நடத்துங் காலத்திலும் காதலன் பொருள் தேடப் புறப்பட்டுப் போவான். களவு மணம் நிகழுங் காலத்திலும் “பொருள் தேடிக் கொண்டு வந்த பின் மணம் செய்து கொள்ளுகிறேன்” என்று தலைவிக்கு உறுதிமொழி யளித்துவிட்டுப் பிரிந்து போவான். இதற்கு ‘வரைவிடை வைத்துப் பொருள் வயிற் பிரிதல்’ என்று பெயர்.

செல்வம் இல்லாவிட்டால் இல்லறத்தை நன்றாக நடத்த முடியாது; இல்லற தர்மங்களை நிறைவேற்ற முடியாது. இவ்

வுண்மையைப் பண்டைத் தமிழர்கள் அறிந்திருந்தனர். அகநானூற்றுப் பாடல்கள் பலவற்றிலே இதனைக் காணலாம்.

அறன்கடைப் பட்டாஅ வாழ்க்கையும், என்றும்
பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வமும், இரண்டும்
பொருளின் ஆகும்

(பா. 155)

பாவங்களைச் செய்யாமல் அறத்தைப் பின்பற்றி நடக்கும் வாழ்க்கையும், ஒருபொழுதும் பிறனுடைய வீட்டு வாசற்படியிலே போய் நின்று இரக்காத செல்வமும் ஆகிய இரண்டும் பொருளால்தான் உண்டாகும்.

உயிரினும் சிறந்த ஒன்பொருள் தருமார்
நன்றுபுரி காட்சியர் சென்றனர்

(பா. 245)

உயிரினும் சிறந்த உயர்ந்த செல்வத்தைத் தேடிக்கொண்டுவரும் பொருட்டு, நன்மை செய்யும் அறிவுடையவர் சென்றார்.

இரப்போர் ஏந்து கை நிறையப், புரப்போர்
புலம்பில் உள்ளமொடு புதுவ தந்து உவக்கும்
அரும்பொருள்

(பா. 389)

பொருளை விரும்பி இரப்பவர்கள் ஏந்திய கைகளிலே நிறையும்படி, புரப்பவர்கள் துன்பமற்ற உள்ளத்துடன் புதிய பொருள்களைக் கொடுத்து மகிழ்ச்சியடைவதற்குக் காரணமான அரிய செல்வம்.

வறுமையால் வாடுவோர்க்கு வாழ்க்கையிலே இன்பம் இல்லை. அவர்கள் உற்றார் உறவினர் நண்பர்களாலும் வெறுக்கப்படுவார்கள். பொருளற்றவர்கள் இவ்வுலகிலே புழுவாய்த் துடித்துத்தான் சாக வேண்டும். ஆதலால் பொருளீட்டும் முயற்சி ஒவ்வொருவர்க்கும் வேண்டும் என்ற உறுதியான கொள்கை தமிழர்களிடம் இருந்தது.

தம் நயந்து உறைவோர்த் தாங்கித், தாம்நயந்து
இன் அமர் கேளிரொடு ஏழறக் கெழீஇ
நகுதல் ஆற்றார், நல்கூர்ந்தோரே

(பா. 151)

வறியவர்களால் தம்மை விரும்பி வாழும் சுற்றத்தினரைக்
காப்பாற்ற முடியாது; தாம் விரும்பி—நல்ல அன்பு காட்டு
கின்ற நட்பினருடன் இன்புற்றுக் கலந்து வாழவும்
முடியாது.

நட்டோர் இன்மையும், கேளிர் துன்பமும்,
ஒட்டாது உறையுநர் பெருக்கமும் காணாஉ,
ஒருபதி வாழ்தல் ஆற்றுப தில்ல

(பா. 279)

வறியோர்க்கு நண்பர்கள் இல்லை; அவர்களுடைய உறவினர்
களின் துன்பத்தை அவர்களால் களையவும் முடியாது;
அவர்கள் விரோதிகள் செல்வச் செருக்கால் இகழ்வார்கள்.
அவ்வறியவர்கள் இவற்றை யெல்லாம் கண்டு, தாங்கள்
வாழும் இடத்தில் நிலைத்து வாழ விரும்ப மாட்டார்கள்.

இருன்படு நெஞ்சத்து இடும்பை தீர்க்கும்,
அருள் நன்கு உடையர் ஆயினும், ஈதல்
பொருள் இல்லோர்க்கு அஃது இயையாது ஆகுதல்
யானும் அறிவென் .

(பா. 335)

துன்பவிருள் பொதிந்த நெஞ்சமுடைய ஏழைகளின் துயரத்
தைப் போக்கவேண்டும் என்ற இரக்கமுடையவர்களானாலும்,
பொருள் இல்லாவிட்டால் அவர்களால் என்ன செய்ய
முடியும்? பொருள் இன்றேல் ஏழைகளின் மனத்துயரை
மாற்றவே முடியாது. இவ்வுண்மையை நானும் அறிவேன்.

வறுமையின் இயல்பை எடுத்துக்காட்டும் இத்தகைய
பாடல்கள் பல அகநானூற்றிலே காணப்படுகின்றன.

நீதியுரைகள்

மக்கள் பின்பற்ற வேண்டிய அறிவுரைகள் பலவற்றை
அகநானூற்றுப் பாடல்களிலே காணலாம்.

இல்லோர்க்கு இல்என்று இயைவது கரத்தல்
வல்லா நெஞ்சம்.

(பா. 53)

இல்லை யென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்து இரந்தோர்க்குத்,
தன்னால் முடிந்ததை இல்லை யென்று சொல்லி மறைப்ப
தற்குத் துணிவில்லாத வலிமையற்ற நெஞ்சம்.

இல்லாதவர்க்குத் தன்னால் முடிந்த உதவியைச் செய்ய
வேண்டும்; இதுவே மனிதத்தன்மை என்ற கருத்தை
வலியுறுத்துகின்றது இது.

நிறைந்தோர்த் தேரும் நெஞ்சமொடு குறைந்தோர்
பயன் இன்மையின் பற்றுவிட்டு ஒருஉம்
நயனில் மாக்கள்.

(பா. 71)

செல்வம் நிறைந்திருக்கும் காலத்தில் நட்புச் செய்வர்;
செல்வம் குறைந்துவிட்டால், செல்வம் நிறைந்திருக்கும்
வேறு மனிதரைத் தேடும் பொருட்டுப் பிரிவர்; செல்வம்
குறைந்தவர்களால் தனக்குப் பயனில்லை என்று கருதி
அவருடைய பழைய தொடர்பை விட்டுவிடுவர். இவர்கள்
நன்றியறிவற்ற விலங்குகள்.

ஒருவர்க்குச் செல்வமுள்ள காலத்தில் அவருடைய உதவி
பெற்று வாழ்வதும், அவர் செல்வத்தை இழந்து வறுமைக்கா
ளானபோது அவரை விட்டுப் பிரிதலும் நன்றிகெட்ட தன்மை
என்பதை இதனாற் காணலாம்.

இன்பமும், இடும்பையும், புணர்வும், பிரிவும்
நன்பகல் அமையமும், இரவும் போல
வேறு வேறு இயலவாகி மாறு எதிர்ந்து
உள

(பா. 327)

இன்பமும் துன்பமும், கூடுதலும் பிரிதலும், பகலும் இரவும்
போன்றவை; இரண்டும் வேறு வேறு தன்மையுடையனவாய்
மாறி மாறி வருவன.

இவ்வுண்மையைக் கண்டறிந்தவர்கள் இன்பத்தால் செருக்கடைய மாட்டார்கள்; துன்பத்தால் உள்ளம் சோர்ந்து துடிக்கமாட்டார்கள்.

இராமாயண பாரதம்

சங்ககாலத் தமிழர்கள் இராமாயணத்தைப் பற்றி அறிந்திருந்தனர். இராமாயணக் கதை தமிழ் நாட்டிலே பரவியிருந்தது. பாரதக் கதையும் தமிழர்களுக்குத் தெரிந்ததுதான். இவற்றைச் சங்க நூல்கள் பலவற்றில் காணலாம்.

அகநானூற்றிலே இராமாயணத்தைப்பற்றிய குறிப்பும் பாரதத்தைப்பற்றிய குறிப்பும் காணப்படுகின்றன.

வென்வேல் கவுரியர் தொன்முது கோடி
முழங்கு இரும் பெளவம் இரங்கும் முன்துறை,
வெல்போர் இராமன் அருமறைக்கு அவித்த
பல்னீழ் ஆலம்.

(par. 70)

வெல்லுகின்ற வேற்படையையுடைய பாண்டியனது பழமையான தனுக்கோடியிலே—முழங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற பெரிய கடலின் அலைகள் ஓசையிட்டுக்கொண்டிருக்கும் கடல் துறையிலே—வெல்லுகின்ற போர்த்திறமையையுடைய இராமன் தன் நண்பர்களுடன் ஆலோசனை செய்து கொண்டிருந்த போது பறவைகளின் ஓசையை அடக்கிய பல விழுதுகளையுடைய ஆலமரம்.

இராமன் இலங்கைக்குப் போகும்போது தனுக்கோடியில் ஒரு ஆலமரத்தின் கீழ்த் தங்கினான். வானர வீரர்களுடன் அமர்ந்து இலங்கையைப்பற்றிய செய்திகளை ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அவ்வால மரத்தின் மேலிருந்த பறவைகள் கூச்சலிட்டன. அந்தக் கூச்சலை அடக்கியபின் ஆலோசனை புரிந்தனர். இந்த இராமாயணக் கதையை இவ்வடிகள் நினைப்பூட்டுகின்றன. இராமாயணத்தில் உள்ள சிறு

நிகழ்ச்சிகள் கூடத் தமிழகத்திலே பரவியிருந்தன என்பதை இதனால் அறியலாம்.

முதியர்ப்பேணிய உதியஞ் சேரல்,
பெருஞ்சோறு கொடுத்த ஞான்றை (பா. 233)

தன் முன்னோரின் வீரத்தையும், கொடையையும் பேணிப் பாதுகாத்த உதியஞ் சேரலாதன், பாரத யுத்தத்திலே இரு பக்கத்துப்படைகளுக்கும் நிறைய சோறு போட்டகாலத்தில்...

இது பாரதப் போரையும், பாரதப் போரிலே இருபக்கத்துப் படைகளுக்கும் சோறிட்ட சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியலாதனையும் குறித்தது.

திருவேங்கடம்

திருவேங்கடம் என்னும் திருப்பதி மலையே பண்டைத் தமிழகத்தின் வடவெல்லை. பண்டைத்தமிழ் நூல்கள் எல்லா வற்றிலும் இதைக் காணலாம். அகநானூற்றுப் பாடல்கள் பலவற்றிலே வேங்கடத்தைப்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. வேங்கடத்திற்கு அப்பால் உள்ள நாடு வேற்று மொழி வழங்கும்நாடு. அங்கு வாழ்வோர் வடுகர். அவர்கள் வழங்கும் மொழி வடுகு. இச் செய்திகளை அகநானூற்றுப் பாடல்கள் அறிவிக்கின்றன.

பனிபடு சோலை வேங்கடத்து உம்பர்
மொழிபெயர் தேளத்தர் ஆயினும்; (பா. 211)

குளிர்ச்சி பொருந்திய சோலைகளையுடைய வேங்கட வரைக்கு அப்பால் வேற்றுமொழி வழங்கும் நாட்டில் இருப்பாராயினும்,—

இதனால் வேங்கடமலை வரையிலுந்தான் தமிழ்நாடு; அதற்கு அப்பால் உள்ளது வேற்றுமொழி வழங்கும் நாடு என்பதைக் காணலாம்.

வினைநவில் யானை விறல்போர்த் தொண்டையர்
இனமழை தவழும் ஏற்றரு நெடுங்கோட்டு
ஓங்கு வெள்ளருவி வேங்கடத்து உம்பர்,

.....
.....வடுகர் தேளத்து,
நிழல்கவின் இழந்த நீர்இல் நீளிடை
அழல் அவிர் அரும்சுரம் நெடிய என்னாது
அகறல் ஆய்ந்தனர்;

(பா. 243)

போர்த் தொழிலிலே சிறந்ததென்று பேசப்படும் யானைப் படை — வெற்றிகொள்ளும் போர்த்திறமை — இவைகளை யுடைய தொண்டையர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்டது; கூட்டமாக மேகங்கள் தவழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மிகவுயர்ந்த சிகரத்தை யுடையது; உயர்ந்த வெண்மையான அருவியை உடையது. இத்தகைய வேங்கடமலைக்கு அப்பால் உள்ள வடுகர் வாழும் தேசத்திலே நிழலற்ற—நீரற்ற—நீண்ட வழியான—நெருப்பு மயமான—நடப்பதற்கு அரிய பாலைவனத்தை நீண்டதூரம் என்று நினைக்காமல் கடந்து செல்வதற்கு எண்ணினார்.

வேங்கடமலை பண்டைக் காலத்தில் தொண்டை நாட்டு மன்னர்களின் ஆட்சியிலே யிருந்தது. அதற்கு அப்பால் உள்ள நாடு வடுகுமொழி வழங்கும் நாடு; வடுகுமொழி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பழமையான மொழி. இந்த உண்மைகளை அகநானூற்றால் அறியலாம்.

இந்த வேங்கடம் திருமாலின் திருப்பதியாக விளங்குகின்றது. ஆழ்வார்களும், மற்ற பல அறிஞர்களும் அதன் பெருமையைப் பாராட்டிப் பாடி யிருக்கின்றனர். அகநானூற்றுப் பாடல்களிலே வேங்கடம் திருமால் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பதி என்பதற்கான சான்றுகள் காணப்படவில்லை. மலையின் செல்வமும் செழிப்புந்தான் பாராட்டப்பட்டிருக்கின்றன. புறநானூற்றிலும் நான்கு பாடல்களில் வேங்கடவரையைப் பற்றிக் காணப்படுகின்றது. அப்பாடல்களிலும் அது ஒரு திருமால் திருப்பதி என்பதற்கான சான்றுகள்

காணப்படவில்லை. ஆகையால் சங்க காலத்திலே, வேங்கடமலை தெய்வம் குடிகொண்ட திருவேங்கடமாகவோ, திருப்பதியாகவோ விளங்கவில்லை என்று எண்ண இடந்தருகின்றது.

ஆரியர்கள்

வடநாட்டினரை ஆரியர்கள் என்ற பெயரால் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அகநானூற்றிலும் இதைக் காணலாம். தமிழ்நாட்டு மன்னர்களுக்கும், வடநாட்டு மன்னர்களுக்கும் சங்க காலத்திற்கு முன்பே பல போர்கள் நடந்திருக்கின்றன. தமிழர்களும் வடநாட்டின்மேல் படையெடுத்திருக்கின்றனர். ஆரியர்களும் தமிழ்நாட்டின்மேல் படையெடுத்திருக்கின்றனர்.

ஆரியர் — தமிழர் போராட்டங்களுக்கு இன வெறியோ, மதவெறியோ, கலாசார வெறியோ காரணங்கள் அல்ல. தமிழ்நாட்டு மன்னர்கள்—சேர, சோழ, பாண்டியர்கள்—அடிக்கடி தங்களுக்குள் போரிட்டு வந்தனர். இவர்கள் போரிட்டுக் கொள்வதற்கு என்ன காரணமோ அதே காரணந்தான் தமிழரையும் ஆரியரையும் சண்டையிடச் செய்தது. சேர சோழ பாண்டியர்கள் கலாசாரத்தில் எப்படி ஒன்றுபட்டிருந்தனரோ, அதைப் போலத்தான் அக்காலத்தில் ஆரியரும் தமிழரும் கலாசாரத்தில் ஒன்றுபட்டிருந்தனர்.

ஆரியர்
பொன்படு நெடுவரை

(பா. 398)

ஆரியர்களின் பொன் விளைகின்ற உயர்ந்த இமயமலை.

ஆரியர் அலறத் தாக்கிப் பேரிசைத்
தொன்றுமுதிர் வடவரை வணங்குவில் பொறித்து
வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்
வஞ்சி

(பா. 396)

ஆரியப் படைகள் அலறும்படி தாக்கி—பெரும் புகழும் பழமையும் வாய்ந்த இமயமலையிலே—வளைந்த வில்முத்திரையைப் பொறித்து—தன்னை எதிர்த்த கோபமுடைய வடநாட்டு மன்னர்களைத் தனக்கு அடிமை யாக்கிக்கொண்ட சேரனது வஞ்சிமா நகர்.

இவைகளால் வடநாட்டினரை ஆரியர்கள் என்று கூறியிருப்பதையும், தமிழ் மன்னர்கள் வடநாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று வெற்றி பெற்றதையும் காணலாம்.

மாரி அம்பின் மழைத்தோல் சோழர்
வில்லீண்டு குறும்பின் வல்லத்துப் புறமினை
ஆரியர் படையின்

(336)

மழையைப் போன்ற அம்புகளையும், மேகத்தைப் போன்ற கேடகங்களையும் உடைய சோழ மன்னர்களின்—விற்படையோர் நிறைந்த சிற்றூர்கள் சூழ்ந்த—வல்லத்தின் புறத்திலே, காவற் காட்டிலே தோற்று ஓடிப்போன ஆரியர்களின் படையைப்போல.

ஆரியர் படைகள், தஞ்சையின் பக்கத்திலே உள்ள வல்லம் வரையிலும் படையெடுத்து வந்த செய்தியை அறியலாம். இந்தப் படையெடுப்பு வடநாட்டிலிருந்து வந்த ஆரியர் படையெடுப்பா? அல்லது தமிழ்நாட்டிலே நிலை பெற்றிருந்த ஆரியர்களின் படையெடுப்பா? என்பது ஆராயத்தக்கது.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ்நாட்டிலே ஆரிய அரசன் பிரகதத்தன் என்பவன் ஒருவன் ஏதோ ஒரு ஒரு சிறு நிலப்பகுதியை ஆண்டு வந்தான் என்று அறிகின்றோம். திருநெல்வேலிச் சீமையிலே திருக்குற்றாலத்தையுள்ளிட்ட ஒரு பகுதிக்கு ஆரிய நாடு என்ற பெயர் வழங்கியிருக்கின்றது. திருக்குற்றாலத்தைப் பற்றிய நூல்களிலே இதைக் காணலாம்.

ஆரியங்கா, ஆரியக்குடி, ஆரியரூர், ஆரியப்படையூர், ஆரியன் குப்பம் என்ற பெயர் கொண்ட இடங்கள் தமிழ் நாட்டில் இருக்கின்றன. ஆரியக்குடி அரியக்குடி என்றும், ஆரியரூர் அரியலூர் என்றும் இக்காலத்தில் வழங்குகின்றன. இவைகள் இன்னும் சிந்திக்கத்தக்க செய்திகள்.

வரலாறுகள்

கோசர்கள் என்பவர்கள் போர் செய்வதிலே சிறந்தவர்கள். அவர்களுடைய செல்வங் கொழிக்கும் நகரம் செல்லூருக்கும் கிழக்கில் உள்ளது, (பா. 90)

கோசர்கள் துளுவ நாட்டை ஆண்டவர்கள். (பா. 15)

புல்லி யென்பவன் மழவர் நாட்டைத் தனக்குப் பணியச் செய்தான். வட வேங்கடத்தை ஆண்டான். (பா. 61)

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தலையாலங்கானம் என்ற இடத்திலே எழுவரைப் போரிலே வென்றான். சேரன், சோழன், திதியன், எழினி, எருமையூரன், இருங்கோவேண்மான், பொருதன் என்போர் அவ்வெழுவர். (பா. 36)

கரிகாற் சோழன், வெண்ணி என்ற இடத்திலே பதினொரு வேளிக்களையும், தன்னை எதிர்த்த மற்ற மன்னர்களையும் போரிலே வென்றான். (பா. 246)

வெண்ணிப் போர்க்களத்திலே, கரிகால் வளவனுடன் போரிட்ட சேரலாதன் தோல்வியடைந்தான். (பா. 55)

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே இருந்து அரசாண்ட பொலம்பூண்கிள்ளி என்னும் சோழன், கோசர்களின் பெரிய போர்ப்படையை வென்று, அவர்கள் ஆண்ட நிலத்தைத் தான் ஆள விரும்பினான். (பா. 205)

இளம் பெரும் சென்னி யென்னும் சோழன், வடுகருடன் போர் செய்தான்; அவர்களுடைய கோட்டையை நொறுக்கினான்; அவர்களைக் கொன்று வெற்றி பெற்றான்.

(பா. 375)

காரியென்பவன் கோவலூரின் தலைவன்; பெரிய தேரையுடையவன்; பெண்ணை யென்னும் பேராற்றுத் துறையின் தலைவன்.

(பா. 375)

காரியென்பவன் வில் யுத்தத்திலே சிறந்த ஓரியைக் கொன்றான்; அவனுடைய கொல்லி மலையைச் சேரமன்னர்க்குக் கொடுத்தான்.

(பா. 209)

சேரலாதன் என்னும் அரசன் கடற்படையை யுடையவன்; இமயமலையிலே விற்பொறியைப் பொறித்தவன்; மாந்தை என்னும் இடத்திலே பகைவர்கள் பணிந்து கொடுத்த திறைப் பொருள்களைப் பெற்றவன்.

(பா. 127)

பாரியென்னும் வள்ளல் பறம்பு மலையின் தலைவன். அம் மலையை மூவேந்தர்களும் முற்றுகையிட்டனர். அப்பொழுது கபிலரின் ஆலோசனைப்படி அம் மலையிலே விளைந்த நெல்லைக்கொண்டே உயிர் வாழ்ந்தான். மூவேந்தர்களுடனும் எதிர்த்துப் போர் செய்து அவர்களை விரட்டியடித்தான்.

(பா. 78)

பிட்டன் என்பவன் சேர மன்னனுடைய படைத் தலைவன்; சிறந்த கொடைவள்ளல்.

(பா. 143)

யவனர்களுடைய கப்பல்கள், சேரமன்னர்களுக்கு உரிமையான சுள்ளியாற்றின் வழியே பொன்னைக்கொண்டு வரும்; திரும்பும்போது மிளகை ஏற்றிக்கொண்டு திரும்பும். இத்தகைய வளம் பொருந்தியது முசிறி என்னும் நகரம்.

(பா. 149)

இந்த முசிறி, பாண்டியனது துறைமுகப் பட்டினம் என்று குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. (பா. 57)

மன்னர் குலத்தை வேரறுக்க முயன்றவன் பரசுராமன்; அவனுடைய படை, மழுப்படை. அவன் செல்லூர் என்ற இடத்திலே மிகவும் முயன்று ஒரு வேள்வியைச் செய்து முடித்தான். (பா. 220)

ஆதி மந்தியும், அவள் கணவன் ஆட்டனத்தியும் காவிரியின் சங்கமுகத்துறையிலே நீராடினர். அப்பொழுது ஆட்டனத்தி கடலிலே மூழ்கி விட்டாள். ஆதிமந்தி பல விடங்களிலும் அவனைத் தேடி அலைந்தாள். அவளும் கடலிலே மூழ்கத் துணிந்தாள். இவ் வரலாறு பல பாடல்களிலே காணப்படுகின்றது.

இன்னும் நன்னன்வேண்மான், பேகன், அதிகன், ஆய் அண்டிரன் போன்ற பல வள்ளல்களைப் பற்றியும், வீரர்களைப் பற்றியும் குறிப்பிடும் பாடல்கள் பலவுண்டு.

மதுரை, கொற்கை, வஞ்சிமாநகர், தொண்டி, உறந்தை, காவிரிப்பூம்பட்டினம், கருவூர், முசிறி, திருச்சிராப்பள்ளி, குடந்தை, பொறையாறு, அள்ளூர், முள்ளூர், ஆமூர், சிறுகுடி, பரங்குன்றம், அலைவாய், தனுக்கோடி முதலிய ஊர்களை இந்நூல் பாடல்களிலே காணலாம்.

பொதியமலை, வேங்கடமலை, சிறுமலை, திருச்சிராப்பள்ளிமலை, கொல்லிமலை போன்ற பல மலைகளைக் குறிக்கும் பாடல்களும் இந்நூலில் உண்டு.

காவிரி, பெண்ணை, வையை, பொருதை, முள்ளி, ஆன் பொருதை போன்ற பல ஆறுகளின் பெயர்களும் அகநானூற்றுப் பாடல்களிலே காணப்படுகின்றன.

சூரபன்மனைக் கொன்ற — வேலாயுதத்தையுடைய முருகன் வீற்றிருக்கின்ற திருப்பரங்குன்றம், நல்லந்துவன்

என்னும் புலவரால் பாடப்பட்ட 'திருப்பரங்குன்றம்' என்று பரங்குன்றைப் பாராட்டுகிறது ஒரு பாடல்.

(பா. 59)

இவை போன்ற இன்னும் பல வரலாற்றுக் குறிப்புக்களை இந்த அகநானூற்றுப் பாடல்களின் மூலம் அறியலாம்.

பழக்க வழக்கங்கள்

சங்க காலத் தமிழ் மக்களிடையிலே யிருந்த பல பழக்க வழக்கங்களையும் இந்நூற் பாடல்களிலே காணலாம்.

யாழை இசைக்கத் தொடங்கும்போது, முதலிலே கடவுளை வாழ்த்துவர்; பிறகுதான் முறையாக யாழிசைப்பர்.

(பா. 14)

புலிப்பல்லைப் பொன்னோடு சேர்த்துக் கட்டிய தாலியை அணிவார்கள்.

(பா. 7)

பார்ப்பனர்களிலே யாகஞ் செய்யாத பார்ப்பனர்கள் என்று ஒரு வகுப்பினர் இருந்தனர். சங்குகளை அறுத்து வளையல்கள் செய்வது அவர்கள் தொழில்.

(பா. 24)

வழி நடப்போர் கட்டுச் சோறு கட்டி எடுத்துச் செல்வர், அந்தக் கட்டுச்சோற்று மூட்டையைக் கழியிலே கோத்துத் தோளிலே வைத்துக்கொண்டு நடப்பார்கள். இதனால் அதற்குத் 'தோட்பதன்' என்று பெயர். பதன்—உணவு.

இம்மையிலே நன்மை செய்வதனால் தீமையில்லை, நன்மைதான் கிடைக்கும் என்பது ஒரு பழமொழி.

(பா. 101)

உறந்தையிலே, கரணிக் கரையிலே பங்குனி மாதத்திலே விழா நடைபெறும்.

(பா. 137)

கார்த்திகையிலே, உரோகினியும் சந்திரனும் சேரும் நடு இரவிலே வீதிகள்தோறும் விளக்கேற்றிவைப்பார்கள். மலர் மாலைகளைக் கட்டித் தொங்கவிடுவார்கள்; பலரும் கூடித் திருவிழாக் கொண்டாடுவார்கள் (இது கார்த்திகை விழா). (பா. 141)

பெண்கள் மாலைக்காலத்திலே பிறையை வணங்குவார்கள். (பா. 239)

வேப்பமரத்திலே தெய்வம் குடிகொண்டிருப்பதாக நம்பினர். (பா. 309)

நள்ளிரவே பேய்கள் நடமாடும் நேரம் என்று நம்பினர். (பா. 311)

போர்க்களத்திலே மாண்ட வீரர்களுக்கு நடுகல் நாட்டுவார்கள். அக்கல்லிலே அவர்களுடைய பெயரையும் பெருமையையும் எழுதி வைப்பார்கள். (பா. 67)

பல்லி சொல்லுக்குப் பலன் உண்டு என்று நம்பினர்; தெய்வங்களுக்குப் பலியிட்டு வணங்கினர்; ஊழ்வினையிலே நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர்.

இவைபோன்ற இன்னும் பல பழக்க வழக்கங்களை இந்நூலிலே காணலாம்.

அகநானூற்றுப் பாடல்கள் வெறும் அகப்பொருள் ஒழுக்கத்தை மட்டும் சொல்லவில்லை. அகப்பொருளோடு புறப்பொருட் செய்திகளையும் இணைத்துக் கூறுகின்றன. ஆகையால் தமிழ்நாட்டின் பண்டை நாகரிகத்தைக் காண்பதற்கும், தமிழக வரலாற்றை அறிவதற்கும் இந்நூல் சிறந்த தொரு கருவியாகும்.

6. கலித்தொகை

கலித்தொகை—கலிப்பாக்களின் தொகுப்பு. கலிப்பா—கலிப்பாட்டு. ஆசிரியப்பாவைப்போல் கலிப்பாவும் சொல்லக் கருதிய பொருள்களை விளக்கமாகச் சொல்லுவதற்கு ஏற்ற பாட்டு. அகப்பொருட் செய்திகளை அழகாகக் கூறுவதற்குத் தகுந்தது கலிப்பா என்பது முன்னோர் கொள்கை.

கலிப் பாடல்களை இசையுடன் பாடலாம். ஒரே பாடலைப் பல இசைகளிலே இணைத்துப் பாட முடியும். சொல்லத் தொடங்கிய பொருளைத் தொகுத்துக் கூறலாம். விரித்துரைக்கலாம்; சுருக்கிச் சொல்லலாம். இத்தகைய சிறந்த பாடல்களின் தொகுப்புக்கே கலித்தொகையென்று பெயர் கொடுத்தனர்.

இக்கலித்தொகை, அமைப்பிலே ஐங்குறு நூற்றைப் போன்றது; ஐந்து பகுதிகள் அடங்கி யிருக்கின்றன. ஐந்தும், ஐந்து தனித்தனிப் யுலவர்களால் பாடப்பட்டவை. பாலைக் கலி, குறிஞ்சிக்கலி, மருதக்கலி, முல்லைக்கலி, நெய்தற்கலி இவைகளே அந்த ஐந்து பகுதிகள்.

பாலையொழுக்கத்தைப்பற்றிப் பாடியது பாலைக்கலி. இதிலே தலைவன் பொருள் தேடப் பிரிவது. தலைவன் பிரிவை நினைத்துத் தலைவி வருந்துவது. செல்வத்தின் சிறப்பு. அதன் இன்றியமையாமை. ஆகிய செய்திகள் சொல்லப்படுகின்றன.

குறிஞ்சி ஒழுக்கத்தைப்பற்றிக் கூறுவது குறிஞ்சிக் கலி, தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்தல். காதல் மணம் புரிந்துகொள்ளுதல். இரனிலும் பகலிலும் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் சந்தித்தல். அவர்கள் கற்பு மணம் புரிந்துகொண்டு இல்லற வாழ்வு நடத்த முயற்சித்தல். இவை போன்ற காதல் நிகழ்ச்சிகளை இந்தக் குறிஞ்சிக் கலியிலே காணலாம்.

மருதநில ஒழுக்கத்தைப்பற்றிக் கூறுவது மருதக்கலி. கணவன் மனைவியின் காதல் வாழ்வு, அவர்கள் புதல்வரைப் பெற்று இன்புறுதல், கணவனுடைய கூடா ஒழுக்கம் காரணமாக மனைவிக்கு ஏற்படும் ஊடல், மனைவியின் ஊடல் நீங்குதல், காதலர் இருவர் கருத்தொருமித்து இல்லறம் நடத்துதல் இவைபோன்ற செய்திகளை மருதக் கலியிலே காணலாம்.

முல்லை யொழுக்கத்தைப் பற்றி மொழிவது முல்லைக் கலி. முல்லைநில மக்களின் வாழ்க்கை, அவர்களுடைய தொழில், விளையாட்டு, அந்நிலத்துப் பெண்களின் சிறந்த மனப்பான்மை, உயர்ந்த குணம் இவைகளை யெல்லாம் முல்லைக்கலியிலே காணலாம்.

நெய்தல் ஒழுக்கத்தைப் பற்றிக் கூறுவது நெய்தற் கலி. கணவனைப் பிரிந்திருக்கும் மனைவியின் நிலைமை, கணவன் பிரிவுகாரணமாக அவள் உள்ளத்திலே தோன்றும் எண்ணங்கள், அவள் தன் துன்பத்தைப்பற்றியும் கணவன் பிரிவைப் பற்றியும் வாய்விட்டுக் கூறுதல் இவை போன்ற செய்திகளை நெய்தற் கலியிலே காணலாம்.

இவ்வாறு காதல்வாழ்வு சம்பந்தமான ஐந்திணை ஒழுக்கங்களைப் பற்றியும் கூறுவதே கலித்தொகை. இவைகளுடன் கைக்கிளையைப் பற்றிய பாடல்கள் சிலவும், பெருந்திணையைப் பற்றிய பாடல்கள் சிலவும் காணப்படுகின்றன.

ஒருமனப்பட்டு மணம்புரிந்து கொண்ட காதலர்களின் வாழ்க்கையைப்பற்றியவை ஐந்திணை ஒழுக்கங்கள். காதல் இன்னதென்று கண்டறிய முடியாத இளம் பெண் மேல் ஒருவன் கொள்ளும் காமம் கைக்கிளையாகும். பொருத்தமற்ற ஒரு ஆணும் பெண்ணும் கொள்ளும் காமம் பெருந்திணையாகும். தன்னை விரும்பாத ஒருத்திமீது ஒருவன் கொள்ளும் காமமும் பெருந்திணை. தன்னை விரும்பாத ஒருவன் மீது ஒருத்தி கொள்ளும் காமமும் பெருந்திணையாகும்.

கலித்தொகையிலேயுள்ள பெரும்பாலான பாடல்கள் ஐந்திணை யொழுக்கத்தைப் பற்றியவை. சில பாடல்களே கைக்கிளை—பெருந்திணை பற்றியவை.

ஆசிரியர்கள்

பாலைக்கலி: இதுவே கலித்தொகையின் முதற் பகுதி. இதில் முப்பத்தைந்து பாடல்கள் உண்டு. இதன் ஆசிரியர் பெருங்கடுங்கோ. சேரமான் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்பது இவருடைய முழுப்பெயர்.

இவர் வரலாறு முழுவதும் தெரியவில்லை. இவர் சேரர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவராக இருக்கலாம். இவர் ஒரு இளவரசர். இவர் பெயரைக்கொண்டு இவ்வாறு எண்ண இடந்தருகின்றது.

இவருடைய சிறந்த புலமையை இவருடைய பாலைக்கலிப்பாடல்களே எடுத்துக் காட்டும். அகநானூற்றிலே பன்னிரண்டு பாடல்கள், குறுந்தொகையிலே பத்துப் பாடல்கள், நற்றிணையிலே பத்துப்பாடல்கள், புறநானூற்றிலே ஒரு பாட்டு இவர் பாடியவை.

இவருடைய அகநானூற்றுப் பாடல்கள், குறுந்தொகைப் பாடல்கள், நற்றிணைப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் பாலைத் திணையைப் பற்றிய பாடல்களேயாகும். பாலை நிலத்தின் இயற்கை, பாலையொழுக்கம் இவைகளைப் பற்றிப் பாடுவதிலே இவர் சிறந்தவர் என்பதை இவருடைய பாடல்களே காட்டுகின்றன. இவருடைய பெயருக்கு முன்னுள்ள “பாலை பாடிய” என்ற பட்டமும் இவருடைய ஆற்றலை அறிவிப்பதாகும்.

குறிஞ்சிக்கலி: இது கலித்தொகையின் இரண்டாவது பகுதி. இதில் இருபத்தொன்பது பாடல்கள் உண்டு. இதன் ஆசிரியர் கபிலர்.

இவர் தமிழ் நாட்டு அந்தணர் மரபைச் சேர்ந்தவர். கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன் — பரம்பு மலைத் தலைவன் — பாரியின் உயிர்த்தோழர். பாரி உயிர் வாழும் வரையிலும் அவனுடனேயே உறைந்திருந்தார். பாரி இறந்த பின் அவனுடைய பெண்களை நல்வாழ்விலே வாழ வைப்பதற்காகப் பெரும் பாடுபட்டார்.

சங்க நூல்களிலே இவருடைய பாடல்கள் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. அகநானூற்றிலே பதினெட்டுப் பாடல்கள் இவர் பாடியவை; குறுந்தொகையிலே இருபத்தொன்பது பாடல்கள் இவர் இயற்றியவை; நற்றிணையிலே இருபது பாடல்கள் இவர் செய்தவை. இப்பாடல்கள் பெரும்பாலும் குறிஞ்சித்திணையைப் பற்றிய பாடல்களே யாகும்.

ஐங்குறு நூற்றிலே உள்ள குறிஞ்சித்திணையைப் பற்றிய நூறு பாடல்கள் இவரால் பாடப்பட்டவை. பத்துப்பாட்டில் உள்ள குறிஞ்சிப் பாட்டும் இவருடையதே. பதிற்றுப் பத்திலே ஏழாம் பத்தும், புறநானூற்றிலே இருபத்தெட்டுப் பாடல்களும் இவரால் பாடப்பட்டவை.

இவருடைய அகப் பொருட் பாடல்களிலே பெரும்பாலானவை குறிஞ்சித்திணை பற்றியவை. இதனால் இவர் குறிஞ்சித்திணையைப் பற்றிப் பாடுவதிலே தலை சிறந்த புலவர் என்பதைக் காணலாம். இவருடைய பாடல்களிலே இந்தக் குறிஞ்சிக்கலியே சிறந்த சொற் பொருட் கோவை.

மருதக்கலி: இது கலித்தொகையின் மூன்றாவது பகுதி. இதில் முப்பத்தைந்து பாடல்கள் உண்டு. இதைப் பாடியவர் இளநாகனார் என்னும் புலவர். மதுரை மருதன் இளநாகனார் என்பது இவருடைய முழுப் பெயர்.

இவருடைய ஊர் மதுரை; தந்தை பெயர் மருதன். ஆதலால் மதுரை; மருதன் என்ற சொற்களையும் இளநாகனார் என்ற பெயருடன் சேர்த்து வழங்கினார். இவர் காலத்திலே நாகனார் என்ற பெயருடைய புலவர்கள் வேறு சிலரும் இருந்தனர். ஆதலால் இவரை இளநாகனார் என்று அழைத்தனர்.

சங்க நூல்கள் பலவற்றிலும் இவருடைய பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. அகநானூற்றிலே இருபத்து மூன்று பாடல்கள்; குறுந்தொகையிலே நான்கு பாடல்கள்; நற்றிணையிலே பன்னிரண்டு பாடல்கள். இறையனார் அகப் பொருளுக்கு உரை கண்டவர்களிலே இவரும் ஒருவர் என்று சொல்லப்படுகின்றார்.

எல்லாத்திணைகளைப் பற்றியும் இவர் பாடியிருக்கின்றார். மருதக்கலிப் பாடல்கள் இவருடைய அறிவாற்றலுக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும்.

முல்லைக்கலி: இது கலித்தொகையின் நான்காவது பகுதி. இதில் பதினேழு பாடல்கள் உண்டு. இதன் ஆசிரியர் பெயர் உருத்திரன். இவருடைய முழுப்பெயர் சோழன் நல் உருத்திரன் என்பது. இவர் பெயரைக் கொண்டு இவரைச் சோழர் குடியிலே பிறந்தவர் என்று எண்ணலாம்.

இப்புலவர் பாண்டிய நாட்டிலே வாழ்ந்தவர் என்று தெரிகின்றது. இவர் பாண்டிய மன்னன் ஆதரவு பெற்று வாழ்ந்த ஒரு அருந்தமிழ்ப் புலவர். இவருடைய பாடல்களிலே பாண்டியநாட்டின் பெருமைதான் காணப்படுகின்றது.

இவர் பாடியவை இந்த முல்லைக்கலிப் பாடல்கள் மட்டுந்தான். சங்க நூல்களிலே இவர் பெயரால் வேறு பாடல்கள் ஒன்றுமே காணப்படவில்லை.

அகப்பொருள் பற்றிய பாடல்களிலே இந்த முல்லைக் கலியின் போக்கே ஒரு தனிப் போக்காகும். முல்லைத் திணையைப் பற்றிப் பாடியுள்ள வேறு எப்புவரும் இந்த முறையைப் பின்பற்றவில்லை. முல்லை நில மக்களின் ஒழுக்கத்தைப் புதிய முறையிலே அழகாக அமைத்துப் பாடியிருக்கின்றார் இப்புலவர்.

ஏறு தழுவுதல், அல்லது கொல்லேறு தழுவுதல் என்னும் துறையையே விரிவாகக் கூறுகிறது, முல்லைக்கலி. இப்பொழுதும் தமிழ்நாட்டிலே—தென் பகுதிகளிலே மஞ்சவிரட்டு என்று சொல்லப்படும் மாடு பிடிக்கும் விழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. அவ்விழாக்களைப் பார்த்தவர்கள் இந்த முல்லைத் திணைப் பாடல்களைப் படிப்பார்களானால் அவற்றை அப்படியே மனக் கண்ணால் காண்பார்கள்.

உருத்திரனாரின் புலமைத் திறத்திற்கு இந்த முல்லைக் கலி யொன்றே போதுமானதாகும். தமிழ் உள்ள வரையிலும் இவருடைய புகழும் குன்றாது.

நெய்தற்கலி: இது கலித்தொகையின் ஐந்தாவது பகுதி இதில் முப்பத்து மூன்று பாடல்கள் உண்டு. இதைப் பாடிய ஆசிரியர் பெயர் அந்துவனார் என்பது.

இவருடைய முழுப்பெயர் மதுரை ஆசிரியர் நல்லந்துவனார். இவர் மதுரையிலே வாழ்ந்தவர். பலராலும் சிறந்த

ஆசிரியராக மதிக்கப்பட்டவர். ஆதலால், மதுரை, ஆசிரியர் என்ற அடைமொழிகள் இவர் பெயருடன் இணைந்திருக்கின்றன. நல் என்னும் சிறப்புச்சொல் இவருடைய பெயருடன் சேர்ந்து நின்று இவருடைய பெருமையை விளக்குகின்றது.

அகநானூற்றிலே ஒரு பாட்டு. நற்றிணையிலே ஒரு பாட்டு, பரி பாடலிலே நான்கு பாடல்கள் இவர் பாடியவை. இக் கலித்தொகையின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலும் இவரால் பாடப்பட்டதே.

கலித்தொகையைத் தொகுத்தவரும் இவரேதான். ஒரு அகநானூற்றுப் பாடல் இவரைப் பாராட்டிக் கூறியிருக்கின்றது. இதனை அகநானூற்று ஆராய்ச்சியிலே காணலாம். நல்லந்துவனாரின் சிறந்த புலமையை இந்த நெய்தற் கலிப் பாடல்களிலே காணலாம்.

நூலின் சிறப்பு

கலித்தொகைப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சிறு கதையைப்போல அமைந்திருக்கின்றது. ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் ஒவ்வொரு படம் அமைத்து அப்பாடல் கருத்தை விளக்கலாம். காதலனுக்கும் காதலிக்கும் நடைபெறும் உரையாடல், தலைமகளுக்கும் தோழிக்கும் நடைபெறும் உரையாடல், தோழிக்கும் நற்றாய்க்கும் நடைபெறும் உரையாடல், தலைவன் தன் தோழனிடம் பேசுவது, தோழி தலைவியுடன் பேசுவது—இவை போன்ற பகுதிகள் எல்லாம் மிகவும் சுவையுடன் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

கைக்கிளைத்திணை, பெருந்திணைப் பாடல்களிலே நகைச்சுவையைக் காணலாம்.

பாலைவனக் காட்சி, அங்கே வாழ்வோரின் வாழ்க்கை நிலை, மலைக் காட்சி, அங்கு வாழும் மக்களின் செயல்கள்

மருத நிலத்தின் இயற்கை வளம், அங்குள்ள மக்களின் நாகரிகம், அவர்களுடைய உயர்தரமான இல்லற வாழ்க்கை, முல்லை நிலத்து மக்களின் பொழுது போக்கு, அவர்களுடைய வாழ்க்கை, அந்த நிலத்தின் இயற்கைக் காட்சி, நெய்தல் நிலத்தின் தோற்றம், அந் நில மக்களின் வாழ்க்கை—இவைகளை யெல்லாம் படிப்போர் உள்ளத்திலே பதியும்படிக் கூறுவதிலே கலித்தொகைப் பாடல்களுக்கு இணையாக வேறு எப்பாடலையும் எடுத்துக் காட்ட முடியாது.

அரசியல் முறைகள், நல்ல சிறந்த அறிவுரைகள், செல்வச் சிறப்பு, பாரத—ராமாயண வரலாறுகள், பல புராண வரலாறுகள் இவைகள் எல்லாம் உவமானங்களாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

தமிழ் மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், அவர்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கைகள் பலவற்றைக் கலித்தொகைப் பாடல்கள் கூறுகின்றன.

படிப்போர் சலிப்படையாமல் ஊக்கத்துடன் படிக்கும் வகையிலே அழகாகவும், இனிமையாகவும் உவமான உவமேயங்களுடன் செய்திகளை எடுத்துக் கூறும் சிறந்த பாடல்கள் கலித்தொகைப் பாடல்களாகும்.

இதன் சிறப்பைக் கருதியே “கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலி” என்று இந்நூலைப் பாராட்டிக் கூறியிருக்கின்றனர். இப்பாராட்டுதல் மிகையான தன்று; உண்மையும் தகுதியும் பொருந்திய பாராட்டுரை.

கலித்தொகைப் பாடல்கள் யார் மீதும் பாடப்படவில்லை. கலித்தொகை ஆசிரியர்கள் தாங்களே மனங்களிந்து பாடியவை. அவர்கள் உள்ளத்திலே ஊக்கந் தோன்றிய போது ஊறி வடிந்த கவிப் பெருக்கு. அவர்களாகவே அக மகிழ்ந்து கோத்த நவமணிக்கோவைகள், இவையே

அவைகள் கற்றறிந்தார் நெஞ்சைக் கவரும் பாடல்களாகக் காட்சி யளிப்பதற்குக் காரணமாகும்.

சுவையுடன் சொல்லுதல்

படிப்பவர் உள்ளத்திலே பதியும்படிச் சொல்லுவதிலே கவித்தொகை ஆசிரியர்கள் மிகச் சிறந்த கவிஞர்கள். இவ்வுண்மையைச் சில உதாரணங்களால் காணலாம்.

ஒரு தலைவி, தான் காதலிக்கும் தலைவன் யார் என்பதைத் தன் தோழியிடம் சொல்லுகின்றாள். கவித்தொகையின் 51 வது பாட்டு இது. குறிஞ்சிக் கலியில் உள்ளது.

ஒளியுள்ள வளையலை அணிந்திருக்கும் தோழியே! நான் விரும்பும் காதலன் யார் தெரியுமா? முன்பு, நாம், தெருவிலே சிறிய மணல் வீடு கட்டி விளையாடும்போது அந்த மணல் வீட்டைத் தன் காலால் கலைப்பான். பின்புறமாக வந்து நம் தலையில் தரித்திருக்கும் மாலையை அறுப்பான். நாம் விளையாடும் பந்தையும் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிவிடுவான். இப்படியெல்லாம் நாம் வருந்தும்படி குறும்புத் தனம் செய்யும் அந்தச் சிறிய பட்டிப் பையனைத்தான் உனக்குத் தெரியுமே. முன்னொரு நாள் அவன் செய்த குறும்புத்தனத்தைக் கேள்!

நானும் என் தாயும் வீட்டுக்குள்ளிருந்தோம். அப்பொழுது அவன் வந்து “தண்ணீர்த் தாகம்! குடிக்க நீர் வேண்டும்! தண்ணீர் கொடுங்கள்” என்று கேட்டான்.

‘ஒளிவீசும்’ ஆபரணங்களை அணிந்தவளே! பொன் தகட்டாலே செய்த செம்பிலே குடிநீரைக் கொண்டு போ! அவன் தாகந் தணியத் தண்ணீரை அருந்தச் செய்து வா!’ என்றாள் என் அன்னை.

நானும் என்னை மறந்தேன். தங்கச் செம்பிலே தண்ணீரை எடுத்துக்கொண்டு போனேன். அவன் தாகத்தைத் தணிக்கும் ஆவலுடன் சென்றேன்.

அவன் என்னைக் கண்டவுடன் வளையலையணிந்த என் முன்கையைப் பற்றிக்கொண்டான். கையை நெரித்தான். நான் அரண்டு போனேன்., “அம்மா! இவன் செய்வதைப் பார்!” என்று கத்திவிட்டேன்.

அன்னையும் “என்ன! என்ன!” என்று அலறிக் கொண்டு ஓடிவந்தாள். உடனே என்னை நான் சமாளித்துக் கொண்டேன்; “ஒன்றுமில்லை. உண்ணும் நீரால் விக்கினான்” என்று ஒருபோடு போட்டேன். அவன் செய்த குறும்புத்தனத்தை மறைத்துவிட்டேன். உடனே என் அன்னையும் அவன்மீது பரிவு கொண்டாள்; அவன் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

அவனோ, என்னைக் கொல்லுகிறவனைப் போலே தன் கடைக்கண்ணாலே பார்த்தான்; தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தான். இவ்வாறு செய்தான் அந்தத் திருட்டுப் பையன்.

சுடர்த்தொடிக் கேளாய்! தெருவில் நாம் ஆடும் மணல் சிற்றில் காலிற் சிதையா, அடைச்சிய கோதை பரிந்து, வரிப்பந்து கொண்டோடி நோதக்க செய்யும் சிறுபட்டி; மேல்ஓர் நாள் அன்னையும் யானும் இருந்தேமா, இல்லிரே, உண்ணுநீர் வேட்டேன் எனவந்தாற்கு அன்னை அடர்பொன் சிரகத்தால் வாக்கிச் சுடர்இழாய்! உண்ணுநீர் ஊட்டிவா என்றாள்; என, யானும் தன்னை யறியாது சென்றேன், மற்று என்னை வளைமுன் கைபற்றி நலியத், தெருமந்திட்டு, அன்னாய்! இவன் ஒருவன் செய்ததுகாண்! என்றேனா; அன்னை அலறிப் படர்தரத், தன்னையான் உண்ணுநீர் விக்கினான் என்றேனா; அன்னையும்

தன்னைப் புறம்பழித்து நீவ, மற்றுஎன்னைக்
கடைக்கண்ணால் கொல்வான்போல் நோக்கி, நகைக் கூட்டம்
செய்தான் அக் கள்வன்மகன்.

(புர. 51)

இப்பாடலில் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் காதலன் காதலிகள் இருவரும் விளையாட்டுப் பருவமுதல் ஒன்றாகப் பழகியவர்கள். இவர்கள் பருவ மடைந்தபின் பிரியாத துணைவர்களாயினர்.

மற்றொரு பாடல். அதில் சொல்லப்படும் செய்தி மிகவும் வேடிக்கையானது; நகைச்சுவை பொருந்தியது. இது, கலித் தொகையின் 65-வது பாடல்; குறிஞ்சிக் கலி.

தலைவனும், தலைவியும் களவு மணத்திலே காலங்கடத்தி வருகின்றனர். ஒருநாள் இரவு; தலைவன் குறித்த இடத்திலே தலைவி போய் நிற்கின்றாள். அச்சமயம் ஒரு வேடிக்கையான நிகழ்ச்சி நேர்ந்தது. அந்த வேடிக்கையைப் பற்றித் தலைவி தன் தோழியிடம் கூறுகின்றாள். இந்த முறையில் அமைந்தது அந்தப் பாடல்.

தோழியே! நமது சேரியிலே, கருங்குட்டத்தான்; கால்கை குறைந்தவன்; ஒருபார்ப்பான் மறைந்து திரிகின்றான்; அவனிடம் அகப்படாமல் பாதுகாத்துக்கொள் என்று நீ கூறியிருக்கிறாய் அல்லவா? ஒருநாள் இரவு அவனிடம் நான் அகப்பட்டுக்கொண்டு பட்டபாட்டைக் கேள்!

எல்லாருந் தூங்குகின்ற நள்ளிரவிலே, துணியால் போர்த்திக்கொண்டு, தலைவன் குறிப்பிட்ட இடத்திலே போய் நின்றுகொண்டிருந்தேன். அந்த மொட்டைத் தலைக் கருங்குட்டப் பார்ப்பான் என்னைப் பார்த்துவிட்டான். ஏதோ உளறினான்; பணிந்தான்; நேரமில்லா நேரத்திலே இங்கு நின்ற நீர் யார்? என்றான்.

வைக்கோலைக் கண்ட எருமை மாட்டைப்போல் என்பக்கத்திலேயே நின்று விட்டான். அதோடு அவன் சும்மா இருந்தானா?

“பெண்ணே, வெற்றிலைபாக்குப் போட்டுக் கொள்” என்றான். தன் பாக்குப் பையை அவிழ்த்தான். வெற்றிலை பாக்கை எடுத்துக் கொடுத்தான். நான் இவ்வளவுக்கும் ஒன்றும் வாய் பேசவில்லை; வாளா நின்றேன்.

உடனே அவன் சிறிது எட்டி விலகினான். “நீ சிறுமி. என் கையில் அகப்பட்டாய்! நான் இவ்வூர் ஆண் பிசாசுகளிலே ஒருவன், என்னை நீ துன்புறுத்தினால் இவ்வூரார் உனக்குப் பலி கொடுக்காமல் பண்ணிவிடுவேன்” என்று ஏதேதோ உளறிக் கொட்டினான்.

அவன் என்னை ஏதோ ஓர் தேவதை யென்று நினைத்துக்கொண்டான். பயந்து போனான். இவ்வண்மையை நான் உணர்ந்து கொண்டேன். உடனே தாமதமில்லாமல் ஒரு கை மணலை அள்ளினேன். அவன்மேல் வீசினேன். அவன் அரண்டு கூச்சல் போடத் தொடங்கிவிட்டான்.

இம்மாதிரி அவனால் இரவுக் குறியிலே, நகைப்புக்கிடமான ஒரு காரியம் நடந்து விட்டது.

இப் பாடலால் ஒரு பெண் தனது மவுனத்தால் எதிரியை நடுங்கச் செய்து தப்பித்துக்கொண்ட செய்தியைக் காணலாம். இவை போன்ற பாடல்கள் இன்னும் பல உண்டு.

உவமைகள்

கலித்தொகையிலே கூறப்படும் உவமைகள் மிகவும் தெளிவாக இருக்கும். கேட்போர் நெஞ்சத்திலே குடி கொள்ளுவதாக இருக்கும். உவமானங்களை எப்படித் தேர்ந்தெடுத்துத் தெரிவிக்கவேண்டும் என்பதற்கு அவைகள் வழி காட்டுவன.

களவு மணத்திலே ஈடுபட்டு வரழ்ந்தாள் ஒருத்தி. அவள் தன் காதலனுடன் சேர்ந்து, தன் பெற்றோர்க்குச்

சொல்லாமல் அவனுக்குப் போய்விட்டாள். அவளைக் காணாமல் வருந்திய செவிலித்தாய் அவளைத் தேடிக்கொண்டு புறப்பட்டாள். அவள் போகும் வழியிலே சில முனிவர்கள் எதிர்ப்பட்டனர். “என் மகனும் மற்றொருத்தியின் மகனும் இவ்வழியே போனதைப் பார்த்தீர்களா?” என்று அவர்களிடம் கேட்டாள். “நாங்கள் அவர்களைப் பார்த்தோம்” என்று அவர்கள் கூறினர். அவளுக்கு ஆறுதல் மொழிகளும் புகன்றனர்.

பலஉறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை
மலையுளே பிறப்பினும் மலைக்கு அவைதாம் என்செய்யும்?
நினையுங்கால் நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே.

கலவைச் சந்தனம், அதைப் பூசிக்கொள்ளுவோர்க்குத் தான் நறுமணம் நல்கும். அது மலையிலே பிறந்தாலும் மலைக்கு அதனால் என்ன பயன்? நினைத்துப் பார்த்தால் உம் மகனும் உமக்கு அப்படித்தான்.

சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க்கு அல்லதை
நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கு அவைதாம் என்செய்யும்?
தேருங்கால் நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே.

சிறந்த வெண்மையான முத்துக்கள், அணிபவர்களுக்குத் தான் அழகைத் தரும். அவை தண்ணீரிலே பிறந்தாலும், அவைகளால் தண்ணீருக்கு என்ன பயன்? ஆராய்ந்து பார்த்தால் உமது மகனும் உமக்கு அப்படித்தான்.

ஏழ்புணர் இன்னிசை முரல்பவர்க்கு அல்லதை
யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கு அவைதாம் என்செய்யும்?
குழுங்கால் நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே.

ஏழு நரம்புகளையுடைய இனிய இசைக் கருவி (யாழ்) அதை வாசிப்பவர்க்குத்தான் இன்பந்தரும். யாழிலே இசை பிறந்தாலும் அந்த இசையால் யாழுக்கு என்ன பயன்? எண்ணிப் பார்த்தால் உமது மகனும் உமக்கு அப்படித்தான்.

கலித்தொகை

இவை அந்த முனிவர், மகளைப் பிரிந்து வருந்திய செவ்வித் தாய்க்குக் கூறிய ஆறுதல் மொழிகள். இது கலித் தொகையின் 9-வது பாடல், பாலைக்கலி.

பகற் காலத்திற்கும், மாலைக் காலத்திற்கும் கலித் தொகையிலே காட்டப்பட்டிருக்கும் உவமைகள் உள்ளத்தைக் கவர்வன. இவைகளை நெய்தற் கலிப்பாடல்களிலே காணலாம். இங்கே ஒரு உதாரணம் போதும்.

உறவும், உண்மையும், நல்ல நடுநிலைமையும் இவனிடத்திலே பிறந்து வளர்ந்தன; இப்பொழுது இவைகள் மறைந்தன; இவ்வாறு உலகத்தார் துக்கப்படும்படி மன்னன் மறைந்தான்; உயர்ந்த செயல்களையே மிகவும் கவனத்துடன் ஆராய்ந்து, குற்றங்களைக் களைந்து நன்றாக அரசாண்ட மன்னன் மறைந்தான்; அவன் நல்ல செங்கோலரசும் மாண்டது. இதைப்போல நிறைந்த கதிர்களையுடைய சூரியன் மறைந்தான். பகற்பொழுதும் கழிந்தது, படிக்காமல் வயது முதிர்ந்தவன் இரக்க மற்ற நெஞ்சமுடையவன்; அவன் உள்ளத்தைப் போல அடர்ந்த இருள் பரவுவதற்குக் காரணமான மாலைக்காலம் வந்தது. தனித்திருப்போர்க்குத் துன்பத்தையும் மயக்கத்தையும் தரும் மாலைக்காலம் அது.

நயனும், வாய்மையும், நன்னர் நடுவும்
இவனில் தோன்றிய; இவையென இரங்கப்
புரைதவ நாடிப், பொய் தபுத்து இனிதாண்ட
அரைசனோடு உடன் மாய்ந்த நல் ஊழிச் செல்வம் போல்
நிரைகதிர்க் கனலி பாடொடு பகல் செலக்;
கல்லாது முதிர்ந்தவன் கண்ணிலா நெஞ்சம்போல்
புல்லிருள் பரத்தருஉம் புலம்பு கொள் மருள்மாலை.

பகற் பொழுதைச் சிறந்த அரசுக்கும், மாலைப் பொழுதை இரக்கமற்றவன் நெஞ்சத்திற்கும் ஒப்பாக்கி யிருப்பதை இப்பாடலிலே காணலாம். இது கலித்தொகையின் 130-வது பாட்டு. நெய்தற்கலி.

அரசியல்

குடிமக்களுக்குக் குறையுண்டாகாமல் பாதுகாக்க வேண்டும். இத்தகைய ஆட்சியே சிறந்த அரசாட்சி. இந்த நல்லாட்சியை எவரும் அசைத்து அழித்து விட முடியாது. இத்தகைய நல்லாட்சி நடைபெறும் நாட்டில்தான் அமைதியும் இன்பமும் குடிகொண்டிருக்கும், செல்வம் கொழித்திருக்கும். எல்லா மக்களும் வறுமையின்றி வாழ்க்கை நடத்துவர். பண்டைத் தமிழர்கள் இவ் வுண்மையை அறிந்திருந்தனர். ஆதலால் அவர்கள் அரசியலிலே கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்தனர். சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் எல்லாவற்றிலும் இக் கருத்தைக் காணலாம்.

கலித்தொகைப் பாடல்கள் பலவற்றிலே செங்கோல் ஆட்சி சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்றது. கொடுங்கோ லாட்சியின் கொடுமை விளக்கப் படுகின்றது.

அலவற்றுக் குடி கூவ, ஆறு இன்றிப் பொருள் வெஃகிக்
கொலை அஞ்சா வினைவரால், கோல் கோடியன் நீழல்
உலகுபோல், உலறிய உயர் மர வெஞ்சுரம்;

(பா. 10)

குடி மக்கள் துன்புற்று அலறும்படி—அறமற்ற வழியிலே அவர்களிடம் பொருளை விரும்பிக் கொலைக் கஞ்சாமல் ஆளும் அதிகாரிகளைக் கொண்டு — கொடுங்கோலாட்சி புரியும் மன்னனுடைய நாடு பாழாகும். அதுபோல உலர்ந்து போன—உயர்ந்த—மரங்களையுடைய பாலைவனம் காணப் படுகின்றது.

குடி மக்களிடம், அளவுக்குமீறி வரி வாங்கி அறங் கொல்லும் அதிகார வர்க்கத்தாலும், அவர்களுக்கு ஆதரவளிக்கும் அரசாங்கத் தலைவராலும் நாடு பாழாகும் என்பதை இதனால் அறியலாம்.

முறை தளர்ந்த மன்னவன் கீழ்க் குடிபோலக் கலங்குபு [பா.34]
நீதி முறைகளிலே சோர்வடைந்த மன்னவன் ஆட்சியிலே
வாழ்கின்ற குடிகளைப் போலக் கலக்க மடைந்து.

நீதியற்ற ஆட்சியிலே வாழுங் குடிகளுக்கு அமைதி
யில்லை, அல்லற் படுவார்கள்; இதனை இவ்வரி விளக்கு
கின்றது.

தன்னுயிர் போலத் தழீஇ உலகத்து
மன்னுயிர் காக்கும் மன்னன் [பா. 143]

தன்னுயிரைப் போலவே உலகத்தில் உள்ள எல்லா உயிர்
களையும் எண்ணிப் பாதுகாக்கின்ற மன்னவன்.

இதனால் ஒரு அரசனுடைய முதற்கடமை இன்ன
தென்று கூறப்பட்டது. தனது நாட்டில் வாழும் உயிர்களை
யெல்லாம் தன்னுயிரைப் போலவே எண்ணிப் பாதுகாப்
பவனே மக்களால் மதிக்கப்படும் மன்னவன், அரசியல்
தலைவன் என்ற உண்மை விளக்கப்பட்டது.

செல்வத்தின் சிறப்பு

இம்மையிலே இன்பமடையச் செல்வமே ஏற்ற கருவி.
மறுமைக்கான நல்லறங்களைச் செய்வதற்கும் செல்வமே
சிறந்த துணை. ஆதலால் பொருளீட்டும் முயற்சியிலே
ஒவ்வொரு ஆடவனும் ஈடுபடவேண்டும். இது பழந்தமிழர்
கொள்கை. தேட்டம் என்பது செல்வத்திற்கு ஒரு பெயர்;
ஈட்டம் என்பதும் அதன் பெயர். தேடப்படுவது தேட்டம்;
ஈட்டப்படுவது ஈட்டம்.

அரிதாய அறன் எய்தி அருளியோர்க் களித்தலும்
பெரியதாய பகைவென்று பேணாரைத் தெறுதலும்
புரிவு அமர் காதலின் புணர்ச்சியும் தரும். [பா. 11]

பொருளே சிறந்த அறத்தை அடையச் செய்யும்; அருளுடை
யோர்க்கு அளிக்கும்படி செய்யும்; தனது எதிரிகளை அழிக்கச்

செய்யும்; அன்பு நிறைந்த காதலுடன் இல்லற வாழ்க்கை யிலே இன்புற்று வாழவும் செய்யும்.

செல்வமுடையவரே இவ்வுலகிலே சிறந்து வாழ்வார். செல்வமற்றவர்களின் வாழ்விலே இன்பமில்லை; அவர்களால் நல்லறங்களை நடத்த முடியாது என்பதை இதனால் காணலாம். பொருளாதார உயர்வு தாழ்வுள்ள சமுதாயத்தில் இத்தகைய உணர்ச்சி மக்கள் மனத்திலே படிந்திருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் மக்கள் முன்னேற முடியும்.

மடியிலான் செல்வம் போல் மரம்நந்த

[பா. 35]

சோம்பல் இல்லாதவனிடம் செல்வம் பெருகி யிருப்பதைப் போல் மரங்களிலே மலர்கள் பூத்திருந்தன.

இது முயற்சி திருவினையாக்கும் என்ற கருத்தைக் காட்டுகின்றது.

செல்வ நிலையாமை

செல்வத்திற்குக் காரணம் முயற்சி மட்டும் அன்று. பழவினையும் செல்வம் சேருவதற்குக் காரணமாகும். இக் கருத்தும் பழந்தமிழர்களிடம் குடிகொண்டிருந்தது.

செல்வம் நிலையுள்ளது, அழியாதது என்று நம்பி அதைச் சேர்ப்பதிலே காலங் கடத்துவது அறியாமை. செல்வம் நிலையற்றது; வரும்; போகும். ஆதலால் செல்வ முள்ளபோதே நல்ல செயல்களைச் செய்யவேண்டும். இதுவும் பழந்தமிழர் கொள்கை. இதை வலியுறுத்தவே செல்வம் நிலையற்றது என்பதைப் பற்றிப் பல நூல்களிலும் பாடியிருக்கின்றனர்.

மரீஇத் தாங்கொண்டாரைக் கொண்டாக்காற்போலாது
பிரியும்கால் பிறர் எள்ளப் பீடின்றிப் புறமாரும், திரு.

செல்வமானதுதான் சேர்ந்தவரைப் பெருமைக்கு ஆளாக்கும். அவரை விட்டுப் பிரியும்போது சேர்ந்த காலத்தைப்போல் இல்லாமல், அவரை மந்தவர்கள் பார்த்து ஏழைவறியவர் என்று பரிகசிக்கும்படி பெருமையின்றி வேறிடத்துக்குப் போய்விடும். (பா. 8)

கிழவர் இன்னோர் என்னாது பொருள்தான்
பழவினை மருங்கில் பெயர்பு பெயர்பு உறையும்.

பொருள், தனக்கு உரியவர் இன்னார்தான் என்று கருதி ஒருவரிடத்திலே நிலைத்திராது. நல்வினை யுடையவர்களிடமெல்லாம் மாறிமாறிச் சென்று தங்கும். (பா. 21)

இவைகள் செல்வம் நிலையற்றது என்பதைக் காட்டுவன. முயற்சி மட்டும் செல்வத்திற்குக் காரணம் அன்று, பழவினையும் செல்வத்திற்குக் காரணம் என்ற கருத்தையும் இவைகள் காட்டும்.

நீதி மொழிகள்

மக்களுக்கு அறிவு புகட்டும் நீதி மொழிகள் பலவற்றைக் கலித்தொகையிலே காணலாம். அவைகள் சிறந்த அறிவுரைகள்; உணர்வோர் உள்ளத்தில் ஓடாமல் ஊன்றி நிற்கக் கூடியவைகள்.

செம்மையின் இகந்துஓரீஇப் பொருள் செய்வார்க்கு அப்பொருள்,
இம்மையும் மறுமையும் பகையாவது அறியாயோ! [பா. 14]

ஒழுங்கு தவறிய நெறியிலே பொருள் சேர்ப்பவரிடம் அப் பொருள் நிலைத்திராது; இம்மையிலும் பகையாகி நின்று துன்புந்தரும்; மறுமையிலும் பகையாகி நின்று துயர் விளைக்கும்.

நேர்மையான வழியிலே பொருள் சேர்க்கவேண்டும், பொருளாசை கொண்டு அறமற்ற முறையிலே செல்வம் சேர்ப்பது தவறு என்று கூறுகிறது இது.

கிளை அழிய வாழ்பவன் ஆக்கம்போல், புல்லென்று
வளையானா நெகிழ்பு ஓடும்தோள்.

[பா. 34]

சுற்றத்தார் துன்புறும்படி தான் மட்டும் இன்புற்று வாழ்கின்றவனுடைய செல்வம்போல் என் தோள் இளைத்து அதில் உள்ள வளை சுழன்று ஓடிவிடுகின்றது.

சுற்றத்தாரைப் பேணாதான் செல்வம் நிலைக்காது; திடீரென்று மறைந்துவிடும். இதுவே இவ் வடிகளின் கருத்து.

அஞ்சுவது அஞ்சா அறனிலி யல்லன், என்
நெஞ்சம் குடி கொண்டவன்.

[பா. 42]

என் நெஞ்சத்திலே குடிகொண்டிருப்பவன் அஞ்சத்தகுந்த அக்கிரமங்களை அஞ்சாமல் செய்யத் துணியும் அறமற்றவன் அல்லன்.

நீதியும் நேர்மையுமற்ற செயல்கள் அஞ்சந்தக்கவை; அவைகளைச் செய்யாமலிருப்பதே அறமாகும். இக்கருத்தை வலியுறுத்துகின்றது இப்பகுதி.

அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை; அஞ்சுவது
அஞ்சல் அறிவார் தொழில்

என்ற திருக்குறளை இக்கலித்தொகை நினைவுக்குக் கொண்டு வருவதைக் காணலாம்.

ஈதல் இரந்தார்க்கு ஒன்றுஆற்றாது வாழ்தலின்
சாதலும் கூடுமாம் மற்று.

[பா. 61]

ஈகையை விரும்பி வந்து, தம்மிடம் இரப்பவர்க்கு ஒன்றும் உதவாமல் உயிர் வாழ்வதைவிடச் சாவதே நலம்.

வறுமையால் வாட்டமுற்று வந்து இரப்போர்க்கு உதவி செய்யவேண்டும் என்னும் கருத்தை வலியுறுத்துகிறது இது.

சாதலின் இன்னாதது இல்லை: இனிது அதூஉம் ஈதல் இயையாக் கடை

என்ற திருக்குறளின் கருத்தும் இக் கலித்தொகையும் ஒத்திருப்பதைக் காணலாம்.

தமக்கினி தென்று வலிதில் பிறர்க்கின்னா செய்வது நன்றாமோ மற்று.

[பா. 62]

தமக்கு நன்மை யுண்டு என்பதற்காகப் பிறர்க்கு வலிந்து துன்பஞ் செய்தல் நன்றன்று. தன் நன்மைக்காக—இன்பத்துக்காக—பிறர்க்குத் தீங்கிழைத்தல் தவறு. இதுவே இதன் கருத்து.

ஆற்றுதல் என்பது ஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்; போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை; பண்பெனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்; அன்பெனப்படுவது தன்கிளை செறாஅமை; அறிவெனப்படுவது பேதையார் சொல் நோன்றல்; செறிவெனப்படுவது கூறியது மறாஅமை; முறையெனப்படுவது கண்ணோடாது உயிர்வெளவல்; பொறையெனப்படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்.

(பா. 133)

1. இல்லோர்க்கு உதவி செய்வதே உண்மையான உதவி.

2. நண்பர்களை விட்டுப் பிரியாமலிருத்தலே காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய குணம்.

8. உலகப் போக்கை உணர்ந்து அதற்கேற்றபடி நடந்துகொள்ள வேண்டியதே சிறந்த மனிதத்தன்மை.

எ. தொ.—10

4. தன்னைச் சேர்ந்தவர்களை வெறுக்காமல் காப்பாற்றுவதே அன்பு.

5. அறிவற்றோர் சொல்லைப் பொறுத்துக் கொள்ளுவதே அறிவுடைமை.

6. தான் கூறிய சொல்லை மாற்றாமல் அதன்படி நடந்து கொள்ளுவதே உறவு.

7. இரகசியத்தைப் பிறர் அறியாமல் காப்பாற்றும் குணந்தான் சிறந்த குணம்.

8. குற்றம் புரிந்தவர்களைத் தயவு தாட்சண்யமின்றித் தண்டிப்பதுதான் நீதி முறை.

9. பகைவரை வெல்லும் வாய்ப்பு வரும் வரையிலும், பொறுத்துக்கொண்டிருப்பதுதான் உண்மையான பொறுமை.

இந்த ஒன்பது அறிவுரைகளும் அரிய மாணிக்கங்கள். ஒவ்வொருவரும் வாழ்க்கையிலே பின்பற்ற வேண்டியவை.

பிறர்நோயும் தம்நோய்போல் போற்றி அறன்அறிதல்
சான்றவர்க் கெல்லாம் கடன்.

(பா. 139)

பிறர்க்கு உண்டான துன்பத்தையும் தமக்கு நேர்ந்த துன்பமாக எண்ணிப் பாதுகாப்பது, அறநெறியை அறிந்து நடத்தல் இவை அறிஞர்களின் கடமை.

அறிஞர்களின் கடமை இன்னதென்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது இது. இவை போன்ற இன்னும் பல சிறந்த அறிவுரைகளைக் காணலாம்.

கூடா நட்பு

நந்நலம் ஒன்றையே குறிக்கொண்டு நண்பினராக நடிப்பவர்கள் உண்மையான நண்பர்கள் அல்லர். அவர்கள்

தங்களுக்கு நன்மை கிடைக்கும் வரையிலுந்தான் நண்பர்களாக நடிப்பர். தந்நலம் நிறைவேறாத போது நட்பைக் கைவிடுவர். இத்தகையவர்களுடன் நட்புக்கொள்ளுதல் கூடாது.

நண்பருக்கு உதவி செய்தல் தன் கடமை என்று நினைக்கின்றவர்களுடன் ஏற்படும் தொடர்புதான் இடையிலே அறுந்து போகாது; என்றும் பிணைந்து நிற்கும். நண்பர் இருவரும் இத்தகைய எண்ணமுடையவர்களா யிருந்தால் அவர்களுடைய நட்புக்கு எப்பொழுதும் முடிவே யில்லை.

சிறப்புச்செய்து உழையராப் புகழ்பு ஏற்றி மற்றவர்
புறக்கொடையே பழிதூற்றும் புல்லியார் தொடர்புபோல்

நண்பர் தமது பக்கத்திலே இருக்கும்போது அவரைக் கொண்டாடுவார்கள், புகழ்ந்து போற்றுவார்கள்; அவர்கள் அப்பாற் போனபின் அவர்களைப் பழித்துப் பேசுவார்கள்; இவர்கள் அற்பர்கள்.

செல்வத்துள் சேர்ந்தவர் வளன்உண்டு, மற்றவர்
ஒல்கிடத்து உலப்பிலா உணர்வினார் தொடர்புபோல்.

ஒருவர் செல்வமுள்ளவரா யிருக்குங் காலத்தில் அவருடன் ஒன்றாக உறைந்திருப்பார்கள்; அவர்களுடைய செல்வத்தைச் சுரண்டித் தின்பார்கள். அவர் வளமிழந்து வறுமையுற்ற காலத்தில் ஒரு சிறிதும் உதவி செய்யமாட்டார்கள், இவர்கள் அறிவிலிகள்.

பொருந்திய கேண்மையின் மறையுணர்ந்து, அம்மறை,
பிரிந்தக்கால் பிறர்க்குரைக்கும் பீடிலார் தொடர்புபோல்

ஒன்றுபட்ட நண்பரா யிருக்கும்போது நண்பருடைய இரகசியங்களை யெல்லாம் தெரிந்து கொள்ளுவார்கள். நட்பு முறிந்து, அவர்களைவிட்டுப் பிரிந்தபின், தாம் அறிந்த இரகசியங்களைப் பிறரிடம் வெளியிடுவார்கள். இவர்கள்

பெருந்தன்மை யற்றவர்கள்; அற்பர்கள்; இவர்களுடைய நட்பு ஆபத்தானது.

புறங்கூறுவோன், தன்னலமே குறிக்கோளாக உடையவன், இரகசியத்தை வெளியிடுவோன் இவர்கள் நண்பர்களாகக் கொள்ளுவதற்குத் தகுதியற்றவர்கள். அவர்களுடன் கொள்ளும் நட்பு கூடாநட்பாகும். இக் கருத்தை மேலே காட்டிய பாடற் பகுதிகளிலே காணலாம். இது கவித்தொகையின் இருபத்தைந்தாவது பாட்டு.

மனச்சாட்சி

குற்ற முளார் நெஞ்சு குறுகுறுக்கும் என்பது அனைவரும் அறிந்த பழமொழி. வேண்டுமென்றே குற்ற மிழைப்பவர்களின் உள்ளத்திலே ஒரு சிறிதும் அமைதியிராது. நேர்மையின்றித் தாம் செய்த குற்றத்தை நினைத்துநினைத்து நெஞ்சம் நைவார்கள். சந்தர்ப்ப வசத்தால் மனமறிந்து செய்த குற்றத்திற்குப் பரிகாரம் தேடிக் கொண்டாலொழிய அவர்கள் மனத்திலே அமைதி ஏற்படாது. இது அறிஞர்கள் கண்டறிந்த உண்மையாகும்.

கண்டவர் இல் என உலகத்துள் உணராதார்,
தங்காது, தகைவின்றித் தாம்செய்யும் வினைகளுள்
நெஞ்சறிந்த கொடியவை மறைப்பினும், அறிபவர்
நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரியில்லை.

(பா. 125)

அறிவற்றவர்கள், தாம் செய்யும் தீங்குகளைக் கண்டவர்கள் உலகத்திலே ஒருவரும் இல்லையென்று கருதித் தடங்கல் இல்லாமல்—பெருந்தன்மையும் இல்லாமல்—தீமைகளைச் செய்வார்கள். அவ்வாறு தாம் செய்யும் தீமைகளுக்குள்ளே, மனமறிந்து செய்த கொடுமைகளை எவ்வளவுதான் பிறர் அறியாமல் மறைத்தாலும் அவைகள் மறைந்துவிடா. அக்கொடுமைகளை அவர்கள் நினைக்கும்போது அவர்கள் மனம் குழம்பும். அவர்களுடைய கொடுமையை மெய்ப்பிக்க

அவர்களுடைய நெஞ்சத்தைக் காட்டிலும் நெருங்கிய சாட்சி வேறு ஒன்றுமேயில்லை.

பிறர் அறியாமல் ஒருவர் குற்றஞ் செய்யலாம். ஆனால் அவர் மனம் அவர் செய்த குற்றத்தை மறக்காது. ஆதலால் அவருக்கு மனவேதனை தோன்றுவது இயற்கை.

கொடுக்கல் வாங்கல்

கொடுக்கல் வாங்கல் என்பது உலக வழக்கு. கடன் கொடுப்பது கொடுக்கல்; அதைத் திருப்பி வாங்குதல் வாங்கல். பணத்தை வட்டிக்குக் கொடுத்து வாங்கும் முறை ஏற்பட்ட பிறகுதான் கொடுக்கல் வாங்கல் என்ற இந்தச் சொற்றொடர் பிறந்திருக்கக் கூடும்.

பண்டைக் காலத்திலே பணத்தை வட்டிக்குக் கொடுத்து வாங்கும் வழக்கம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பொருள் வேண்டியவர்கள், தமக்கு வேண்டிய பொருளை, உள்ளவர்களிடம் கடனாக வாங்கிக் கொள்ளுவார்கள்; பிறகு கொடுத்து விடுவார்கள். இப்படி வாங்கும் கடனுக்குத் தனுசு என்று பெயர்.

கடன் வாங்கும்போது முகமலர்ச்சியுடன் வாங்குவார்கள். அக் கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்போது வாங்கும்போதிருந்த முகமலர்ச்சியை அவர்களிடம் காண முடியாது. இதை இன்றும் கடன் வாங்குவோரிடம் காணலாம். கடன் கொடுத்தவர்களுக்கும் கடன் வாங்கினவர்களுக்கும் சண்டை சச்சரவுகள் ஏற்படுவதையும் காண்கின்றோம். வாங்கும்போது மகிழ்ச்சி யடைதலும் கொடுக்கும் போது வருத்த மடைதலும் மக்கள் இயற்கை யென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். மிகவும் நேர்மையாக நடந்துகொண்ட பண்டைக்கால மக்களிடமும் இக்குணம் இருந்ததாகத்தான் தெரிகின்றது.

உன்கடன் வழிமொழிந்து உரக்குங்கால் முகனும், தாம்
கொண்டது கொடுக்குங்கால் முகனும் வேறாகுதல்
பண்டும்இவ் வுலகத்து இயற்கை; அஃது இன்றும்
புரிவது அன்றே.

(பா. 22)

‘உண்பதற்காக வாங்கும் கடனைப் பெற, முறையோடு
கூறி இரக்கும்போது காணப்படும் முகமும், தாம் வாங்கிய
கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் போது காணப்படும் முகமும்
வேறு வேறாகக் காணப்படுதல் பண்டைக் காலத்திலும் இயல்
பாகும். இந்த இயல்பு இன்றும் உண்டு. இது புதியதன்று;
பழமை தொட்டுத் தொடர்ந்தே வருகின்றது.

இதனால் கடன் வாங்குவோர் நிலையைக் கண்
டறியலாம்.

கற்புடை மகளிர்

பெண்களின் கற்பைப்பற்றிக் கவித்தொகைப் பாடல்கள்
பலவற்றிலே காணலாம். சங்க இலக்கியங்களிலே பெண்
களுக்கு மட்டுந்தான் கற்பு வலியுறுத்தப் படுகின்றது.
பெண்கள் மட்டுந்தான்—ஆடவர்களை மணம் புரிந்து
கொண்ட மனைவிமார்கள் மட்டுந்தான்—கட்டுப்பட்டு வாழ
வேண்டும்; கற்புடையவளாக வாழ வேண்டும் என்று
கருதினர். ஆண்களுக்கு எத்தகைய கட்டுப்பாடும் இல்லை.
அவர்கள் மணம் போனபடி திரியலாம். ஆண்கள் பல
பெண்களை மணந்தனர்; பரத்தையர்களுடனும் கூடிக்
களித்தனர். இது இக்காலத்திற்கு ஏலாத ஒழுக்கம்.

வடமீன்போல் தொழுதேத்த வயங்கிய கற்பினாள்.

(பா. 2)

அருந்ததியைப்போல எல்லோரும் தொழுது போற்றும்படி
விளங்குகின்ற கற்பனை யுடையவள்.

என்தோழி

அருமொழி தரல்வேண்டின் தருகிற்கும் பெருமையளே.

என் தோழியினிடம் அரிய மழையைத் தருவிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டாலும் அதைப் பெய்யும்படி செய்யும் பெருமை யுடையவள்.

‘தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுது எழுவாள் பெய்யெனப் பெய்யும் மழை’ என்ற குறளில் இக் கருத்தமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

விரிநீர் உடுக்கை உலகம் பெறினும்,
அருநெறி ஆயர் மகளிர்க்கு,
இருமணம் கூடுதல்இல் இயல்பன்றே.

(பா. 114)

இவ் வுலகமே பரிசாகக் கிடைத்தாலும் சிறந்த ஒழுக்கத்தையுடைய ஆயர்குலப் பெண்கள் முதலில் காதலித்த கணவனைக் கைவிட்டு, மற்றொருவனை மணத்தலாகிய இருமணம் புரிந்து கொள்ளுதல் அவர்கள் குடிப்பிறப்பின் தன்மையன்று.

பெண்கள் அருந்ததியைப்போல் பிறர் நெஞ்சு புகாதவர்களாயிருக்க வேண்டும்; மழையைப் பெய்யச் செய்யும் தெய்வீக சக்தி படைத்திருக்க வேண்டும்; முதலில் காதலித்த கணவனைக் கைவிட்டு மற்றொருவனை மணம் புரிந்து கொள்ளுதல் கூடாது. இவைகளே பெண்களின் கடமை; கற்புடைமை. இவ்வாறு பண்டைத் தமிழர்கள் கருதினர்.

வேதம், வேள்வி, அந்தணர்

சங்ககாலத்திலும் அதற்கு முன்னும் வேதங்களைப் படிக்கும் அந்தணர்களும், வேள்வி செய்யும் அந்தணர்களும் தமிழ் நாட்டிலே வாழ்ந்தனர். அவர்கள் தமிழர்களாகவே வாழ்ந்தனர். தந்நலந் துறந்து, எல்லா வுயிர்களும் இன்புற்று வாழ்வதற்கான நற்செயல்களிலே ஈடுபட்டு வாழ்ந்தவர்களைத் தமிழர்கள் அந்தணர்கள் என்று அழைத்தனர்.

கேள்வி அந்தணர் கடவுள்

வேள்வி ஆவியின் உயிர்க்கும் என்நெஞ்சு.

(பா. 36)

வேத நூற் கேள்விகளை யுடைய அந்தணர்கள் செய்யும் வேள்வியிலிருந்து எழும்பும் புகையைப் போல, என் நெஞ்சத்திலிருந்து பெருமூச்சு எழுந்துவரும்.

அந்தி அந்தணர் எதிர்கொள.

(பா. 199)

அந்தணர்கள் தாம் செய்யும் தொழில்களைச் செய்து அந்திக் காலத்தை எதிர்கொள்ள.

முக்கோல் அந்தணர் முதுமொழி நினைவார்.

(பா. 126)

முக்கோலைக் கொண்ட அந்தணர்கள், மாலைக்காலத்திலே முதுமொழியான மந்திரத்தை நினைத்துக்கொண்டு அமர்ந்திருப்பர்.

இவைகளால் தமிழ் நாட்டிலே வாழ்ந்த அந்தணர்கள் வேதம் படித்தனர், வேள்விகள் புரிந்தனர் என்பதை அறியலாம்.

காதல்கொள் வதுவைநாள்; கலிங்கத்துள் ஒடுங்கிய
மாதர்கொள் மானோக்கின் மடந்தை தன்னுணையாக
ஓதுடை அந்தணன் எரிவலம் செய்வான்போல்.

(பா. 69)

காதல் கொள்கின்ற திருமண நாளிலே ஆடையால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற—அழகுடைய—மான் போன்ற பார்வையை யுடைய பெண்ணைத் தன் துணையாகக் கொண்ட—வேதமோதிய அந்தணன் அவுளுடன் தீயை வலஞ் செய்வான்.

இதனால் அந்தணர்கள் அக்கினி சாட்சியாக மணம் புரிந்துகொண்டனர் என்பதைக் காணலாம். அந்தணப் பெண்கள், திருமணக் காலத்தில், ஆடையினால் முகத்தை மூடியிருப்பர் என்பதையும் அறியலாம்; இது அந்தணர் திருமண முறையைக் குறிக்கும்.

இராமாயண பாரதம்

சங்ககாலத்திலே, இராமாயண பாரத வரலாறுகள் தமிழ் நாட்டிலே பரவியிருந்தன; அவ் வரலாறுகளில் உள்ள பல நிகழ்ச்சிகளையும் தமிழ் மக்கள் அறிந்திருந்தனர். இவ் வுண்மை சங்க நூல்கள் பலவற்றில் காணப்படுவது போலவே கலீத்தொகையிலும் காணப்படுகின்றது.

இமயவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்
உமையமர்ந்து உயர்மலை இருந்தணன் ஆக,
ஐயிரு தலையின் அரக்கர் கோமான்,
தொடிப்பொலி தடக்கையின் கீழ்புகுந்து, அம்மலை
எடுக்கல் செல்லாது உழப்பவன் போல்.

(பா. 38)

இமயத்தை வில்லாக வளைத்த பரமசிவன் உமையாளுடன் கைலையிலே வீற்றிருந்தான். அப்பொழுது பத்துத் தலைகளை யுடைய அரக்கர் தலைவனாகிய இராவணன், காப்புப் பொலியும் தன் வலிமையான கைகளை மலையின் கீழே புகுத்தி அதை எடுத்தான். அவனால் அம் மலையைப் பெயர்த்தெடுக்க முடியவில்லை. மலையின் கீழ் அகப்பட்டுக் கொண்டு வருந்தினான். இப்பாடற் பகுதி இராமாயணக் கதையைக் குறிப்பிடுகின்றது,

வயக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர்பெற்ற
முகத்தவன் மக்களுள், முதியவன் புணர்ப்பினால்
ஐவர் என்று உலகேத்தும் அரசர்கள் அகத்தாராக,
கைபுனை அரக்கில்லைக் கதழ் எரி சூழ்ந்தாங்கு

(பா. 25)

விளக்கமுற்ற நாடு என்பதற்குச் சரியான வடமொழிப் பெயர் கொண்ட முகத்தையுடையவன் (திருதிராஷ்டிரன்); அவன் பெற்ற மக்களிலே முத்தவன் துரியோதனன். அவனுடைய சூழ்ச்சியினால், உலகம் முழுவதும் பாராட்டும் பாண்டவர்கள் உள்ளே இருக்கும் போதே அழகாகச் செய்யப்பட்ட அரக்கு மாளிகையைத் தீப்பற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டது; அதுபோல விளக்க முற்ற நாடு—திருதிராஷ்டிரம். இது பாண்டவர்களை

அரக்கு மாளிகையிலே வைத்துத் தீயிட்ட பாரத வரலாற்றைக் குறிக்கின்றது.

நூற்றுவர் தலைவனைக்
குறங்கு அறுத்திடுவான்போல.

(பா. 52)

நூற்றுவர் தலைவனாகிய துரியோதனனுடைய துடையை அறுக்கின்ற பீமனைப் போல.

துரியோதனனுடைய துடையை அறுத்து, அந்த இரத்தத்தினால் பாஞ்சாலியின் கூந்தலை முடிக்கச் செய்வேன் என்று கூறிய பீமனுடைய சபதத்தையும், பாரதப் போரிலே அவன் அவ்வாறு செய்ததையும் குறிப்பிடுகின்றது இப்பாடற் பகுதி.

நூற்றுவர் மடங்க
வரிபுனை வல்வில் ஐவர் அட்ட
பொருகளம் போலும் தொழுஉ.

(பா. 104)

துரியோதனாதியராகிய நூற்றுவரும் அழியும்படி வரிந்து கட்டப்பட்ட வலிமையான வில்லையுடைய பாண்டவர்கள் போர் செய்து முடித்த போர்க்களத்தைப் போலக் காணப் பட்டது, போர்க்காளைகள் நிறைந்த தொழுவம்.

இது பாரதப்போர் நடைபெற்ற யுத்தகளத்தைக் குறித்தது. இவ்வாறு இராமாயண பாரத வரலாறுகள் உவமைகளாக எடுத்துக் காட்டப் பட்டிருக்கின்றன.

புராணங்கள், தெய்வங்கள்

பல புராண வரலாறுகளும், தெய்வங்களும் கலித் தொகைப் பாடல்களிலே காணப்படுகின்றன.

பரமசிவன் தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அவுணர்களின் திரிபுரத்தை எரித்தார். (பா. 2.38.150)

எருமையின் மேல் ஏறி வந்த எமனைப் பரமசிவன் தன்
குலப்படையால் பிளந்து கொன்றார். இது மார்க்கண்டேயர்
வரலாற்றை நினைவூட்டுகின்றது. (பா. 103)

திருமால் வாமன உருவமாக வந்து மாபலியிடம் மூன்றடி
மண் தானமாகப் பெற்றார். உடனே திருவிக்கிரம அவதாரம்
எடுத்து உலகம் மூன்றையும் ஓரடியால் அளந்தார். (பா. 124)

கண்ணனைக் கொல்லுவதற்கு ஒரு அசுரன் குதிரை
வடிவமாக வந்தான்; அவன் கம்சனால் ஏவப்பட்டவன். அக்
குதிரையின் வாயைப் பிளந்து அவ்வசுரனைக் கொன்றான்
கண்ணன். (பா, 103)

கண்ணன் தன்னை எதிர்த்துப் போர் புரிந்த மல்லரை
மாளச் செய்தான். பகைவர்கள் யானையின் மேல் ஏறி வந்து
கண்ணனை எதிர்த்தனர். அந்த யானையின் நெற்றியிலே
சக்கராயுதத்தை அழுந்தும்படி வீசி அப்பகைவர்களைப் பயந்
தோடும்படி செய்தான். (பா. 134)

இவைகள் கலித்தொகையிலே காணப்படும் புராண
வரலாறுகள்.

மன்மதன்; அவனுக்கு மீன்கொடி யுண்டு.

பரமசிவன்; அவருடையகொடி, காளைக்கொடி; பார்வதி
யுடன் வீற்றிருப்பார். அவர் கொன்றை மலர் மாலையணிந்
தவர்; உடையாகப் புலித்தோலைப் புனைந்தவர்; கொடு
கொட்டி, பாண்டரங்கம், காபாலம் என்னும் கூத்துக்களை
ஆடியவர்.

திருமால் சக்கரப்படையை உடையவர்; மார்பிலே
இலக்குமியை ஏற்றிருப்பவர். வலம்புரிச் சங்கத்தை ஏந்தி
யிருப்பவர்.

• பிரமதேவன்; அவனுடைய தொழில் படைப்புத்
தொழில்.

பலராமன்; அவனுடைய படை கலப்பை. இன்னும் கண்ணன், கூற்றுவன், காளி, முருகன், இந்திரன் முதலிய தெய்வங்களும் காணப்படுகின்றன.

மாடு பிடித்தல்

முல்லை நிலத்துமக்கள் சிறந்த வீரர்களாயிருந்தனர். அந்நிலத்துப் பெண்கள் வீரர்களைத்தான் மணம் புரிந்து கொள்ளுவார்கள். 'கொல்லேறு தழுவுதல்' என்பது ஒரு விளையாட்டு. பந்தயத்திற்கென்று வளர்க்கப்பட்ட காளைகளை அவிழ்த்து விரட்டுவார்கள்; அக்காளைகளை அடக்கிப் பிடிக்கின்றவர்களே பெண்களால் பாராட்டப் படுவார்கள். அவ் வீரர்களையே அந்நிலத்து மாதர்கள் மணந்து கொள்ளுவார்கள். இது பழந்தமிழ் நாட்டு வழக்கம். இதனை முல்லைக் கலியிலே காணலாம்.

கொல்லேறு தழுவுதல் உயிருக்கு உலைவைக்கும் ஆபத்தான செயல். ஆயினும் அச்செய்கையில் வெற்றி பெறுகின்றவனையே ஆயர்குலப் பெண்கள் ஆண் மகனாக மதிப்பர். இல்லறத்தை இனிது நடத்துவதற்கு ஏற்றவனாக எண்ணுவர்.

எழுந்தது துகள்;
ஏற்றனர் மார்பு;
கவிழ்ந்தன மருப்பு;
கலங்கினர் பலர்.

(பா. 102)

காளைகள் கட்டுக் கடங்காமல் ஓடின; அதனால் தூசியெழுந்தது; வானத்தை மறைத்தது. பல வீரர்கள் அக் காளைகளை மடக்கினர்; அவைகளின் முட்டல்களைத் தங்கள் மார்பிலே ஏற்றனர்; அக்காட்சியைக் கண்ட புலர் கலக்கமுற்றனர்.

அவிழ்த்து விடப்பட்ட காளைகள்—அவைகளைப் பிடிக்கும் வீரர்கள்—அந் நிகழ்ச்சியைக் காணும்போது மக்கள் ஆகிய இக் காட்சிகளை இச் சொல்லோவியத்திலே காணுகின்றோம்.

தொழுவினுள் புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்
தெரிபு தெரிபு குத்தின ஏறு.

(பா. 102)

காளைகளை அடைத்திருக்கும் கூடாரத்திற்குள்ளே, அவைகளைப் பிடிப்பதற்காக விரும்பி விரும்பி உள்ளே புகுந்த இடையர்களைத் தெரிந்து தெரிந்து காளைகள் தங்கள் கொம்புகளால் குத்தின.

கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வாளை, மறுமையும்
புல்லாளே ஆய மகள்

(பா. 103)

கொல்லுகின்ற காளையின் கொம்பைப் பிடித்து அடக்க அஞ்சுகின்றவன் கோழை; ஆயர் மகள் அவனை இப்பிறப்பில் மணம் புரிந்துகொள்ள விரும்பமாட்டாள்; மறு பிறப்பில் மணக்கவும் விரும்பமாட்டாள்.

ஆயர்களின் செல்வம் ஆடு மாடுகள். அவைகளை அடக்கியாளும் திறமை அவர்களுக்கு வேண்டும். இத்திறமை அவர்களுக்கு உண்டு என்பதை மெய்ப்பிப்பதற்காகவே இவ்வழக்கம் அவர்களிடம் ஏற்பட்டது என்று எண்ணலாம்.

காளைகள்

காளைகளின் இலக்கணத்தைக் கலித்தொகையிலே காணலாம். காளைகளிலே ஐந்துவகை யுண்டு; அவை, காரி, வெள்ளை, குரால், புகர், சேய் என்பன. காரி—கறுப்புக்காளை; வெள்ளை—வெள்ளைக்காளை. குரால்—மயிலைக்காளை, புகர்—புள்ளிக்காளை. சேய்—சிவப்புக் காளை. அவைகளின் தோற்றங்கருதி இவ்வாறு ஐவகையாகப் பிரித்தனர்.

வள்ளூருள் நேமியான் வாய்வைத்த வளைபோலத்,
தெள்ளிதின் விளங்கும், சுரிநெற்றிக் காளையும்

திருமால் தன் வாயில் வைத்து ஊதுகின்ற வலம்புரிச்
சங்கினைப்போல், தெளிவாக விளங்கும் வெண்மையான
நெற்றியை யுடைய கருப்புக் காளையும்.

ஒரு குழையவன் மார்பில் ஒண்தார்போல், ஒளியிகப்
பொருவறப் பொருந்திய செம்மறு வெள்ளையும்

பலராமனுடைய மார்பிலே நீண்டு தொங்குகின்ற சிவந்த
மலர் மாலையைப்போல, ஒளியுடன் அழகாக அமைந்திருக்
கின்ற சிவந்த கோட்டையுடைய வெள்ளைக்காளையும்.

பெரும்பெயர்க் கணிச்சியோன் மணிமிடற்றணி போல,
இரும்பினா எருத்தின் ஏந்திமில் குராலும்.

சிவபெருமானுடைய அழகிய கழுத்திலே காணப்படும்
கருமை யணியைப்போல, கழுத்திலே கருமையையும் உயர்ந்த
திமிலையும் உடைய மயிலைக் காளையும்.

அணங்குடை வச்சிரத்தோன் ஆயிரங் கண்ஏய்க்கும்,
கணங்கொள் பல் பொறிக, கடுஞ்சினப் புகரும்.

பகைவர்களை வருத்துந் தன்மையையுடைய வச்சிராயுத்த
தைக் கொண்ட இந்திரன் உடம்பிலே ஆயிரங் கண்கள்
அமைந்திருப்பதைப்போல், கூட்டமான பல புள்ளிகளை
யுடைய சின்னமுள்ள புள்ளிக்காளையும்

வேல்வலானுடைத் தாழ்ந்து விளங்கு வெண்துகிலேய்ப்ப,
வாலிது கிளர்ந்த, வெண்காற் சேயும்.

வேற் படையோனான செவ்வேளிணிடம் தாழ்ந்து கிடக்கின்ற
வெண்மையான உடையைப் போல, தூய்மையாகக்
காணப்படும் வெண்மையான கால்களையுடைய சிவப்புக்
காளையும்.

காளைகளின் இலக்கணம் இவை. மூன்று பரீடல்
களில் காளைகளின் இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலே

எடுத்துக் காட்டிய பாடற் பகுதிகள் 105-வது பாட்டிலே காணப்படுவன. காளைகளுக்குக் காட்டப்பட்டிருக்கும் உவமைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவ்வைந்து பகுதிகளையும் வைத்துக் கொண்டு ஐந்து வண்ணப் படங்கள் வரையலாம்.

பழக்க வழக்கங்கள்

கலித்தொகையிலே பண்டைத் தமிழ் மக்களிடம் குடி கொண்டிருந்த பல பழக்க வழக்கங்களைக் காணலாம்.

பல்லி சொல்லுக்குப் பலன் உண்டு; பெண்களுக்கு இடது கண் துடித்தால் அதனால் நன்மையுண்டு. (பா. 11)

தவத்திலே தமிழ் மக்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டு. முன்பிறப்பிலே தவஞ் செய்தவர்கள் இப்பிறவியில் எல்லா இன்பங்களையும் நுகர்ந்திருப்பார்கள். மறுபிறப்பிலே நம்பிக்கையுண்டு. (பா. 30)

பொய்ச் சாட்சி சொன்னவன் ஒரு மரத்தின் கீழ் இருப்பானாயின் அந்த மரம் பற்றி யெரிந்துவிடும். (பா. 34)

மலையிலே வாழ்வோர் அறமல்லன செய்தால், வள்ளிக் கிழங்கு நிலத்திலே ஆழமாக ஊன்றிப் பருக்காது; தேன் ஈக்களும் அடைகட்டாது. தினைக்கதிர்கள் நன்றாகக் கதிர் விட்டுப் பயன் தராது; மழை பெய்யாது. (பா. 39)

பகலிலே நனவிற் செய்த காரியங்களைப் பற்றி இரவிலே கனவு காண்பார். (பா. 49)

கனவிலே கண்ட செய்திகள் கனவிலே பலிப்பதும் உண்டு. (பா. 128)

இவ்வுலகிலே ஒழுக்கத்துடன் வாழ்ந்து, குடிகளையும் குற்றயின்றிக் காப்பாற்றிய மன்னவன், இறுதியிலே சுவர்க் கத்தை யடைந்து இன்பந் துய்ப்பான். (பா. 118)

அரசார்க்கு மூன்று வகையான முரசங்கள் உண்டு. அவை வீர முரசு, தியாக முரசு, நீதி முரசு என்பன.

(பா. 132)

நோய் வந்தால் அதனை நீக்கி உயிர் போகாமல் காப்பாற்றுந் திறமை மருத்துவர்களுக்கு உண்டு.

(பா. 137)

சந்திரனை இராகு என்னும் பாம்பு பிடித்துக் கொள்ளுவதனால் சந்திர கிரகணம் ஏற்படுகின்றது.

(பா. 140)

தை மாதத்திலே நீராடி நோன்பிருக்கும் வழக்கம் பெண்களிடம் உண்டு.

(பா. 59)

அந்தணர்கள் அக்கினி சாட்சியாக மணம் புரிந்து வந்தனர்.

(பா. 69)

போர்க்காலத்தில் போர் நடைபெறும் இடத்தில் வாழும் குடிகள் அவ்விடத்தை விட்டு வேறிடங்களுக்குக் குடியேறி விடுவார்கள். போர் முடிந்தபின் மீண்டும் தங்கள் பழைய இடத்திற்குக் குடியேறுவார்கள்.

(பா. 78)

இவை போன்ற இன்னும் பல பழக்க வழக்கங்களை இந் நூலிலே காணலாம். கற்றறிந்தார் போற்றும் கலித்தொகையிலே தீந்தமிழ்த் தேனை நுகரலாம். சிந்தனைக்கு விருந்தளிக்கும் சிறந்த செய்திகளைக் காணலாம்.

7. பரிபாடல்

பரிபாட்டுக்களைத் தொகுத்த நூலுக்குப் பரிபாடல் என்று பெயர். கலிப்பாடல்களைத் தொகுத்த நூலுக்குக் கலித்தொகை என்று பெயரிட்டனர். இதுபோலவே பரிபாடலுக்குப் பெயர் சூட்டினர். பரிபாடல் என்பது ஒருவகைப் பாட்டு. பரிபாடல் என்பது பாட்டினால் பெயர் பெற்றது.

பரிபாட்டில் பலவகைப் பாடல்களின் பகுதிகளையும் பார்க்கலாம். ஆசிரியப்பா, வஞ்சிப்பா, வெண்பா, கலிப்பா ஆகிய நால்வகைப் பாடல்களும் கலந்த ஒரு வகைப் பாடலே பரிபாடல். இருபத்தைந்து அடிகள் முதல் நானூறு அடிகள் வரையில் இப்பாடலைப் பாடலாம்.

பரிந்து வருதல் பரிபாடல். பரிந்து வருதல்—ஏற்றுக் கொண்டு வருதல். பரிதல்—ஏற்றல், தாங்குதல். அதாவது நால்வகைப் பாடல் உறுப்புக்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு வருதல்.

பரிபாடலில் அகப்பொருட் செய்திகளும் காணப்படுகின்றன. புறப்பொருட் செய்திகளும் காணப்படுகின்றன.

“அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கில் இன்பத்தையே பொருளாகக் கொண்டு கடவுள் வாழ்த்து, மலை விளையாட்டு, நீர் விளையாட்டு என்னும் பொருள் களைப் பற்றிக் கூறுவது பரிபாடல்.” இது பேராசிரியர் பேச்சு.

“தெய்வ வாழ்த்து உள்படக் காமப்பொருள் குறித்து உலகியலைப் பற்றிக் கூறுவது பரிபாடல்.” இது நச்சினார்க் கினியர் நவின்றது.

“தெய்வமும் காமமும் பொருளாகக் கொண்டு வருவது பரிபாடல்.” இது யாப்பருங்கல விருத்தியுரை யாசிரியர் மொழி.

இவைகளால் பரிபாடற் பாட்டுக்கள் புறப்பொருட் செய்திகளையும் புகல்கின்றன, அகப்பொருட் செய்தி களையும் அறிவிக்கின்றன என்று அறியலாம்.

நாலாயிரப் பிரபந்தம், தேவாரம், திருவாசகம், திருப் புகழ், அருட்பா முதலியவை சங்க காலத்திற்குப் பின்னே தோன்றியவை. கடவுளிடம் அன்பு செலுத்தத் தூண்டும் கவிதைகள் இவைகள். சங்க காலத்திலே பரிபாடல்களே தெய்வ பக்தியைத் தூண்டும் தீந்தமிழ்ச் செய்யுட்களாக நிலவி வந்தன.

கடவுளர் பெயர்கள், அவர்களுடைய திருவிளை யாடல்கள் பற்றியே பிற்காலத்துப் பக்திப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன; இடையிடையே சில அறவுரைகளும், உண்டு; மத வெறுப்புக்களும் காணப்படுகின்றன; ஒரு சில ஆசிரியர்களே தங்கள் காலத்திலிருந்த மக்கள் பழக்க வழக்கங்களையும் நாட்டின் நிலைமையையும் இணைத்துப் பாடியிருக்கின்றனர்.

சங்க காலத்துப் பக்திப் பாடல்களாகிய பரிபாடல்களிலே பழைய நாகரிகங்களைப் பார்க்கலாம். அக்காலத்து மக்களின்

பழக்க வழக்கங்களைக் காணலாம். தமிழர்களின் பண்பாடுகளை அறியலாம். இவைகளே பிற்காலப் பக்திப் பாடல்களுக்கும், முற்காலப் பக்திப் பாடல்களுக்கும் உள்ள வேற்றுமை.

பரிபாடல்கள் அனைத்தும் பண்ணுடன் கூடியவை. இசைப்பாடல்கள். இயற்றமிழும் இசைத்தமிழும் கலந்த பாடல்கள். பாலையாழ், நோதிறம், காந்தாரம் என்ற பண்கள் பரிபாடல்களிலே காணப்படுகின்றன. இப் பண்களை அறிந்து பாடுவோர் இக் காலத்தில் இல்லை.

கடைச் சங்க காலத்திலே எழுபது பரிபாடல்கள் இருந்தன. திருமாலைப்பற்றி எட்டு; முருகனைப் பற்றி முப்பத்தொன்று; காடுகிழாளைப் பற்றி ஒன்று; வையையைப் பற்றி இருபத்தாறு; மதுரையைப்பற்றி நான்கு. ஆக எழுபது பாடல்கள்.

பரிபாடலிலே திருமாலைப் பற்றியும், முருகனைப் பற்றியும், காடுகிழாளைப் பற்றியும் தனித்தனியே வணக்கப் பாடல்கள் பாடியிருக்கின்றனர். ஆனால் சிவபெருமானைப் பற்றிய வணக்கப் பாடல்கள் தனியாக இல்லை. ஆயினும் பல பாடல்களிலே சிவபெருமானைப் பற்றிய வரலாறுகள் காணப்படுகின்றன.

ஆசிரியர்கள்

இப்பொழுதுள்ள பரிபாடலில் இருபத்து நான்கு பாடல்களே காணப்படுகின்றன. சிதைந்து போன சில பாடற்பகுதிகளும் உண்டு. இந்த இருபத்து நான்கு பாடல்களில் திருமாலைப்பற்றியவை ஏழு; முருகனைப் பற்றியவை எட்டு; வையை யாற்றைப் பற்றியவை ஒன்பது; சிதைந்த பாடற்பகுதிகளிலே மதுரையைப் பற்றிக் கூறும் பகுதிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

இவற்றுள் 1, 22, 23, 24 ஆகிய நான்கு பாடல்களின் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. சிதைந்த பாடல்களைச் செய்தவர்களின் பெயரும் தெரியவில்லை. ஏனைய இருபது பாடல்களையும் பதின்மூன்று புலவர்கள் பாடியிருக்கின்றனர்.

இந்நூலின் இரண்டாவது பாடலை இயற்றியவர் கீரந்தையார். இது திருமால் வாழ்த்து.

மூன்று, நான்கு, ஐந்து ஆகிய மூன்று பாடல்களும் கடுவன் இளவெயினனார் என்னும் புலவரால் இயற்றப் பட்டவை. மூன்றும், நான்கும் திருமாலைப் பற்றியவை. ஐந்து முருகனைப் பற்றியது.

ஆறு, எட்டு, பதினொன்று, இருபது ஆகிய நான்கு பாடல்களும் ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் என்பவரால் பாடப் பட்டவை. எட்டாவது பாடல் முருகனைப் பற்றியது.

ஏனைய மூன்றும் வையையாற்றைப் பாடியன. இவர் வரலாற்றைக் கவித்தொகைக் குறிப்பிலே காணலாம்.

ஏழாவது பாட்டு மையோடக் கோவனார் என்னும் புலவரால் பாடப்பட்டது. இது வையைப்பற்றியது.

ஒன்பது பதினெட்டு ஆகிய இரண்டு பாடல்களும் குன்றம் பூதனார் என்பவரால் பாடப்பட்டவை. இவையிரண்டும் முருகனைப் பற்றியவை.

பத்தாவது பாடல் கரும்பிள்ளை நப்பூதனார் என்பவரால் பாடப்பட்டது. இது வையைப்பற்றியது.

பன்னிரண்டாவது பாடல் நல்வழுதியார் என்பவர் பாட்டு; இதுவும் வையைப்பற்றியது,

பதின்மூன்றாம்பாடல் நல்லெழுனியார் என்பவரால் பாடப் பட்டது. இது திருமாலைப் பற்றியது.

பதினான்காவது பாடலை இயற்றியவர் கேசவனார் என்பவர்; இது முருகனைப் பற்றியது.

பதினைந்தாம் பாடலின் ஆசிரியர் இளம் பெருவழுதியார். இது திருமாலைப் பற்றியது,

பதினாறு, பதினேழு ஆகிய இரண்டு பாடல்களும் நல்லமுசீயார் என்பவரால் பாடப்பட்டவை. பதினாறு வையை நதியைப்பற்றியது; பதினேழு முருகனைப் பற்றியது.

பத்தொன்பதாவது பாடலை இயற்றியவர் நப்பண்ணனார்; இது முருகனைப் பற்றியது.

இருபத்தொன்றாவது பாடலின் ஆசிரியர் நல்லச்சுதனார் என்பவர். இது முருகனைக் குறித்தது.

இந்தப் பாடல்களுக்குப் பத்து ஆசிரியர்கள் இசைவகுத்துள்ளனர். கண்ணகனார், கண்ணனாகனார், கேசவனார், நந்நாகனார் (நம்நாகனார்), நல்லச்சுதனார், நன்னாகனார் (நல்நாகனார்), நாகனார், பித்தாமத்தர், பெட்டகனார், மருத்துவனல்லச்சுதனார் என்பவர்கள் அப்பதினமர். இவர்கள் சிறந்த இசைப் புலவர்கள் என்று எண்ணப்படுகின்றனர்.

திருமால்

திருமாலைப்பற்றிய ஏழு பாடல்களிலே 1, 2, 3, 4, 13 ஆகிய ஐந்து பாடல்கள் பொதுவானவை; திருமாலைக் குறித்துப் பாடப்பட்டவை; எந்தத் திருப்பதியையும் குறித்துப் பாடப்பட்டவை அல்ல. திருமாலே முதற் பெருங் கடவுள், எங்கும் நிறைந்தவர், எல்லாமா யிருப்பவர் என்று பரத்துவங் கூறுகின்றன. இப் பாடல்களிலே திருமாலின் பெருமையைக் காணலாம்.

அழல்புரை குழை, கொழு நிழல்தரும் பல்கினை
ஆலமும், கடம்பும், நல்யாற்று நடுவும்,
கால்வழக்கு அறுகிலைக் குன்றமும், பிறவும்
அவ்வவை மேய வேறுவேறு பெயரொடு
எவ்வயினோயும் நீயே

(பா. 4. வரி 66—70)

தீயைப் போன்ற தளிர்களையுடையதும், குளிர்ந்த நிழலைத் தரக் கூடியதும், பல கிளைகளைக் கொண்டதுமான ஆல மரத்திலும், கடம்ப மரத்திலும், நல்ல ஆற்றின் நடு விலும், காற்று உள்ளே புகமுடியாத வலிமையான தன்மையுள்ள குன்றுகளிலும், மற்ற விடங்களிலும், அவ்வவைகளிலே வெவ்வேறு பெயர்களுடன் எல்லா விடங்களிலும் நீயே வாழ்கின்றாய். திருமாலே பலவிடங் களிலும், பல தெய்வங்களாகக் காட்சி தருகின்றார்.

ஐந்தலை உயரிய அணங்குடை அருந்திறல்
மைந்துடை ஒருவனும் மடங்கலும் நீ!

(பா. 1. வரி 43, 44)

ஐந்து தலைகளையும், உயர்ந்த தெய்வத்தன்மை பொருந்திய சிறந்த ஆற்றலையும், வலிமையையும் உடைய சிவபெரு மானும் நீ. உலகங்கள் ஒடுங்கும் இடமும் நீ. திருமாலே சிவபெருமானாகவும் காட்சி யளிக்கின்றார்.

தாமரைப் பூவினுள் பிறந்தோனும், தாதையும்,
நீயென மொழியுமால் அந்தணர் அருமறை

[பா. 3. வரி 13-14]

தாமரைப் பூவிலே பிறந்த நான்முகனும், அவனுடைய தந்தையும் நீ யென்றே அந்தணர்களின் அரிய வேதங்கள் அறைகின்றன. திருமாலே நான்முகனாகவும் காட்சி யளிக்கிறார்.

திருமாலே எல்லாப் பொருள்களிலும் இருக்கிறார். எல்லாப் பொருள்களாகவும் இருக்கின்றார்; எல்லாத் தெய்வங்களாகவும், எல்லா இடங்களிலும் இருக்கின்றார்; அவரே மும்மூர்த்திகளாகக் காட்சி யளிக்கின்றார். திருமாலைப் பற்றிய பாடல்கள் இவ்வாறு தெரிவிக்கின்றன.

திருமாலிருங்குன்றம்

உலகில் உள்ள குன்றங்களிலே திருமாலிருங்குன்றமே சிறந்தது. இதற்குக் காரணம் இக்குன்றம் திருமாலைத் தன்மேல் தாங்கிக்கொண்டிருப்பதுதான். இவ்வாறு கூறுகின்றது பரிபாடல். திருமாலிருங்குன்றம்—அழகர்மலை.

புலவர்களால் ஆராய்ந்து கூறி, உயர்ந்தனவென்று பாடப்பட்ட பெரிய குன்றுகள் பல உண்டென்றால், ஆம்! உண்மையாகவே பல குன்றுகள் உண்டு. அத்தகைய சிறந்த பல குன்றுகளிலே நிலத்தில் வாழ்கின்றவர்களின் பசியைத் தணித்து, நிறைந்த பயன்களை யெல்லாம் நிலையாகச் சுரந்து கொண்டிருக்கும் குன்றுகள் சிலவேயாம்.

அச்சில குன்றுகளிலும் தெய்வங்கள் விரும்புகின்ற மலர் நிறைந்த தடாகங்களையும், மேகங்கள் படிந்திருக்கின்ற உச்சியையும் உடைய குன்றுகள் சிலவேயாம்.

இத்தகைய குன்றுகள் சிலவற்றிலும் சிறந்த குன்று எதுவென்றால், ஒலிக்கின்ற கடலையும் கடற்கரைச் சோலையையும் போன்றது, பொருந்திய சொல்லும் அதன் பொருளும் போன்றது, எல்லா அழகும் இன்பமும் நிறைந்தது, வேறு வேறு உருவாக நின்று ஒரே தொழிலைச் செய்கின்ற கண்ணனையும், அவன் முன்னோனையும் தாங்கி நிற்பது, நீண்ட காலமாக நிலைத்திருப்பது, உயர்ந்த பெரிய குன்றம்; இதுவே சிறந்த குன்றமாகும்.

புலவர் ஆயு உரைத்த புனை நெடுங் குன்றம் பலவெனின் ஆங்கவை பலவே; பலவினும் நிலவரை ஆற்றி, நிறையன் ஒருங்குடன் நின்று பெற நிகழும் குன்றவை சிலவே; சிலவினும் சிறந்தன, தெய்வம் பெட்புறு மலரகன் மார்பின், மைபடி குடுமிய குலவரை சிலவே, குலவரை சிலவினும் சிறந்தது, கல்லறைகடலும் கானலும் போலவும்,

புல்லிய சொல்லும் பொருளும் போலவும்,
எல்லாம் வேறுவேறுஉருவின் ஒருதொழில் இருவர்த்
தாங்கும் நீளநிலை ஒங்கிருங் குன்றம். (பா. 15. வரி 4—14)

இதனால் திருமாலிருங்குன்றத்தின் இயற்கை வளத்தையும் சிறப்பையும் காணலாம்.

சிலம்பாற்றைத் தரித்திருக்கின்ற—சிறந்த அழகமைந்த சோலைகள் நிறைந்த—தொடர்ந்த புகழ் மொழிகளையுடைய திருமாலிருங்குன்றம்.

சிலம்பாற்றணிந்த சீர்கெழு திருவின்
சோலையொடு தொடர்மொழி மாலிருங்குன்றம். (பா. 15. வரி 22-23)

திருமாலிருங்குன்றத்தில் உள்ள சிலம்பாறு, அக் குன்றத்தின் இயற்கை யழகு, சோலைகள், அக்குன்றின் பழம் புகழ் ஆகியவைகளை இப் பகுதியாற் காணலாம்.

சிலம்பு—மலை. சிலம்பாறு மலையிலிருந்து ஓடிவரும் ஆறு. இதனை வடமொழியாளர் நூபுரகங்கை யென்று மொழிபெயர்த்தனர். நூபுரம்—காலில் அணியும் சிலம்பு.

திருமாலிருங்குன்றம் மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே திருமால் வாழும் திருப்பதியாகவே இருந்து வருகின்றது. சிலர் சொல்வதுபோல அது ஒரு காலத்தில் முருகவேள் குன்றாக இருந்தது, பின்னால் திருமால் குன்றாக மாறியது என்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்களிலே ஆதரவில்லை.

திருமுருகாற்றுப்படையிலே உள்ள பழமுதிர்சோலையைத் திருமாலிருஞ் சோலை யென்று கூறுகின்றனர் சிலர். அந்தத் திருமுருகாற்றுப்படையும் இந்தப் பரிபாடற் பாட்டும் கடைச் சங்க காலத்துப் பாடல்கள்; ஏறக்குறைய ஒரே காலத்தவை. திருமுருகாற்றுப்படை தோன்றிய காலத்தில் திருமாலிருஞ் சோலை வைணவத் திருப்பதியாகவே இருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆதலால் பழமுதிர் சோலை யென்பது திருமா

லிருஞ் சோலை யெனல் பொருந்தாது. இதனைப் பத்துப் பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும் என்னும் நூலிலும் காணலாம்.

இருந்தையூர்

பரிபாடலின் இருபத்து மூன்றாவது பாட்டு இருந்தையூரில் உள்ள திருமாலைப் பாடியது. கடைச்சங்க காலத்திலே இது ஒரு பெரிய நகரமாக இருந்திருக்க வேண்டும். பரிபாடற் பாட்டிலிருந்து இவ்வுண்மை விளங்குகின்றது.

இருந்தையூரை யடுத்து வளமுடைய மலையுண்டு; அவ் வூரில் சிறந்த தடாகம் உண்டு; அவ்வூரில் திருவிழா நடைபெறும்; நகரைச் சுற்றிலும் கழனிகள் உண்டு; அக் கழனிகளில் உழவுத்தொழில் நடைபெற்றது; அந்நகரத்தில் கற்றறிந்தபுகழ் பெற்ற அந்தணர்கள் வாழ்ந்தனர். பல பண்டங்களையும் விற்பனை செய்யும் வணிகர் தெருவுண்டு; உழவர்களின் வீதியுண்டு. இச்செய்திகள் இப்பாடலில் காணப்படுகின்றன.

திருமால் கரிய நிறமுடையவர்; பாற்கடலிலே ஆதிசேஷன்மேல் பள்ளி கொண்டிருக்கின்றார்: அவருடைய கொடி கருடக்கொடி, பனைக்கொடி, கலப்பைக்கொடி; யானைக் கொடிகளும் அவருக்குண்டு. தேவர்களைக் காக்கும் பொருட்டு அவர் அசுரர்களுடன் போர்செய்தார்; பற்பல அவதாரங்கள் எடுத்தார்.

திருமால் தனது உந்தித் தாமரையிலிருந்து நான்முகனைப் படைத்தார். பன்றியாக அவதாரம் எடுத்தார். தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்தபோது மோகினியாக வந்தார். பிரகலாதனைக் காக்கும் பொருட்டு நரசிம்மாவதாரம் எடுத்தார். கண்ணனாகவும் பலராமனாகவும் பிறந்தார். இச்செய்திகளும் இந்த இருபத்து மூன்றாவது பாடலில் காணப்படுகின்றன.

இருந்தையூரின் தோற்றம், திருமாலின் பெருமை இரண்டையும் இப்பாடலில் காணலாம். இப்பாடல் டாக்டர் உ. வே. சா. அவர்கள் பதிப்பில் பின் சேர்க்கையில் முதலாவது பாடலாக உள்ளது.

திருப்பரங்குன்றம்

சங்க காலத்திலே இப்போதுள்ள திருப்பரங்குன்றம் தண்பரங்குன்றாகக் காட்சியளித்தது. குன்றின்மேல் குளிர்ச்சி தரும் மரங்கள் இருந்தன; இனிய அருவி நீர் இடையறாமல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது; தண்ணீர்ச் சுனையிருந்தது; அதிலே ஆடவரும் பெண்டிரும் நீர் வினையாடினர்.

முருகன்

முருகனைப்பற்றிய பாடல்கள் செவ்வேள் என்ற தலைப்பில் உள்ளன. 5, 8, 9, 14, 17, 18, 19, 21 ஆகிய எட்டு பாடல்கள் முருகனைப்பற்றியவை. இவற்றுள் ஐந்தாவது பாடல்மட்டும் பொதுப் பாட்டு. எந்த இடத்தையும் குறிக் காமல் பொதுவாக முருகனுடைய புகழைப் பாடுகின்றது. ஏனைய ஏழு பாடல்களும் திருப்பரங்குன்றத்தைப் பாடியவை.

ஐந்தாவது பாட்டிலே முருகனுடைய பிறப்புக் கூறப் படுகிறது. அது கந்தபுராண வரலாற்றிலிருந்து சிறிது மாறுபட்டுள்ளது.

தண்பரங்குன்றிலே முருகனை வழிபடுவதற்காக எப்போதும் ஆண்களும் பெண்களும் குழுமியிருக்கின்றனர். செவ்வேளைப் பலர் சேவித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றனர்; இவற்றைப் பரிபாடலில் 21வது பாடலிலே விரிவாகக் காணலாம்.

பரங்குன்றம் இமயத்தைப் போன்றது; அங்குள்ள சுனை இமயத்தில் உள்ள சரவணப் பொய்கையைப் போன்றது

என்று பரிபாடலில் காணப்படுகின்றது இவ்வாறு திருப்பரங்குன்றம் பல பாடல்களிலே பாராட்டப்பட்டிருக்கின்றது. பரிபாடற் பாட்டிலே காணப்படும் திருப்பரங்குன்றின் இயற்கை வளத்தை இன்று காண முடியவில்லை.

வையை யாறு

ஒன்பது பாடல்கள் வையை யாற்றின் பெருமையைப் பாடுகின்றன. அவை 6, 7, 10, 11, 12, 16, 20, 22, (24) ஆகிய எண்ணுள்ள பாடல்கள். ஒவ்வொரு பாடலும் 'மலையிலே பிறந்து வரும் வையை' என்று தொடங்குவது குறிப்பிடத் தகுந்தது.

வையை வெள்ளத்திலே பல மலர்கள் மிதந்து வருகின்றன; சந்தனம் முதலிய நறுமணப் பண்டங்களை அவ்வெள்ளம் அடித்துக்கொண்டு வருகின்றது: வையையிலே வெள்ளம் வந்துவிட்டது என்பதைக் கேட்டவுடன் மதுரை நகர மக்கள் மட்டிலா மகிழ்ச்சி யடைகின்றனர்; ஆண்களும் பெண்களும் அகமகிழ்ச்சியுடன் ஆற்றிலே நீராடுகின்றனர்; இச் செய்திகளைப் பற்றித்தான் எல்லாப் பாடல்களும், இனிய நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றுடன் இணைத்துக் கூறுகின்றன.

வையை நதியிலே மக்கள் புகுந்து நீராடுந் துறையைத் திருமருத முன்துறை என்பர். திருமருத முன்துறை (பா 7. வரி 3), திருமருத நீர்ப்பூந்துறை (பா 11. வரி 80) என்று பரிபாடல்கள் கூறுகின்றன.

இன்று வையை நதி கடலோடு கலக்கவில்லை. இடையிலேயே நின்றுவிடுகின்றது. பண்டைக்காலத்தில்—அதாவது கடைச்சங்க காலத்தில் வையை நதி மலையிலே பிறந்து கடலிலே வீழ்ந்தது.

“வையை மடுத்தாற் கடலென (பா 20. வரி. 42) வையை கடலிலே கலந்ததுபோல” என்று உவமையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

நுரையுடன் மதகுதோறும் இழிதருபுண்ல்
கரைபுரளிய செலும், மறிகடல்
புகும் அளவு அளவு இயல் இசை,
சிறை தணிவின்று வெள்ளமிகை

(பாட்டு 24)

நுரையுடனே மதகுகள் வழியாக வருகின்ற வெள்ளம் கரை புரண்டு போகின்றது. அலை வீசும் கடலிலே போய்ச் சேரும் அளவும், தாளம், பாட்டு, இசைகளைப் போன்ற ஓசைகளை எழுப்பிக்கொண்டு ஓடுகின்றது. அணைகளைக்கண்டு தணிந்து நிற்காமல் அவைகளை அடித்துக்கொண்டு ஓடுகின்றது. இத்தகைய மிகுந்த வெள்ளத்தை யுடையது வைகையாறு. இதனாலும் வையை கடலொடு கலந்ததைக் காணலாம்.

வைகையின் கரைகள் வளமுற்றிருந்தன. அவைகளைக் கண்டவர்கள், அவைகள் வள்ளல் தன்மையிலே சிறந்த பாண்டிய மன்னனுடைய கொடையைப்போல இருக்கின்றன என்பர். மேகங்கள் படிகின்ற மலையிலே தோன்றிய மிளகு, சந்தனம், வெண்ணெய்க்காகக் கடையும் தயிரைப் போன்ற நுரை, இன்னும் பல பண்டங்கள் ஆகியவைகளை வைகை வெள்ளம் தன் இரு கரைகளிலும் குவித்துக் கொண்டே ஓடுகின்றது.

கரையே

கைவண் தோன்றல் ஈகைபோன்ம் என;
மைபடு சிலம்பிற் கறியொடும், சாந்தொடும்,
நெய் குடை தயிரின் நுரையொடும், பிறவொடும்
எவ்வயினானும் மீதுமீது அழியும்

(பா. வரி 1-4)

இதனால் வைகை வெள்ளத்தின் சிறப்பைக் காணலாம்.

அன்னப்பேட்டைப் போன்ற பெண்கள் மெதுவாகச் செல்லும் குதிரைகளின்மேல் ஏறி வந்தனர், பெண் யானை

களின் மேலும் ஏறி வந்தனர். ஆண்கள் விரைந்து செல்லும் குதிரைகளின்மேல் ஏறிப் பாய்ந்து வந்தனர்; ஆண் யானைகளின்மேல் அமர்ந்து வந்தனர்; நல்ல ஓசை தரும் மணி புனைந்த பெரிய தேர்களின் மேல் ஏறியமர்ந்து, விரைந்து செல்லும்படி குதிரைகளைத் தார்க்குச் சியால் குத்தியோட்டினர்.

இவ்வாறு ஆண்களும் பெண்களும் வெள்ளத்தைக் காணும் வேட்கையுடன் விரைந்து வந்து கூடினர்; நீராடுவோர் கூட்டமும் ஒவ்வோரிடத்திலும் நிறைந்தது; வெள்ளத்தை வேடிக்கை பார்ப்போர் கூட்டமும் கரையிலே நிரம்பிற்று; வெள்ளமும் பெருகிக் கரை புரண்டு ஓடிற்று.

மடமா மிசையோர்

பிடிமேல் அன்னப் பெரும் பெடை அணையோர்;

கடுமா கடவுவோரும், களிறுமேல் கொள்வோரும்

வடி மாமணி நெடுந்தேர் மாமுள் பாய்க்கூரும்,

விரைபு விரைபு, மிகை மிகை யீண்டி

ஆடல் தலைத் தலை சிறப்பக், கூடல்

உரைதர வந்தன்று வையை நீர்; வையைக்

கரைதர வந்தன்று காண்பவர் ஈட்டம்,

நிவந்தது நீத்தம் கரைமேலா

பா. 12. வரி (26.34)

வையப் பெருக்கைக்காண மதுரை மக்களுக்கிருந்த ஆர்வம், அவர்கள் வையைக் கரையிலே வந்து கூடியது, வையை வெள்ளப் பெருக்கு ஆகியவைகளை இதனாற் காணலாம்.

ஆற்றங்கரைப் பேச்சு

பெண்கள் பலர் கூடினால் அவர்கள் சும்மா விருக்க மாட்டார்கள். ஏதேனும் வம்பு பேசிக்கொண்டுதான் இருப்பார்கள். அவர்கள் எப்பொழுதும் தங்களுடைய குற்றங்களைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்ய மாட்டார்கள். பிறர் குற்றங்

களை எடுத்துக் காட்டிப் பழிப்பதிலே பின்வாங்கமாட்டார்கள். பெண்களிடம்—வேறு வேலையில்லாமல் சோம்பேறித்தனமாகப் பொழுது போக்கும் பெண்களிடம்—இச்செயலை இன்றும் காணலாம். இதனை ஒரு பரிபாடல் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

தோழியே அவளுக்கு வெட்கமில்லையோ! தன்கணவன் நலமற்ற பரத்தையின் இன்பத்தை நுகர்ந்தான், தன்னைக் கைவிட்டான் என்று ஊடியிருந்தான் ஒரு குலமகள். அவள் இப்பொழுது, இந்தப் புது வெள்ளத்திலே, பெரிய யானையின் முதுகின்மேல் உள்ள அம்பாரியில் தன்கணவனோடு ஏறியிருக்கின்றாள். அவள் நாணமற்றவளோ? இவ்வாறு பேசுகின்றனர் சில பெண்கள்.

கூட்டத்துக்குள்ளே நின்று கொண்டிருக்கும் ஒருவன் பெண்களின் மார்பை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனைக் கண்ட பெண்கள், உறுதியற்ற ஓட்டை மனமுடையவன், ஆண்மையற்றவன், என்று இழித்துரைத்தனர்.

ஒருத்தி தன் ஆடை அணிகள் நெகிழ்ந்ததையும் அறியவில்லை; பிறர் சொல்லுவதையும் கவனிக்கவில்லை; தன் நிறம் மாறுபட்டாள்; வழியோடு சென்ற காதலனிடம் தன் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தாள். இதைக் கண்ட பெண்கள் சிலர் “இப்படி அன்பை வெளிப்படுத்தினால் கற்பு அழிந்துவிடாதா? அந்த அன்பைக் கட்டுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டாமா?” என்று உரையாடினர்.

ஒருவன் தன் காதலி அணிந்திருக்கின்ற முத்து மாலையைப் பார்த்தான்; அவளுடைய நெருங்கிய மார்பையும் பார்த்தான். அவனைக் கண்டு அப்பெண் நாணமடையாமல் நின்றாள். இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்டு பரிகசித்தனர் சில பெண்கள்.

நாணாள்கொல் தோழி! நயனில் பரத்தையின்
 தோள்நலம் உண்டுதுறந்தான் என ஒருத்தி
 யாணர் மலிபுனல் நீத்தத்து இரும்பிடி
 சேணவெரிநில் சிறந்தானோடு ஏறினாள்
 நாணுக்கு உறைவிலள் நங்கை மற்று என்மரும்;
 கோட்டியுள் கொம்பர் குனிமுலைநோக்குவோன்
 ஓட்டைமனவன், உரமிலி என்மரும்;
 செறிந்ததூஉம் சொற்றதூஉம் பற்றாள், நிறந்திரிந்தாள்,
 நெஞ்சத்தை நீத்தாள் நெறிசெல்வான்பின், நிறை
 அஞ்சிக கழியாமோ அன்புற்றால் என்மரும்;
 பூணாரம் நோக்கிப் புணர்முலை பார்த்தனன் உவன்,
 நாணாள் அவனை இந்நாரிகை என்மரும்.

(பா. 12)

வைகை வெள்ளத்தைக் காணுவதற்காகக் கூடிய
 பெண்கள் வம்புரைகள் பேசிக்கொண்டு நின்றதைக் குறித்தன
 இவ்வடிகள்.

பரமசிவன்

பரமசிவனைப்பற்றிய தனிப்பாடல் பரிபாட்டில் இல்லை.
 ஆயினும் அவரைப்பற்றிய வரலாற்றைக் காணலாம். அவர்
 திரிபுரத்தை எரித்த வரலாறு சுட்டப்படுகின்றது. பரமசிவ
 ணைப் 'பார்ப்பான்' என்றும், நான்முகனை 'அந்தணன்'
 என்றும் பரிபாடல் பாட்டுக் கூறுகின்றது.

நான்முகன் ஓட்டும் முறையறிந்து குதிரைகளை*ஓட்ட—
 வேதங்களாகிய குதிரைகளைப் பூட்டிய—உலகமாகிய தேரிலே
 ஏறிச் சென்றான். வாசுகி யென்னும் நாகத்தை நாணாக
 வும்—மேருமலையை வில்லாகவும் கொண்டு சென்றான்.
 மூன்று வகையான பலமுள்ள மதில்களையுடைய திரிபுரத்தை,
 ஒப்பற்ற அக்கினியாகிய அம்பினால் சிதையும்படி அழித்தான்;
 இதனால் எண் திசைகளும் வெந்தன. இவ்வாறு செய்தவன்
 தேவர்கள் செய்த வேள்வியின் அவிர்ப் பாகத்தை
 யுண்டவன்; பசிய கண்களை யுடையவன்; பார்ப்பானாகிய
 பரமசிவன்.

ஆதி அந்தணன் அறிந்து பரிகொளுவ,
வேதமாபூண், வையத்தேர் ஊர்ந்து,
நாகம் நாணா, மலை வில்லாக
மூவகை ஆர்எயில் ஓர் அழல் அம்பின் முனிய
மாதிரம் அழல எய்து அமரர் வேன்னிப்
பாகம்உண்ட பைம்கண் பார்ப்பான்.

(பா. 5)

இதனால் சிவபெருமானைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

கடவுள் வணக்கம்

சங்க காலத்து மக்களிடம் கடவுள் நம்பிக்கை குடி கொண்டிருந்தது. அவர்கள் பலவகையான தெய்வங்களை வணங்கி வந்தனர். இவைகளைச் சங்க நூல்கள் எல்லாவற்றிலும் காணலாம்.

கடவுளை வணங்குவோரில் இருவகையினர் இருந்தனர். தாம் கருதிய காரியம் கைகூட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் வணங்குவோர் ஒருவகையினர்; எப்பயனும் கருதாமல், இறைவனை வணங்குவது கடமை என்ற கருத்துடன் வணங்குவோர், ஒருவகை. இவ்விரண்டு செய்திகளும் பரிபாடலிலே காணப்படுகின்றன.

என் வயிற்றிலே கர்ப்பந் தரிக்க வேண்டும் என்று சில பெண்கள் வேண்டிக்கொள்ளுகின்றனர். எம் கணவருக்குச் சிறந்த செல்வங்கள் கிடைக்க வேண்டுமென்று சொல்லிச் சில பெண்கள் வணங்குகின்றனர்; வியக்கத்தக்க போரிலே எம் கணவருக்கு வெற்றி கிடைக்க வேண்டுமென்று வழிபடுகின்றனர் சில பெண்கள்.

கருவயிறு உறுகெனக்-கடம்படுவோரும்,
செய்பொருள் வாய்க்கெனச் செவிசார்த்துவோரும்,
ஐயமர் அடுகென அருச்சிப்போரும்

(பா. 8)

பரங்குன்றத்திலே பெண்கள் இவ்வாறு முருகனிடம் வரங்கேட்டுப் பணிகின்றனர். ஏதேனும் ஒருஎண்ணத்தை

மனதில் வைத்துக் கொண்டுதான் பெரும்பாலும் பெண்கள் தெய்வ வழிபாடு செய்வார்கள்; அவர்களுடைய வேண்டுகோளும் விருப்பமும் அவர்களுடைய குடும்ப நலத்தைக் குறித்ததாகவே யிருக்கும். மேலே காட்டிய பரிபாடலால் இவ்வுண்மை விளங்குகின்றது.

கடப்பமலர் மாலையை அணிந்த முருகனே! யாம் உன்னிடம் இரந்து கேட்பவை பண்டங்களும்ல்ல; பொன்னுமல்ல; இன்பமும் அல்ல. உன்னிடம் நாங்கள் வேண்டுகின்றவை உன்னுடைய அருள், உன்னிடம் நாங்கள் செலுத்தவேண்டிய அன்பு, அறநெறியைப் பின்பற்றி யொழுகும் சிந்தை, இவைகளே தாம்.

யா அம் இரப்பவை

பொருளும், பொன்னும், போகமும் அல்ல; நின்பால்

அருளும், அன்பும், அறனும், மூன்றும்,

உருள் இணர்க்கடம்பின் ஒலிதாரோயே!

(பா. 5)

அன்பு செலுத்தி, நல்லொழுக்கத்திலே நின்று, நன்மை பெறும்படி அருள் செய்ய வேண்டும் என்று அறிஞர்கள் கடவுளை வேண்டுவார்கள். இதனை இவ் வரிகள் காட்டுகின்றன.

உன்னுடைய பாதங்களை வணங்கினோம். பல்தடவை அடுத்தடுத்து வணங்கினோம்; வாழ்த்தினோம். முன்னே நாங்கள் செய்த தவத்தின் பயனால் இன்னும், மேலும் மேலும் இவ்வாறு வணங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதே எங்கள் ஆசை.

நின்னடி தொழுதனெம்

பன்மாண் அடுக்க இறைஞ்சினேம், வாழ்த்தினேம்

முன்னும் முன்னும் யாம் செய்த தவத்தால்;

இன்னும் இன்னும் எம் காமம் இதுவே.

[பா. 13. வரி 61.64]

எ. தொ.—12

இது திருமாலைப் பற்றிய பாடல். திருமாலின் எதிரிலிருந்து சேவித்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையே ஆன்மா அடைய வேண்டிய பயன் என்னும் வைணவ மதத் தத்துவம் இவ்வடிகளிலே அடங்கிக் கிடக்கின்றது.

கடவுளை மறுப்போர்

சங்க காலத்திலே தமிழ் நாட்டிலே கடவுள் நம்பிக்கையற்றவர்களும் இருந்தனர். மறுபிறப்பு உண்டென்போரும் இருந்தனர். மறுபிறப்பு இல்லை யென்போரும் இருந்தனர். மறுபிறப்பு இல்லை யென்போர் நாத்திகராகக் கருதப்பட்டனர்.

ஏனைய உயிர்களை வெறுக்கும் இரக்கமற்றவர்கள், அடங்காச் சினமுடையவர்கள், அறநெறியைப் போற்றாத பெருமையற்றவர்கள், கூடா வொழுக்கத்தால் நிலைகுலைந்தவர்கள், மறுபிறப்பு இல்லையென்று சொல்லுகின்ற அறிவற்றவர்கள், - இவர்கள் தாம் உனது அடிநிழலை அடைந்து வணங்கமாட்டார்கள்.

செறிதீ நெஞ்சத்து சினம் நீடினோரும்,
சேரா அறுத்துச் சீரில்லோரும்,
அழிதவப் படிவத்து அயரியோரும்
மறுபிறப்பு இல்லெனும் மடவோரும் சேரார்
நின்னிழல்

(பா. 5. வரி 73-77)

இது செவ்வேளைப்பற்றிய பாட்டு. கடவுளை வணங்காதார் கருணையற்றோர், ஒழுக்கமற்றோர், அறிவற்றோர் என்று கூறுகிறது இப்பாட்டு. ஆத்திக நாத்திகச் சண்டை சங்க காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டிலிருந்தது என்பதை இது விளக்கும்.

அந்தணர்கள்

சங்ககாலத்திலே வடமொழி வேதங்கள் தமிழ்நாட்டிலே வழங்கி வந்தன. அவற்றைப் படித்த அந்தணர்கள் பலர் தமிழ் நாட்டிலே வாழ்ந்தனர். அவர்கள் அறிவாளிகளாகக் கருதப்பட்டனர். வேத வேள்களையும் தமிழ்நாட்டிலே நடைபெற்றன. இவைகளைப் பல பாடல்களிலே காணலாம்.

மதுரையிலே வாழும் மக்கள் விடியற்காலையிலே விழித்தெழுவார்கள். அவர்கள் அந்தணர்களின் வேத முழக்கத்தைக் கேட்டு விழித்தெழுவார்கள். சேரனுடைய வஞ்சிமாநகரத்தில் உள்ள மக்களும், சோழனுடைய உறையூரில் உள்ள மக்களும் கோழியின் கூவுதலைக் கேட்டுத்தான் விழித்தெழுவார்கள். ஆகையால் வேத வொலியையுடைய மதுரையே சிறந்த நகரம். இது மதுரையைப் பற்றிய ஒரு பரிபாடற் பகுதியிற் காணப்படுவது.

நான்மறைக் கேள்வி நவில்லூர் எடுப்ப
ஏம இன்துயில் எழுதல் அல்லதை,
வாழிய வஞ்சியும் கோழியும் போலக்
கோழியான் எழாது எம்பேரூர் துயிலே.

அந்தணர்களை விரிநூல் அந்தணர், புரிநூல் அந்தணர் என்று இருவகையினராகக் கூறுகின்றது பரிபாடல் (பா. 11). விரி நூல் அந்தணர் என்போர் விரிவான வேதங்களையும் ஏனைய நூல்களையும் கற்றவர்கள்; அறவொழுக்கமுடையோர்; அறச்செயல்களை முன்னின்று ஆற்றுவோர். புரி நூல் அந்தணர் என்போர் அந்தணர்க்கு அடையாளமான பூணூலை மட்டும் அணிந்திருப்போர்; யாசகம் வாங்குவோர். இதனை,

விரிநூல் அந்தணர் விழவு தெர்டக்கப்
புரிநூல் அந்தணர் பொலங்கலம் ஏற்ப

(பா. 11)

என்ற அடிகளால் காணலாம். பொலங்கலம்—பொற்பாண்டம்.

அந்தணர்கள் இருபிறப்பாளர்கள், இரண்டு பெயர்களையுடையவர்கள், இரக்கமுள்ள நெஞ்சம் படைத்தவர்கள், ஒப்பற்ற புகழையுடையவர்கள் என்று பாராட்டிக் கூறுகிறது பரி பாட்டு. இதனை,

இரு பிறப்பு, இரு பெயர், ஈரநெஞ்சத்து
ஒரு பெயர் அந்தணர்

(பா. 14)

இவைகள் தமிழ் நாட்டிலே வாழ்ந்த அந்தணர்களைப் பற்றிக் கூறியவை.

அந்தணர் ஆசாரம்

சங்க காலத்திலே தமிழ் நாட்டிலே அகவொழுக்கமுடைய அந்தணர் பலர் வாழ்ந்தனர்; அவர்களிலே பலர் புறவொழுக்கத்தைப் போற்றுவோராகவும் இருந்தனர். அவர்கள் தங்கள் உடம்பை அழுக்கின்றித் தூய்மையாக வைத்துக் கொள்ளுவார்கள். அழுக்கு நீரிலே குளிக்க மாட்டார்கள். சுத்தமான தண்ணீரிலேதான் குளிப்பார்கள். பிறர் உடம்பிலேபட்ட தண்ணீர் தம்மேல் பட்டால் அதை ஆசாரக் குறைவாக நினைப்பார்கள். இச் செய்தியைப் பரிபாடல் கூறுகின்றது.

ஆற்று வெள்ளத்திலே நுரை மிதந்து வருகின்றது; அந் நுரையின்மேல் ஈக்கள் மொய்க்கின்றன; நீராட வந்த அந்தணர்கள் அக் காட்சியைக் கண்டனர்.

ஈக்கள் மொய்க்கின்றன, காய்ச்சிய மதுவைச் சுவந்து கொண்டு வருகின்றது இந்த ஆறு என்று நினைத்துப் டார்ப்பார்கள் அவ்வாற்றில் குளிக்கவில்லை.

ஈப்பாய் அடு நறாக்கொண்டது இவ்யாறு என
பார்ப்பார் ஒழிந்தார் படிவு

ஆண்கள் பெண்கள் பலர் இவ்வாற்றிலே நீராடுகின்றனர். அவர்கள் தம்மேல் பூசியிருக்கின்ற வாசனைப் பொருள்களைக் கழுவி விட்டனர். அந்த வாசனையைத் தூவிக் கொண்டு வருகின்றது இந்தயாறு; என்று கருதி அந்தணர்கள் குளிக்கவில்லை.

மைந்தர் மகளிர் மண விரை தூவிற்று என்று
அந்தணர் தோயலர் ஆறு

வையை நீருடன் தேன் கலந்து வருகின்றது. இதனால் தண்ணீரில் தெளிவில்லை. கலங்கலும் வழுவழுப்பும் கலந்திருக்கின்றன என்று ஐயர்கள் அந்த ஆற்று நீரில் வாய் கொப்பளிக்க மாட்டார்கள்.

வையைதேம் மேவ வழுவழுப் புற்றென
ஐயர் வாய் பூசறார் ஆறு

இச் செய்திகள் வையைப்பற்றிப் பாடும் இருபத்து நான்காவது பாட்டிலே காணப்படுகின்றன. இப் பாடலும் டாக்டர் உ. வே. சா. பதிப்பில் பிற்சேர்க்கையில் உள்ளது.

வேதங்களை விரும்பும் அந்தணர்கள் மணங் கமழும் வையை யாற்று நீரைக் கண்டு மருண்டனர்; ஆண்களும் பெண்களும் தாங்கள் பூசியிருந்த வாசனைப் பொருள்களைக் கழுவியதனால் கலங்கிவருகின்ற நீரைக் கண்டு ஒதுங்கினர்.

நாறுபு நிகழும் யாறு கண்டழிந்து
வேறுபடு புனல் என, விரை மண்ணுக் கலிழைப்
புலம்புரி யந்தணர் கலங்கினர் மருண்டு

இது வையைப்பற்றிய ஆறாவது பாட்டில் காணப்படும் செய்தி. இவைகளால் தமிழ் நாட்டிலே வாழ்ந்த அந்தணர்

கள் உள்ளும், புறமும் ஒழுக்கமுடையவர்களாய் வாழ்ந்தனர் என்பதைக் காணலாம்.

மொழி வெறுப்பில்லை

சங்க காலத்துப் புலவர்களிடம் மொழி வெறுப்பில்லை. பிற மொழிப் பயிற்சி தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்யும் என்பதே அவர்கள் எண்ணம். சங்கப் புலவர்களிலே பலர் வடமொழிப் பயிற்சியுடையவர்கள். அவர்களுடைய பாடல்களிலே வடமொழிப் பொருள்களும், சொற்களும் கலந்திருப்பதே இதற்குச் சான்றாகும்.

தாமரை மலரிலே பிறந்த நான்முகனும், அவனுடைய தந்தையும் நீதான் என்று கூறும் அந்தணர்களின் அரிய வேதம்.

தாமரைப் பூவினுள் பிறந்தோனும் தாதையும்
நீயென மொழியுமால் அந்தணர் அருமறை.

(பா. 3. வரி 13—14)

தவறாமல் பிறந்து தொடர்ந்து வருகின்ற ஒவ்வொரு நாளையும் போன்றது உன்னுடைய வாய்மை; உன்னுடைய சிறந்த பொறுமைக்கு எது ஒப்பாகுமென்று தேடினால் பெரிய நிலமே ஒப்பென்று காணமுடியும்; எல்லோர்க்கும் ஒரு தன்மையாகச் செய்யும் உன்னுடைய அருள், நீர் நிரம்பிய மேகத்தைப் போன்றதாகும். இவை நாவன்மையுடைய அந்தணர்களின் அரிய வேதங்களிலே கூறப்படும் பொருள்.

வாய்மை, வயங்கிய வைகல்; சிறந்த
நோன்மை, நாடின இருநிலம்; யாவர்க்கும்
சாயல் நினது வான்நிறை என்னும்
நாவல் அந்தணர் நான்மறைப் பொருளே.

(பா. 2. வரி 54—57)

இவைகள் சங்க காலத் தமிழ்ப் புலவர்கள் வேதப் பொருள்களை அறிந்திருந்தனர், அவைகளைத் தங்கள் செய்யுட்களிலே அமைத்துப் பாடினர் என்பதற்குச் சான்றுகள்,

திதி, தருமன். மாயை, பிருங்கலாதன், மாதிரம், அனியாராதனை, சிரம், காரணம், கதி, சலதாரி, மார்க்கம், சனம், சரணம், யாத்திரை, சோபனம், அர்ச்சனை, இவை போன்ற பல வடசொற்கள் பரிபாடற் செய்யுட்களிலே கலந்து கிடக்கின்றன.

பண்டைத் தமிழர்கள் வடமொழியையோ, வடமொழிச் சொற்களையோ, வடநூற் கருத்துக்களையோ வெறுக்கவில்லை. அவைகளைத் தமிழ் நூல் வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர் என்பதை மேலே காட்டியவைகளைக் கொண்டு அறியலாம்.

கலைப் போட்டி

கலைஞர்களுக்குள் போட்டி ஏற்பட்டால் கலை வளரும்; ஒவ்வொரு கலைஞரும் தம்மைச் சிறந்தவராகக் காட்டிக் கொள்ள ஆசைப்படுவர்; தாங்கள் பயின்ற கலையிலே மேலும் மேலும் முன்னேற முனைவர். இது இயற்கை.

கலை வளர்ச்சியின் பொருட்டுச் சங்க காலத்திலே கலைஞர்களுக்குள் போட்டிகள் நடைபெற்று வந்தன. நடன மாடுவோர், பாடல் இசைப்போர், சூதாடுவோர் போன்றவர்கள், தாங்களே சிறந்தவர்கள் என்ற புகழை நிலைநாட்ட மற்றவர்களுடன் போட்டி யிடுவார்கள்; தங்கள் திறமையை வெளிப்படுத்துவார்கள். இத்தகைய கலைப் போட்டிகள் நடைபெறும் இடத்தைக் குறிக்கக் கொடிகட்டியிருப்பர்.

ஆடல் பயின்றாரை அவ்வாடல் பயின்றோர் போட்டி யிட்டு வெல்லவும், பாடல் கற்றவர்களை அப்பாடல்களைப் பயின்ற பாணர்கள் வெல்லவும், சூதாட்டத்திலே வல்லவர்களை அச் சூதாட்டத்திலே தேர்ந்தவர்கள் தங்கள் திறமையைக் காட்டி வெல்லவும், இவையல்லாத மற்றய கல்விகளிலே வல்லவர்களை அக் கல்விகளிலே சிறந்தவர்கள்

வாதித்து வெல்லவும் கொடி கட்டப்பட்டிருந்தது. புகழுடைய நல்ல புது நீர் நிறைந்த தடாகம் போன்ற குளிர்ந்த சனையின் பக்கத்திலே இந்தக் கொடி பறந்து கொண்டிருந்தது.

ஆடல் நவீன்றோர் அவர்போர் செறுப்பவும்,
பாடல் பயின்றோரைப் பாணர் செறுப்பவும்,
வல்லாரை வல்லார் செறுப்பவும்,
அல்லாரை அல்லார் செறுப்பவும்
ஓர் சொல்லாய்ச்
செம்மைப் புதுப்புனல்
தடாகம் ஏற்ற தண்சனைப் பாங்கர்ப்
படாகை நின்றன்று

(பா. 9, வரி 72—78)

திருப்பரங்குன்றத்திலே இவ்வாறு கலைப்போட்டிகள் நடைபெற்றதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் அக் காலத்திலே கலைஞர்களிடையிலே போட்டிகள் நடைபெற்றுக் கலைகள் வளர்ச்சி யடைந்ததைக் காணலாம்.

ஓவியங்கள்

ஓவியக்கலை ஒரு சிறந்த கலை. அதன் மூலம் மக்களுக்குப் பல உண்மைகளை உணர்த்த முடியும். ஓவியங்களின் வாயிலாக மக்களிடம் ஒழுக்கத்தை வளர்க்க முடியும்; சிறுவர்களுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் கல்விப் பயிற்சியும் கொடுக்க முடியும். இவ்வுண்மையைப் பண்டைத் தமிழர்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். ஆகையால் அவர்கள் ஓவியக் கலையை வளர்த்து வந்தனர்.

இன்றும் பல கோயில்களிலே மண்டபங்களிலே பல ஓவியங்கள் தீட்டி யிருப்பதைக் காண்கின்றோம். அவ்வோவியங்கள் பெரும்பாலும் புராண வரலாறுகளைக் குறிப்பனவாகவே யிருக்கின்றன. பண்டைக் காலத்திலும், மக்கள் கூடும் கோயில் மண்டபங்களிலே ஓவியந் தீட்டி வைக்கும் வழக்கம் இருந்தது. அக்காலத்து ஓவியங்களிலே தெய்வீங்களைப் பற்றிய வரலாறுகளை நினைவூட்டும் ஓவியங்களும்

இருந்தன; மக்களுக்கு அறிவூட்டும் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளைக் காட்டும் ஓவியங்களும் இருந்தன; நல்லொழுக்கத்தைப் போதிக்கும் கதைகளை விளக்கும் ஓவியங்களும் எழுதப் பட்டிருந்தன. இவ்வண்மையைப் பரிபாடலிலே பார்க்கலாம்.

சூரியனுடன் சேர்ந்து வருகின்ற சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் ஆகியவை சக்கரவாள கிரியைச் சுற்றிவருவதைப் போல் எழுதப்பட்டுள்ள கிரகங்களின் காட்சியைக் காண்பர்; அக்காட்சியிலே ஈடுபட்டு நிற்பார்கள் சிலர்.

இரதியையும் மன்மதனையும் இணைபிரியாத நிலையிலே அமைத்து எழுதப்பட்டிருக்கும் ஓவியத்தைக் காண்பர்; கணவனுடன் சேர்ந்து செல்லும் பெண்கள் அதைக் கண்டவுடன், 'இவள்தான் இரதியா? இவள்தான் மன்மதனா?' என்று கேட்பர். கணவன்மார்கள் ஆம் என்று அக்கேள்விக்கு விடையளிப்பர்.

அகலிகையின் வரலாற்றை விளக்கி எழுதப்பட்டிருக்கும் ஓவியத்தைக் காண்பர். இவன் இந்திரனாகிய பூனை, இவன் அகலிகை; இவன், அகலிகையைக் கற்பழித்த இந்திரன்; வெளியில் வரும சமயத்தில் சென்ற கவுதவன்; கவுதமன் சினங்கொண்டதனால் அகலிகை கல்லுருப்பெற்ற விதம் இது; என்று அந்த ஓவியத்தைப் பார்த்து உரையாடுகின்றனர்.

இத்தகைய பலவகையான ஓவியங்கள் நிறைந்த மண்டபத்தை யடைந்தவர்கள் அவைகளைக் குறித்துக் கேள்விகள் கேட்டனர். அக்கேள்விகளுக்கு விடையும் அளித்தனர்.

என்றும் உறவரும் இருசுடர் நேமி
ஒன்றிய சுடர்நிலை உள்படுவோரும்;
இரதி காமன் இவள் இவன் எனாஅ
விரகியர் வினவ வினா இறுப்போரும்;
இந்திரன் பூசை, இவள் அகலிகை, இவன்

சென்ற கவுதமன், சினன் உறக் கல்லுரு
 ஒன்றியபடி இதுஎன்று உரைசெய்வோரும்;
 இன்ன பல பல எழுத்துநிலை மண்டபம்
 துன்னுநர் சுட்டவும், சுட்டறி வறுத்தவும் (பா. 19 வரி 46—54)

இது செவ்வேளைப் பாடும் பாடல்; பரங்குன்றத்தில் உள்ள சிறந்த மண்டபத்தின் சிறப்பைக் கூறியிருக்கின்றது. சங்க காலத்திலே ஒவியக்கலை உயர்ந்த நிலையிலிருந்தது; அது மக்களுக்கு நல்லொழுக்கம், உலக ஞானம், தெய்வ பக்தி இவைகளைப் போதிக்கப் பயன்பட்டு வந்தது என்று அறிகின்றோம்.

கூடலும் குன்றமும்

பரிபாடற் காலத்திலே பரங்குன்றமும் மதுரையைப் போன்றே சிறந்த நகரமாக விளங்கிற்று. பலரும் மகிழ்ந்து வாழும் பரந்த நகரமாகவும் இருந்தது. இவ்விரண்டு நகரங்களும் செல்வச் சிறப்பில் ஒன்றுபட்டிருந்தது போலவே, தெய்வீகப் பெருமையிலும் ஒன்றுபட்டிருந்தன. இவ்வுண்மையை ஒரு பரிபாட்டின் பாடற் பகுதியிலே காணலாம்.

இல்லோர்க்கு உதவி செய்யும் வள்ளல்களை ஏற்றிக் கொண்டாடும்; ஏற்பவர்களைக் கண்டாலும் இகழாது மகிழ்ந்து வரவேற்று வாழ்வளிக்கும். இத்தகைய செல்வச் சிறப்புடைய அழகிய மதுரையிலும், செவ்வேள் குடியிருக்கும் பரங்குன்றத்திலும் வாழ்கின்றவர்களே உண்மையில் வாழ்கின்றவர்கள் என்று சொல்லப்படுவார்கள். இவர்களே தேவர்கள் வாழும் துறக்கத்தை யடைந்து இன்பந் துய்ப்

ஈவாரைக் கொண்டாடி, ஏற்பாரைப் பார்த்துக் உவக்கும்
 சேய்மாடக் கூடலும், செவ்வேள் பரங்குன்றும்,
 வாழ்வாரே வாழ்வார் எனப்படுவார்; மற்றையார்
 பேரவார் ஆர் புத்தேள் உலகு?

பார்கள்; இவர்களைத் தவிர மற்ற நகரங்களிலே வாழ்கின்றவர்கள் துறக்கத்தை யடைய மாட்டார்கள்,

ஈவாரைக் கொண்டாடி, ஏற்பாரைப் பார்த்து உவக்கும்
சேய்மாடக் கூடலும், செவ்வேள் பரங்குன்றும்,
வாழ்வாரே வாழ்வார் எனப்படுவார்; மற்றையார்
போவார் ஆர் புத்தேள் உலகு

இதனால் மதுரை, பரங்குன்று ஆகியவைகளின் செல்வச்
சிறப்பையும், தெய்வீகத் தன்மையையும் காணலாம்.

அறிவிலும் சரி, சண்டையிலும் சரி, போரிட்டுத் தோல்வி
யடையாத கூடல் மா நகரம்.

புலத்தினும், போரினும் போர்தோலாக் கூடல். (பா. 19)

ஒப்பற்ற அறிவாளிகள் நிறைந்த மதுரை, தோல்வி யடை
யாத போர் வீரர்கள் நிரம்பிய மதுரை, இவை இரண்டிலும்
வெற்றிபெற்று விளங்கும் மதுரை என்று மதுரையின்
பெருமையை விளக்கிற்று இது.

பழக்க வழக்கங்கள்

சங்ககாலத் தமிழ் மக்களிடம் குடி கொண்டிருந்த பல
பழக்க வழக்கங்களைப் பரிபாடலிலே காணலாம்.

நெய்தல், குவளை, ஆம்பல், சங்கம், கமலம், வெள்ளம்
என்பவை, நூறு, ஆயிரம், பதினாயிரம், லட்சம், கோடி
என்பவைகளைப்போல் எண்களைக் குறித்து வந்தன.
அவை ஒவ்வொன்றும் குறிக்கும் எண்கள் யாவை என்பதை
இக்காலத்தில் அறிய முடியவில்லை. (பா. 2)

சங்க காலத்தில் மதுவிலக்கு இல்லை. மக்கள் தாராள
மாக மதுவருந்தி மகிழ்ந்தனர். செல்வர் வீட்டுப் பெண்கள்
நீராடியபின் மதுவருந்துவது வழக்கம். (பா. 7)

நடனமாடும் பெண்களும் மதுவருந்தும் வழக்கம்
உண்டு. (பா. 21)

உறுதிமொழி கூறும்போது ஆணையிட்டுக் கூறும்
வழக்கம் உண்டு. ஆணையிடும்போது, தோட்டத்தின்மேல்

ஆணை, மலையின்மேல் ஆணை, பார்ப்பார்மேல் ஆணை, முருகன்மேல் ஆணை என்று பலவாறாக ஆணையிட்டு உறுதி கூறுவார்கள். (பா. 8)

தெய்வபக்தி யுள்ளவர்கள் ஒன்றாகக் கூடுவர்; வாத்தியங்களுடன் தோத்திரப் பாடல்கள் பாடுவர்; இக்காலத்தில் பஜனை செய்வதுபோல் அக்காலத்திலும் இவ்வாறு பஜனை செய்து வந்தனர். (பா. 8)

அக்காலத்து மக்கள் குதிரை, யானை, கோவேறு கழுதை, மாட்டு வண்டி, குதிரை வண்டி பல்லக்கு இவைகளை வாகனங்களாகப் பயன்படுத்தி வந்தனர். (பா. 10)

புண்ணிய நீராடுவோர் பொன்னாற் செய்த சங்கு, நண்டு, இரால் மீன், வாளை மீன் இவைகளைத் தண்ணீரிலே இறைப்பார்கள். (பா. 10)

ஒருவன் தான் காதலித்த பெண்ணைச் சமாதான முறையில் அடைய முடியாவிட்டால் படைதிரட்டிக் கொண்டு போவான்; அப் பெண்ணைச் சிறையெடுத்துச் செல்வான். பெண்ணின் சுற்றத்தார் இதனை அறிந்தால் அவர்களும் படை திரட்டிச் சென்று இடை வழியிலே அவனை மறித்துச் சண்டை செய்வார்கள். (பா. 11)

மார்கழி மாதத் திருவாதிரை நாளிலே சிவபெருமானுக்குத் திருவிழாச் செய்வார். வேதங்களைப் பயின்ற அந்தணர்கள் அவ்விழாவைத்தொடங்கி நடத்துவார்கள். (பா. 11)

பண்டைக் காலத்தில் ஆறுகளிலே அணைகட்டி நீரைத் தேக்கி, விளை நிலங்களுக்குப் பாய்ச்சினர்; அந்த அணைகள் கருங்கற் பாறையைப் போல உறுதியாகக் கட்டப்பட்டிருந்தன. பாறைப் பரப்பின் பரந்த சிறை (பா. 12) என்ற அடியினால் இதனை உணரலாம்,

அக்காலத்துப் பெண்கள் காதிலே குழை வடிவாகச் செய்த பொன்னாபரணங்களை அணிவர். அவைகள் காதிலே தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். அவ் வாபரணங்கள் நெருப்பிலே காய்ச்சிச் செய்யப்பட்டவை; சிறந்த வேலைப்பாடமைந்தவை. சுடு நீர் வினைக் குழை (பா. 12) என்ற வரி இவ்வுண்மையை உணர்த்தும்.

உடைகளிலே நூலால் பூ வேலை செய்து அணிந்து கொள்ளுவார்கள். துகில் சேர் மலர் போன்ம் (பா. 12) என்பது இதை உணர்த்தும்.

சிறந்த அறங்களைச் செய்வோர் அதன் பயனை நுகர்வதற்காகச் சுவர்க்கத்தை அடைவார்கள். (பா. 19)

கணவன் பரத்தையர் வீட்டுக்குச் சென்று வரும் கூடா ஒழுக்க முடையவனாயினும் கற்புடை மகளிர் அவனை விலக்க மாட்டார்கள். அவனுடன் சேர்ந்து வாழ்வதே அவர்கள் இயல்பு. ஆண்கள் செய்யும் அநீதிகளையும் பெண்கள் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும்; அவர்களுக்குப் பெண்கள் அடங்கித்தான் வாழவேண்டும் என்ற கொள்கை அக்காலத்தில் வேரூன்றி யிருந்தது. (பா. 20)

பண்டைக் காலத்தில் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியுண்டு. அதற்கு நிழல் காண் மண்டிலம் (பா. 21) என்று பெயர்.

பரிபாடலைப் படிப்போர் இவை போன்ற பல செய்திகளைக் காணலாம்.

பரிபாடலைப் பிற்காலநூல் என்று கூறுவோர் உண்டு. பரிபாடற் பாட்டுக்களில் புராணக் கதைகள் இருக்கின்றன; தெய்வங்களைப் பற்றிய வணக்கப் பாடல்கள் இருக்கின்றன; வேதம், வேள்வி, அந்தணர்கள் பற்றிக் கூறப்படுகின்றன; வடமொழிச் சொற்கள் மிகுதியாகக் கலந்திருக்கின்றன.

ஆகையால் அது பிற்கால நூலாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பர். இது பொருந்தாக் கூற்று. வடமொழி வெறுப்பால் எழுந்த பேச்சு.

பரிபாடலைப் பிற்கால நூல் என்பதற்குக் கூறும் காரணங்கள் சங்க நூல்கள் எல்லாவற்றுக்கும் பொருந்தும். பரிபாடலிற் கூறப்படும் செய்திகள் பத்துப் பாட்டிலும் காணப்படுகின்றன. ஏனைய எட்டுத்தொகை நூல்களிலும், காணப்படுகின்றன. இவ் வுண்மையை உணர்ந்தோர் பரிபாடலைச் சங்ககால நூல் அன்றென்று சொல்லமாட்டார்கள். பரிபாடல், பிற்கால நூலாக இருந்தால் அது எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருக்க முடியாது என்பதையும் இவர்கள் உணர வேண்டும்.

8. பதிற்றுப்பத்து

பத்துப் பாடல்கள் அடங்கிய பத்து நூல்களின் தொகுதிக்குப் பதிற்றுப்பத்து என்று பெயர். பத்துப்பாடல்கள் கொண்ட ஒரு நூலைப் பதிகம் என்றும், நூறு பாடல்கள் கொண்ட ஒரு நூலைச் சதகம் என்றும் பிற்காலத்தார் கூறுவர். பிற்காலத்தார் கொள்கைப்படி பத்துப் பதிகங்களைக் கொண்டது பதிற்றுப்பத்து என்று கூறிவிடலாம்.

பதிற்றுப்பத்து நூறு பாடல்களைக் கொண்டது. இன்று இந்நூலில் எண்பது பாடல்கள் தாம் இருக்கின்றன. இப்பொழுது இந் நூலிலே முதற்பத்தும் இல்லை; இறுதிப்பத்தும் இல்லை. இப்பொழுது இருப்பவை இரண்டாம் பத்து முதல் ஒன்பதாம் பத்து வரையில் உள்ள எட்டே பத்துக்கள்தாம்.

ஒவ்வொரு பத்தும் ஒவ்வொரு சேர மன்னனைப் பற்றிப் பாடப்பட்டவை. முதற்பத்து எந்தச் சேரனைப்பற்றிப் பாடப்பட்டது? அதைப் பாடிய புலவர் யார்? பத்தாம்பத்து எந்தச் சேரனைப் பற்றிப் பாடப்பட்டது? அதைப் பாடிய புலவர் யார்? இச்செய்திகள் தெரியவில்லை.

•இப்பொழுது எஞ்சியுள்ள எட்டுப்பத்துக்களும் தனித் தனியே எட்டுச் சேர மன்னர்களைப் பற்றிப் பாடப்பட்டவை.

இந்த எட்டும், எட்டுத் தனித்தனிப் புலவர்களால் பாடப்பட்டவை.

ஒவ்வொரு பத்தின் இறுதியிலும் பதிகம் என்ற பெயரால் ஒரு உரை நடைச் செய்யுள் உண்டு. அதிலே அந்தப் பத்துப் பாடல்களின் தலைவனாகிய சேரனுடைய பெருமையும் வரலாறும் தொகுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூலில் உள்ள பதிகங்கள் நூலாசிரியர்களால் சொல்லப்பட்டவையல்ல. அவைகள் நூலாசிரியர்களால் நுவலப்பட்டிருக்குமாயின், இந்நூலுக்குப் பதிற்றுப்பத்து என்ற பெயரே ஏற்பட்டிருக்க முடியாது. ஆதலால் அப்பதிகங்கள் பிற்காலத்தாரால் சேர்க்கப்பட்டவைகளாகவே இருக்க வேண்டும். அப்பதிகங்கள் உரையாசிரியரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று எண்ணுகின்றனர்.

இது, புறப்பொருள் பற்றிய நூல். சேர மன்னர்களின் பெருமையைச் சிறப்பித்துரைப்பது; அவர்களுடைய வீரம், கொடை, அரசியல் நேர்மை ஆகிய அனைத்தையும் இந்நூற்பாடல்களிலே காணலாம். பண்டைத் தமிழர்களின் கொள்கை, நாகரிகம் இவற்றை இப்பாடல்களில் பார்க்கலாம்.

பண்டைத்தமிழ் மூவேந்தர்களிலே சேர மன்னர்களே சிறந்த வீரர்கள்; அவர்கள் கொடி, விற்கொடியாக அமைந்திருப்பதே இவ்வுண்மையை விளக்கும். பாண்டியர் கொடியீன்; சோழர் கொடி புலி; சேரர் கொடி வில்.

பாண்டிய மன்னர்களிலே நெடுஞ்செழியன் ஒருவனே மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை என்னும் இரு நூல்களுக்குத் தலைவன். சோழ மன்னர்களிலே கரிகாற்சோழன் ஒருவனே பட்டினப்பாலை, பொருநர் ஆற்றுப்படை என்னும் இரு நூல்களுக்கும் தலைவன். பாண்டிய மன்னர்களிலே பல வீரர்கள் இருந்தனர்; சோழ மன்னர்களிலே பல வீரர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் பல புலவர்களால் பாடப்பட்டவர்கள்; அவர்கள்மேல்

பாடப்பட்ட பாடல்கள் பல உண்டு; ஆனால் அவர்கள்மேல் பாடப்பட்ட தனித்தனி நூல்கள் இல்லை. சேர மன்னர்களிலே பத்து மன்னர்கள் தனித்தனி நூல்களுக்குத் தலைவர்களாக இருக்கின்றனர். இதுவே சோழ, பாண்டியர்களை விடச் சேரர்கள் சிறந்த வீரர்கள் என்பதை விளக்கிக் காட்டும்.

இரண்டாம் பத்து

இதைப் பாடிய புலவர் குமட்டூர்க் கண்ணனார். இவரால் இயற்றப்பட்டது இந்த ஒரே நூல்தான். இந்த இரண்டாம் பத்தின் தலைவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்பவன்.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், குமட்டூர்க் கண்ணனாரின் தமிழ்ப் புலமையைப் பெரிதும் பாராட்டினான். இப் பாடல்களுக்காக உம்பற்காடு என்னும் பகுதியைச் சேர்ந்த ஐந்நூறு ஊர்களைப் பிரமதாயமாகக் கொடுத்தான்; தென்னாட்டு வருமானத்தில் ஒரு பகுதியை முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் வரையிலும் கொடுத்து வந்தான். இச் செய்தி இப் பத்தின் பதிகத்தின் இறுதியிலே காணப்படுகின்றது.

இந்த இமயவரம்பன் ஐம்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் வாழ்ந்தான். குமட்டூர்க் கண்ணனார் பிரமதாயம் பெற்றார் என்று கூறப்படுவதால் இப்புலவர் அந்தணர் வகுப்பினர். என்று அறியலாம். பிரமதாயம் — அந்தணர்க்கு அளிக்கும் பூதானம்.

இமயவரம்பன்—இமய மலையை எல்லையாக உடையவன். இம்மன்னவன் இமய முதல் குமரி வரையுள்ள பாரதநாடு முழுவதையும் ஆண்டவன். இதனாலேயே நெடுஞ்சேரலாதன் என்ற பெயருக்கு முன்னால் இமயவரம்பன் என்னும் சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றான்.

மூன்றாம் பத்து

இந்நூலாசிரியர் பாலைக் கௌதமனார். இவர் பாடிய நூல் இந்த மூன்றாம் பத்து ஒன்றேதான். இப்பாடல்களைப் பெற்றவன் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன். இவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுடைய இளவல். இவன் வாழ்ந்த ஆண்டுகள் இருபத்து நான்கு.

இந்நூலைப் பாடிய கௌதமனாரைப் பார்த்து 'நீர் விரும்பியதைப் பெற்றுக்கொள்ளுக' என்றான் குட்டுவன். 'நானும் என் மனைவியும் சுவர்க்கம் புகவேண்டும்' என்று வேண்டிக் கொண்டார் புலவர். உடனே மன்னவன் அறிவுடைய அந்தணர்கள் பலரை அழைத்தான். பெரிய வேள்விகளைச் செய்வித்தான்; ஒன்பது வேள்விகள் முடிந்தன; பத்தாவது வேள்வி நடைபெறும் போது புலவரும் அவர் மனைவியும் காணாமற் போய்விட்டனர். அவர்கள் உடம்போடு சுவர்க்கம் புகுந்துவிட்டனர். இச்செய்தி இந்நூற்பதிகத்தின் இறுதியிலே காணப்படுகின்றது. பாலைக் கவுதமனார் அந்தணர்; இம்மன்னவன் அந்தணர்பால் அன்புடையவன் என்பதை இதனாற் காணலாம்.

ஓதல் வேட்டல், அவை பிறர்ச் செய்தல்,
ஈதல், ஏற்றல் என்று ஆறுபுரிந்து ஒழுகும்
அறம்புரி அந்தணர் வழி மொழிந்து ஒழுகி

(பா. 24)

வேதம் ஓதுதல், யாகம் செய்தல் இவைகளைப் பிறர்க்குச் செய்வித்தல், கொடுத்தல், கொடுப்பதை வாங்கிக்கொள்ளுதல் என்னும் ஆறு தொழில்களையும் பின்பற்றி நடக்கும் அந்தணர்களின் சொற்படி நடந்து...

இந்தப் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் மறைபயின்ற அந்தணர்களிடம் பெருமதிப்புடையவன்; அவர்களுக்கு வேண்டுவன கொடுப்பவன்; அவர்கள் சொற்படி நடப்பவன்; இவன் காலத்திலே சேர நாட்டிலே வேதமும் வேத ஒழுக்க

மும் விரிந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன; வேதியர்கள் பாராட்டப்பட்டனர்.

நான்காம் பத்து

இதை இயற்றியவர் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் என்னும் புலவர். இவரால் பாடப்பட்டது இந்நூல் ஒன்றேதான். இவருடைய ஊர் காப்பியாறு; இவர் பெயர் காப்பியனார்.

இந்த நான்காம் பத்தின் தலைவன் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் என்பவன். இவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனுடைய புதல்வன். இருபத்தைந்தாண்டுகள் வாழ்ந்திருந்தான்.

காப்பியனார் இந் நூலுக்காகப் பெற்ற பரிசு நாற்பது நூறாயிரம் பொன்; களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் ஆண்ட நாட்டிலே ஒரு பாகத்தையும் பெற்றார்.

ஐந்தாம் பத்து

இந்நூலாசிரியர் பரணர். கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் இப்பத்தின் தலைவன்.

பரணர், கபிலரைப் போன்ற சிறந்த புலவர். கபிலபரணர் என்ற சொற்றொடர் இலக்கணங்களிலே உம்மைத்தொகைக்கு உதாரணம். கபிலரும் பரணரும் ஒரு காலத்துப் புலவர்கள், சிறந்த நட்பினர்கள் என்று எண்ணலாம்.

பரணருடைய பாடல்கள் சங்க நூல்களிலே பலவுண்டு. அகநானூற்றிலே முப்பத்து நான்கு பாடல்கள்; குறுந்தொகையில் பதினாறு பாடல்கள்; நற்றிணையில் பன்னிரண்டு பாடல்கள்; புறநானூற்றிலே பதின்மூன்று பாடல்கள் இவர் பாடியவை.

பரணர் இந்தப் பத்து பாடல்களுக்கும் உம்பற்காட்டுவாரி என்னும் நிலத்தையும், செங்குட்டுவனுடைய மகனாகிய குட்டுவன் சேரலையும் பரிசாகப் பெற்றார்.

கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவன் என்ற பெயர் குறிப் பிடத்தக்கது. 'கடல்பிறக் கோட்டிய' என்பதற்குக், கடற் படையைப் பின்னடையச் செய்த, என்பது பொருள். இவன் கடற்போரிலே வல்லவன்; பெரிய கடற்படை இவனிடம் இருந்தது. இவன் வாழ்ந்திருந்த காலம் இருபத்து நான்கு ஆண்டுகள்.

கடவுள் நிலைஇய கல்லங்கு நெடுவரை
வடதிசை எல்லை இமய மாகத்,
தெனனம் குமரியொடு ஆயிடை, அரசர்
முரசுடைப் பெரும்சமம் ததைய ஆர்ப்பெழச்
சொல்பல நாட்டைத் தொல்கவின் அழித்த
போர்அடு தாணப் பொலந்தார்க் குட்டுவ!

(பா. 43)

சிவபெருமான் வாழ்கின்ற பெரிய இமயமலையை வடக் குத் திசையின் எல்லையாகக் கொண்டனை. தெற்கே குமரி முனையை எல்லையாகக் கொண்டனை. இவைகளுக்கு இடையிலே உள்ள அரசர்களுடைய பல நாடுகளையும், அவைகளின் பழமையான அழகு சிதையும்படி அமர் புரிந்து அழித்தாய்; போரிலே வெற்றி பெறக்கூடிய பெரிய சேனைகளையுடைய செங்குட்டுவனே.

இம்மன்னவன் ஒப்பற்ற வீரன்; இமய முதல் குமரி வரையுள்ள நாட்டை ஆண்டவன்; தன்னை எதிர்த்த மன்னர்களின் நாடுகளை யெல்லாம் நாசமாக்கினான். இவ்வுண்மையை இவ்வடிகள் காட்டின.

பௌவம் கலங்க வேலிட்டு,
உடைதிரைப் பரப்பின் படுகடல் ஒட்டிய
வெல்புகழ்க் குட்டுவன்.

(பா. 46)

கடல் கலங்கும்படி வேலாயுதத்தை வீசியவன், சுருண்டு விழுகின்ற அலைகளையுடைய ஆழமான கடலிலே பகைவர் படைகளைப் புறமிட்டோடச் செய்தவன், வெற்றி பொருந்திய புகழையுடைய குட்டுவன்.

இந்தக் கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனையே சிலப்பதிகாரச் செங்குட்டுவன் என்று நம்புகின்றனர் பலர். இப்பத்தின் பதிகத்திலே

கடவுள் பத்தினிக் கற்கோள் வேண்டி
ஆரிய அண்ணலை வீட்டி

என்ற அடிகளை இவர்கள் ஆதரவாகக் கொள்வர். பரணர் பாடியுள்ள பத்துப் பாடல்களில் ஒன்றிலேனும் இக்குறிப்புக் காணப்படவில்லை. ஆதலால் பதிகம் பாடிய உரையாசிரியர், சிலப்பதிகாரத்தை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு, சிலப்பதிகாரச் செங்குட்டுவனும் இவனும் ஒருவனே என்று எண்ணி இவ்வாறு எழுதியிருக்கலாம். அல்லது இப்பத்து சிலப்பதிகார நிகழ்ச்சிக்கு முன்னரே பாடியதாக இருக்கலாம்.

ஆறாம் பத்து

இதன் ஆசிரியர் காக்கைபாடினி நச்செள்ளையார் என்பவர்; இவர் பெண் புலவர்; இது ஆடு கோட் பாட்டுச் சேரலாதன் என்பவன் மேல் பாடப்பட்டது. வானவரம்பன் என்றும் இவன் பெயர் வழங்கும். இவன் முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருந்தான்.

இந்தப் பத்துப் பாடல்களுக்காக நச்செள்ளையார் நல்ல பரிசு பெற்றார். ஒன்பது துலாம் பொன்னும், நூறாயிரம் பொற்காசும் இவர் பெற்ற பரிசு. அரசனுக்கு அண்மையில் வீற்றிருக்கும் பெருமையும் அடைந்தார். இப்புலவர் இந்நூலைத் தவிரக் குறுந்தொகையில் உள்ள ஒரு பாடலையும், புறநானூற்றில் உள்ள ஒரு பாடலையும் பாடியுள்ளார்,

வாரார் ஆயினும், இரவலர் வேண்டித்
தேரில் தந்து, அவர்க்கு ஆர்பதன் நல்கும்
நசைசால் வாய்மொழி இசைசால் தோன்றல்.

(பா. 55)

இரவலர்கள் தாமாகவே உன்னிடம் வராவிட்டாலும் அவர்
களைத் தேடிச் செல்வாய்; தேரிலே ஏற்றிக்கொண்டு வருவாய்;
இன்சுவை உணவை அவர்களுக்கு அளிப்பாய்: உள்ளன்பு
நிறைந்த சொற்களை அவர்களிடம் உரைப்பாய்; புகழ்
நிறைந்த தோன்றலே.

இவன் சிறந்த வள்ளல்: ஈத்துவக்கும் இன்பமே பெரி
தென எண்ணி வாழ்ந்தான்.

ஏழாம் பத்து

இதன் ஆசிரியர் கபிலர்: இந்நூலின் தலைவன் செல்வக்
கடுங்கோ வாழியாதன். இன்றுள்ள சங்க நூல்களிலே
கபிலரால் பாடப்பட்டிருக்கும் பாடல்கள் பல. இவருடைய
வரலாற்றைக் கவித்தொகைப் பகுதியிலே காணலாம்.

இப்பத்துப் பாடல்களுக்குப் பரிசாகக் கபிலர் நூறாயிரம்
பொற் காசுகளைப் பெற்றார். நன்றா என்னும் குன்றின்
மேல் ஏறி நின்று, கண்ணுக்கெட்டிய அளவுள்ள நாட்டையும்
பெற்றார். சேரன், தானே அக்குன்றின்மேல் ஏறி நின்றான்:
தன் கண்ணுக்கு எட்டிய பரப்புள்ள நாட்டைப் பாவலர்க்குப்
பரிசாக அளித்தான். இம் மன்னவன் இருபத்தைந்தாண்டுகள்
வாழ்ந்திருந்தான்.

பார்ப்பார்க்கு அல்லது பணிபு அறியலையே

(பா. 63)

பார்ப்பார்களைத் தவிர மற்றவர்களை நீ பணிந்து அறிய
மாட்டாய்.

இம் மன்னன் கற்றவர்களையும், அறிஞர்களையும், நல்
லொழுக்க முடையவர்களையும் போற்றிப் புரந்து வந்தான்.

இவன் காலத்திலே பார்ப்பார்கள் நல்லறிஞர்களாகச் சிறந்து விளங்கினார்கள்.

படு பிணம் பிறங்க நூறிப், பகைவர்
கெடு குடி பயிற்றிய கொற்ற வேந்தே!

(பா.69)

வீழ்ந்து கிடக்கும் பிணங்களே காட்சி யளிக்கும்படிப் போர்க்களத்திலே பகைவர்களை நொறுக்கித் தள்ளுவாய், பகைவர்களால் கெட்டுப்போன குடிகளை நல் வாழ்விலே வாழும்படிப் பழக்கிய வெற்றியையுடைய வேந்தனே.

இவன் காரணமன்றி எந்நாட்டின் மீதும் படையெடுக்க மாட்டான். தன்னுடைய குடிமக்களின் குறைகளைப் போக்காத கொடுங்கோல் மன்னர்களின் மேல் தான் படை யெடுப்பான்: அந்த கொடுங்கோலர்களை வீழ்த்துவான்: அவர்கள் நாட்டுக் குடிமக்களை நல்வாழ்விலே வாழவைப்பான். இது தமிழரசர்களின் சிறந்த பண்பாடு. இப்பண்பாட்டை இம் மன்னவன் பின்பற்றி வந்தான். இவ்வுண்மையை மேலே காட்டிய அடிகள் விளக்கி நின்றன.

எட்டாம் பத்து

இதன் ஆசிரியர் அரிசில் கிழார். இப் பத்தின், தலைவன் பெருஞ் சேரல் இரும்பொறை.

அரிசில் கிழார் இப் பத்தைத் தவிர இன்னும் சில பாடல்களையும் பாடியிருக்கின்றார். இவருடைய பாடல்கள் குறுந்தொகையிலே ஒன்றும், புறநானூற்றிலே ஏழும் காணப்படுகின்றன.

அரிசில் கிழார் இப் பத்துப் பாடல்களுக்காக ஒன்பது நூறாயிரம் பொற்காசு பெற்றார்; அரசனுடைய சிம்மாசனத்தையும் — அரசாட்சியையும் பரிசாகப் பெற்றார். தான் பரிசு

பெற்ற அரசாட்சியை மீண்டும் அரசனிடமே ஒப்புவித்தார்: தான் அமைச்சராய் இருந்து அரசனுக்கு உதவி செய்தார்.

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குத் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. இவன் பதினேழாண்டுகள் வாழ்ந்தான்.

உயிர் போற்றலையே செருவத்தானே;
கொடை போற்றலையே இரவலர் நடுவண்;
பெரியோர்ப் பேணிச் சிறியோரை அளித்தி. [பா. 79]

போரிலே உன் உயிரைப் பொருட்படுத்த மாட்டாய்; இரவலர்க்கு ஈவதிலே என்றும் எக்கணக்கும் பார்க்கமாட்டாய்; பெரியோர்களைப் போற்றுவாய்; சிறியோர் செய்யும் பிழைகளைப் பொறுத்துக் கொண்டு அவர்களைக் காப்பாற்றுவாய்.

இம் மன்னவன் ஒப்பற்ற வீரன், சிறந்த கொடைவள்ளல், உயர்ந்த குணக்குன்று என்னும் உண்மையை இதனாற் காணலாம்.

காவிரி மண்டிய சேய்விரி வனப்பின்
புகார்ச் செல்வ! பூழியர் மெய்ம்மறை!
கொல்லிப் பொருள! கொடித்தேர்ப் பொறைய! [பா. 78]

காவிரியாற்றின் நீரால் நிறைந்த— மிகச் சிறந்த அழகையுடைய— காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் செல்வனே! பாண்டியர்களின் காவலனே! கொல்லிமலையின் தலைவனே! வெற்றிக் கொடி பறக்கும் தேரையுடைய தலைவனே!

இப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை சிறந்த வீரன்: சோழர்களையும் பாண்டியர்களையும் போரிலே வென்றான்: சோழநாட்டையும், பாண்டிய நாட்டையும் தன்கீழ் அடக்கியாண்டான்.

தகடூரின் தலைவனான அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியை இப் பெருஞ்சேரல் போரிலே வென்றான்; தகடூரையும் தகர்த்

தான்; இச்செய்தியும் இவனைப் பற்றிய பாடலிலே காணப்படுகின்றது. தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்ற பெயரே இவ்வுண்மையை எடுத்துக் காட்டும். தகடூர் என்பது இன்று தருமபுரி என்று வழங்குகின்றது.

ஒன்பதாம் பத்து

இதன் ஆசிரியர் பெருங்குன்றூர்கிழார்; இப்பத்தின் தலைவன் இளஞ் சேரல் இரும்பொறை.

பெருங் குன்றூர்கிழார் இப்பத்தைத் தவிர இன்னுஞ் சில பாடல்களையும் பாடியிருக்கின்றார். அகநானூற்றில் ஒன்று; குறுந்தொகையில் ஒன்று; நற்றிணையில் நான்கு; புறநானூற்றில் ஐந்து. இவை இவர் பெயரால் காணப்படும் பாடல்கள்.

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை இப் பத்துக்காக, இப் புலவர்க்கு அளித்த பரிசில்கள் ஏராளம். முப்பத்திரண்டாயிரம் பொற்காசுகள், பல வீடுகள், சில ஊர்கள், நல்ல நிலங்கள், அரிய ஆபரணங்கள்-இவைகள் இவன் தந்த பரிசுகள். இச்சேரன் சிறந்த கொடையாளி; வீரன்; தெய்வ பக்தியுடையவன். இவன் பதினாறு ஆண்டுகள் பாரிலே வாழ்ந்தான்.

இம் மன்னவன் நிறைந்த செல்வமுடையவன்; புகழ் வோர்க்கு வாரி வாரி வழங்குபவன்; படைகளை யுடையவன், இவ்வேந்தனுடைய இரக்கம் நிறைந்த குணம், சிறந்த செல்வம், உறவினரைக் காக்கும் உயர்ந்த பண்பு ஆகியவைகளை இப் பத்திலே காணலாம்.

இவ்வாறே பதிற்றுப்பத்திலே உள்ள ஒவ்வொரு பத்தும் ஒவ்வொரு சேர மன்னனைப் பற்றிப் பாராட்டிப் பாடப்பட்டது. அச்சேர மன்னர்களின் வரலாறுகள் அனைத்தையும் இந்நூலால் அறிவதற்கில்லை. ஆயினும் அவர்கள்

வரலாறுகளைக் காண்பதற்குப் பல சான்றுகளை இந்நூலிலே காணலாம். இனி இப்பதிற்றுப்பத்திலே காணப்படும் சிறந்த செய்திகள் சிலவற்றைக் காண்போம்.

ஆட்சியின் அருமை

பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்கள் தங்கள் நாட்டைக் கண்ணும் கருத்துமாகக் காப்பாற்றி வந்தனர். அவர்கள் தமக்கென வாழவில்லை; குடி மக்களின் குறை போக்கவே வாழ்ந்தனர். குடி மக்களும் மன்னனைத் தங்களைக் காக்கும் கடவுளாகவே மதித்தனர். குடிமக்களின் அன்பையும், ஆதரவையும் பெற்ற மன்னர்களே பகைவர்களைப் போரிலே வென்றனர்; வீரர்களாகச் சிறந்து விளங்கினர்.

நின்கோல் செம்மையின்,
நாளின் நாளின் நாடு தொழுதேத்த,
உயர்நிலை உலகத்து உயர்ந்தோர் பரவ,
அரசியல் பிழையாது செரு மேந்தோன்றி
நோயிலை ஆகியர் றீயே

(பா. 89)

உன்னுடைய ஆட்சி செம்மையுடன் சீர்பெற்று விளங்குகின்றது; ஆதலால் நாட்டு மக்கள் ஒவ்வொரு நாளும் உன்னைக் கொண்டாடும்படி வாழ்வாயாக! இவ்வுலகில் உயர்ந்த நிலையில் உள்ள அறிஞர்கள் உன்னைப் புகழும்படி வாழ்வாயாக! வேந்தனுக்குரிய கடமைகளை விடாமல் செய்து வாழ்வாயாக! என்றும் நோயின்றி நிலைத்து வாழ்க!

பண்டைத் தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சி தனியதிகார ஆட்சிதான்; ஆயினும் அது குடிமக்களால் கொண்டாடப்படும் ஆட்சியாக இருந்தது; அவர்கள் விரும்பும் ஆட்சியாக இருந்தது.

மழை வேண்டு புலத்து மாரி நிற்ப,
நோயொடு பசியிகந்து ஓர்இப்
பூத்தன்று, பெருமீ காத்த நாடே.

(பா. 13)

மழை வேண்டிய இடங்களிலே தாராளமாக மழை பெய்கின்றது; மக்களை நலிவுறுத்தும் நோய்கள் நாட்டிலேயில்லை; பசியும் இல்லை. நீ ஆளும் நாட்டில் செல்வம் கொழித்துச் சிறந்திருக்கின்றது.

ஒரு நாடு எந்த நிலைமையில் இருக்க வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கின்றது இது. பிணியும் வறுமையும் பீடிக்காமல் நாட்டு மக்களைப் பாதுகாப்பதே நல்லாட்சியின் கடமை என்பதையும் இது எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

பிறர்க்கென வாழ்க!

பகுத்தான் தொகுத்த ஆண்மைப்
பிறர்க்கென வாழ்திநீ ஆகன்மாறே

(பா. 38)

பலருக்கும் பகுத்துக் கொடுப்பதற்கென்றே செல்வத்தைத் திரட்டித் தொகுத்து வைத்திருக்கின்றவன்; ஆண்மையை உடையவன்; என்றும் பிறர் நன்மைக்காக நீ வாழ்வாயாக; இதுவே நன்மை பெறும் வழியாகும்.

மின் இழை விறவியர் நின்மறம் பாட,
இரவலர் புன்கண்தீர, நான்தொறும்
உரைசால் நன்கலம் வரைவில் வீசி,
அணையை ஆகல்மாறே; எனையதூஉம்
உயர்நிலை உலகத்துச் செல்லாது, இவணின்று
இருநில மருங்கின் நெடிது மன்னியரோ!

(பா. 54)

ஒளிபொருந்திய ஆபரணங்களை அணிந்த பாடகிகள் உன் வீரத்தை உயர்த்திப் பாட—இரப்போர்களின் வறுமைத் துன்பந்தீர—ஒவ்வொரு நாளும் சிறந்த நல்ல ஆபரணங்களை அளவில்லாமல் கொடுப்பாயாக; அவ்வழியிலே சிறந்து நிற்பாயாக. எப்படியானாலும் வானத்திலேயுள்ள துறக்கத்திற்குச் செல்லாமல் இங்கேயே நின்று இவ்வுலகிலே நீண்ட காலம் நிலைத்து வாழ்வாயாக!

தொகுத்த பொருளைப் பலர்க்கும் பகுத்துக் கொடுத்து உண்க; வறியோர்க்கு வழங்குக; துறக்கத்திற்குப் போக

வேண்டாம்; இக் காரியங்களைச் செய்து இவ் வுலகிலேயே வாழ்க என்று அரசர்க்கு அறிவுரை கூறுவதை இவ்வடிகளால் அறியலாம்.

தான் தேடிய செல்வத்தைப் பலர்க்கும் பகுத்துக் கொடுத்துத் தானும் உண்ணவேண்டும். வருந்தும் உயிர்கள் பலவற்றையும் காப்பாற்ற வேண்டும்; இவைகளே அற நூலோர் தொகுத்துக் கூறியிருக்கும் அறங்களுக்குள்ளே தலை சிறந்தது.

பகுத்துண்டு பல்லுயிரோம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை

என்று திருக்குறள் கூறுகின்றது. இத் திருக்குறள் மேலே காட்டிய பதிற்றுப்பத்துப் பகுதிகளின் திரட்சியேயாகும்.

வேள்வியும் விருந்தும்

பண்டைந் தமிழ் மன்னர் வேத வேள்விகளை ஆதரித்து வந்தனர். தெய்வங்களுக்கு விருந்தளிப்பது, வேத வேள்வி; மக்களுக்கு உணவளிப்பது விருந்து; இவைகள் இரண்டும் அதாவது வேள்வியும் விருந்தும் ஒன்றே என்பது அவர்கள் கொள்கை.

சொல் பெயர், நாட்டம், கேள்வி, நெஞ்சம் என்று
ஐந்துடன் போற்றி, அவைதுணையாக
எவ்வம் சூழாது விளங்கிய கொள்கைக்
காலை யன்ன சீர்சால் வாப்பொழி;
உருகெழு மரபின் கடவுட்பேணியர்,
கொண்ட தீயின் சுடர்எழு தோறும்
விரும்புமெய் பரந்த பெரும் ஆவுதி

சொல்லிலக்கண நூல், பொருள் இலக்கண நூல், சோதிட நூல், வேத நூல், அடங்கிய உள்ளம் என்ற ஐந்தையும் போற்றிப் பாதுகாத்தவர்கள்; அவைகளின் துணையால் எவ்வுயிர்க்கும் தீமை செய்யாமல் வாழ்கின்ற சிறந்த

கொள்கையையுடையவர்கள்; சூரியனைப்போல் தவறாத உயர்ந்த உண்மை மொழியை உடையவர்கள்; இத்தகைய அந்தணர்கள், சிறந்த முறையிலே தேவர்களைப் பாதுகாப்பதற்காக மேற்கொண்ட வேள்வித் தீயின் நெருப்பு உயர்ந்து எரியுந்தோறும் அது எல்லோரும் விரும்பும் உண்மையை விளக்குவதன் பொருட்டு அவ்வாறு பரவி நிற்கின்றது. இத்தகைய புகழ் பெற்றது வேள்வி.

இதனால் வேள்வி செய்யும் அந்தணர்களின் அறிவையும் ஒழுக்கத்தையும் அறியலாம்.

வருநர் வரையார், வார வேண்டி
விருந்துகண் மாறாது உணீஇய, பாசவர்
ஊனத்தழித்த வான்நிணக் கொழும்புறை
சூய்யிடுதோறும் ஆனாது ஆர்ப்பக்;
கடல் ஒலி கொண்டு செழுநகர் நடுவண்
அடுமை யெழுந்த அடு நெய் ஆவுதி

வருகின்றவர்களைத் தடுக்காமல் அன்புடன் உண்டு செல்லும்படி வேண்டிக் கொள்ளுகின்றனர். விருந்தினர்கள் திரும்பிப் போகாமல் இருந்து உண்ணும் பொருட்டும் ஆட்டு வாணிகர் இறைச்சி வெட்டும் கருவியினால் வெட்டி யெடுத்த சிறந்த மாமிசத்தைக் குய்யென்ற ஓசையுடன் பொரித்து எடுக்கின்றனர். இவ்வாறு நகரின் நடுவிலே சமைக்கின்ற அவ் வேள்வியிலிருந்து கடலொலிபோல சமைக்கின்ற ஓசையெழுந்தது.

விருந்தினர்க்குச் செய்யும் சமையலை வேள்வி— அதாவது அடுநெய்ஆவுதி என்று குறிப்பதை இதனால் கரணலாம்.

மேற்காட்டிய பகுதிகள் பதிற்றுப்பத்தின் இருபத் தோராவது பாட்டில் உள்ளவை. அந்தணர் வேள்வியும், விருந்தினர்க்குச் செய்யும் சமையலும் ஆவுதி—அதாவது

வேள்வி என்ற ஒரே பெயரால் சுட்டப்படுகின்றன. பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்கள் வேள்வியையும், விருந்தையும் ஒரு தன்மையாகவே உணர்ந்தனர் என்பதற்கு இதுவே சான்றாகும்.

நன்னடத்தை

பண்டைத் தமிழர்கள் நல்லொழுக்கத்திலே நாட்டமுடையவர்கள். உயிரினும் சிறந்தது ஒழுக்கமே என்ற உண்மையை உணர்ந்திருந்தனர். அற நெறிக்கு மாறான செயல்களால் நன்மையில்லை. ஆதலால் அற நெறிக்குத் தடையாக நிற்கும் அனைத்தையும் அறிந்து அவற்றைப் பின்பற்றாமல் பாதுகாத்து வந்தனர்.

சினனே, காமம், கழி கண்ணோட்டம்,
அச்சம், பொய்ச் சொல், அன்புமிக உடைமை,
தெறல், கடுமையொடு பிறவும் இவ் வுலகத்து
அறந்தெரி திகிரிக்கு வழியடையாகும்.

(பா. 22)

பொருளற்ற கோபம், காமவெறி, அளவுக்கு மீறிய தயவு, பகைவர்களுக்குப் பயப்படுதல், பொய் கூறல், பொருளின் மேல் பேராசை, நன்மைகளை நாசம் பண்ணுதல், கடுஞ் சொற் கூறல் இவைகளும், இவைகளைப் போன்ற குணங்களும், இவ்வுலகிலே அறநெறியிலே செல்லும் வண்டிக்கு, அது செல்லுகின்ற வழியிலே போடப்படும் முட்டுக் கட்டைகளாகும்.

சிறப்பாக மன்னர்களும், பொதுவாக மக்களும் பண்டைக் காலத்தில் இவ்வாறு நல்லறத்தைப் பாதுகாப்பதில் கவலை கொண்டிருந்தனர்.

மனிதத்தன்மை

தன் வாழ்வை மட்டும் குறிக்கோளாகக் கொண்டவீன் மனிதன் அல்லன்; தன்னலத்தின் பொருட்டே அல்லம்

பகலும் பாடு படுபவன் அறிவுடையவன் அல்லன்; அவன் அறிவுடையோரால் மதிக்கப்பட மாட்டான்.

மனிதன் என்றால் இரக்கத்தன்மை வேண்டும்; குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் குணம் வேண்டும்; விட்டுக் கொடுக்கும் இணக்கம் வேண்டும்; உறுதியும், ஆண்மையும் உள்ளத்திலே நிலைத்திருக்க வேண்டும். இவைகள் மனிதத் தன்மை யுள்ளவனிடம் மாறாமல் அமைந்திருக்க வேண்டிய குணங்கள்.

நட்டோர்க் கல்லது கண் அஞ்சலையே. (பா. 63)

நண்பர்களிடந்தான் கண்ணோட்டங் காட்டுவாய்; மற்றவர்களிடம் இரக்கமின்றி நடந்து கொள்ள அஞ்சமாட்டாய்.

நிலம் திறம் பெயரும் காலை யாயினும்
கிளந்த சொல் நீ பொய்ப்பு அறியலையே (பா. 63)

நிலம் தனது வலிமை குன்றும் காலத்தில் கூட, சொல்லிய சொல்லுக்கு மாறாக நடக்கும் பொய் யொழுக்கத்தை நீ மேற்கொள்ள மாட்டாய்.

நட்டோர்களிடம் விட்டுக் கொடுக்கும் குணமும் உரைத்த மொழியைக் காப்பாற்றும் உறுதியும் உயர்ந்த மனிதத்தன்மை என்பதை இவைகளால் காணலாம்.

அமைதியால் ஆக்கம்

அமைதி நிலவியிருக்கும் நாட்டில்தான் ஆக்கவேலைகள் நடைபெறும். சண்டைக் காலத்தில் நாடு செழிப்படையாது. மக்கள் பலர் போரிலே ஈடுபடுவர்; நாட்டின் செல்வம் போரால் நாசமடையும்; சமாதான காலத்தில்தான் உயிருக்கும் உடைமைக்கும் ஆபத்தில்லை. அச்சமின்றி அனைவரும் நாட்டின் நன்மைக்காக உழைக்க முடியும். இந்த உண்மையை ஒரு பதிற்றுப் பத்துப் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

திருவுடைத் தம்ம! பெரு விறல் பகைவர்;
பைங்கண் யானைப்புணர் நிரை துமிய
உரந்துரந்து எறிந்த, கறையடி கழற்கால்,
கடுமா மறவர் கதழ் தொடை மறப்ப,
இளை இனிது தந்து விளைவு முட்டுறாது
புலம்பா உறையும், நீ தொழில் ஆற்றின்

(பா. 28)

உன்னுடைய நாடு செல்வத்தை மிகுதியாகக் கொண்டிருக்கின்றது. இதற்குக் காரணம் என்ன தெரியுமா? மிகுந்த வலிமை யுடையவர்கள் உன் பகைவர்கள்; உன்னுடைய வீரர்களோ பகைவர்களுடைய பசுமையான கண்களையுடைய யானைப் படைகள் அழியும்படி வலிமையுடன் படைக்கலங்களை வீசும் ஆற்றலுடையவர்கள்; அவர்கள் இரத்தக்கறை படிந்த அடிகளையும், வீரக்கழல் புனைந்த பாதங்களையும் உடையவர்கள்; விரைந்து பாயும் குதிரை வீரர்கள்; அவர்கள் சினத்துடன் அம்பு தொடுப்பதை மறந்திருந்தனர்; நாட்டைப் பாதுகாக்கின்றனர். உழவர்கள் பாடுபடுவதனால் விளைவு குறைவில்லை. துன்பமற்ற இடமாக இருக்கின்றது உனது நாடு. நீ உனது அரசாட்சியை நன்றாக நடத்துவதனால் தான் இவ்வாறு உனது நாட்டிலே அமைதி நிலவுகின்றது.

சண்டையிலே தலையிடாமல் சமாதானத்துடன் வாழும் நாட்டிலே உணவுப் பஞ்சம் உண்டாகாது; விளைவு குன்றாது; பயிர்த்தொழில் நன்றாக நடைபெறும் என்ற உண்மையை இதனால் அறியலாம்.

உழவின் உயர்வு

உணவுத் தொழிலில் உயர்ந்து விளங்கும் நாடே பஞ்சத்திலே வீழ்ந்து பரிதவிக்காது; அந்நாட்டிலே வாழ்வோர் இன்புறுவர்; அந்த நாடே செல்வத்திலே சிறந்து வாழும். இவ்வுண்மையைப் பண்டைத் தமிழர்கள் உணர்ந்திருந்தனர்.

கருவி வானம் தண்டளி சொரிந்தெனப்,
பல்விதை உழவிற் சில் ஏராளர்,
பனித்துறைப் பகன்றைப் பாங்குடைத் தெரியல்
கழுவுறு கலிங்கம் கடுப்பச் சூடி,
விளங்கு கதிர் திருமணி பெறுஉம்,
அகன்கண் வைப்பின் நாடு கிழவோனே

(பா. 76)

கூட்டமாகிய மேகங்கள் மழை பெய்தவுடன், பலவிதமான விதைகளையும் வைத்திருக்கின்ற உழவிலே சிறந்த உழவர்கள், தங்கள் வேலையை ஊக்கத்துடன் செய்கின்றனர்; குளிர்ந்த நீர்த்துறையை அடைகின்றனர்; அழகான பகன்றைப் பூமாலைகளை ஆடைகளைப்போல அணிகின்றனர்; விளைந்து விளங்குகின்ற கதிர்களிலிருந்து அழகிய தானிய மணிகளைப் பெறுகின்றனர். இத்தகைய வளமுடைய பெரிய நாட்டின் தலைவனே.

ஒரு நாட்டின் உயர்வுக்கு உழவுத் தொழிலே காரணம் என்பதை இதனாற் காணலாம்.

தவத்தில் நம்பிக்கை

கடைச் சங்க காலத்துத் தமிழர்களுக்குத் தவத்திலே நம்பிக்கை யுண்டு. சென்ற பிறப்பில் தவம் புரிந்தவர்களே இப்பிறப்பில் செல்வத்திலே சிறந்து வாழ்கின்றனர்; ஒழுக்கத் தால் உயர்ந்து விளங்குகின்றனர்; செல்வமுள்ள குடியிலே பிறந்திருப்பதற்கு முன் செய்த தவந்தான் காரணம்; வறிய குடியிலே பிறந்து வாடுவதற்குக் காரணம் தவமின்மைதான். இத்தகைய நம்பிக்கை பண்டைத் தமிழர்களிடம் பரவியிருந்தது.

வறியோர்க்கும் செல்வர்க்கும் வம்பும், சண்டையும் ஏற்படாமலிருக்க இந்நம்பிக்கை உதவி புரிந்தது. இல்லாதவர்கள், 'உள்ளவர்கள் என்ற பிரிவு நிலைத்திருக்கும் சமுதாயத்திலே சமாதானம் நிலைத்திருப்பதற்கு முற்பிறப்பும், தவமும், தலைவிதியும் துணை செய்து வந்தன.

வண்மையும், மாண்பும், வளனும், எச்சமும்,
தெய்வமும், யாவதும் தவமுடையோர்க்கு

(பா. 74)

கொடுக்குந்தன்மை—சிறந்த குணங்கள்—செல்வம்—புத்திரப்
பேறு—தெய்வ பக்தி—எல்லாம் தவ முடையோர்க்கே க
கிடைக்கும்.

தவத்திலே—தவப் பயனிலே தமிழர்கள் எவ்வளவு
அழுத்தமான நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர் என்பதை
இதனாற் காணலாம். இக்கருத்தைத் தழுவியேதான் பிற
காலத்திலும் 'மேலைத் தவத்தளவே யாகுமாம் தான் பெற்ற
செல்வம்' என்பது போன்ற பாடல்கள் எழுந்தன.

இலர்பலர் ஆகிய காரணம் நோற்பார்
சிலர், பலர் நோலா தார்

என்ற குறளும் இக் கருத்துக்குடையதே.

பாரதம்

பதிற்றுப்பத்திலே ஒருபாட்டில் பாரதக் கதை குறிப்பிடப்
பட்டுள்ளது. கடைச்சங்க காலத்தில் பாரத வரலாறு தமிழ்
நாட்டிலே பரவி யிருந்தது. கடைச்சங்க காலத்திற்குப்
பின்னர் பெருந்தேவனார் என்பவர் பாரத வரலாற்றைத்
தமிழிலே பாடி யிருக்கின்றார். இப் புலவருக்குப் பாரதம்
பாடிய பெருந்தேவனார் என்று பெயர். இராமாயண
வரலாறு தமிழிலே எழுதப்படுவதற்கு முன்பே பாரத வரலாறு
தமிழிலே எழுதப்பட்டு விட்டது.

போர்தலை மிகுந்த ஈரம்பதின்மரோடு
துப்புத் துறை போகிய, துணிவுடை யான்மை,
அக்குரன் அனைய, கைவண்மையே!

(பா. 14)

போரிலே ஈடுபடுவதற்கு முன்னின்ற நூற்றுவரோடு சமா
தானம் பேசுவதற்காகத் தூது சென்றவன்; உளவு காண்ப
திலே உயர்ந்தவன்; ஆண்மையும் துணியும் அமைந்தவன்;

அங்குரன் என்னும் பெயருடையவன்; சிறந்த கொடைவள்ளல்; அவனைப் போன்ற கொடைவள்ளல் நீ,

இது இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனைக் குறிக்கும் பாட்டு. இதிலே பாரத வரலாறு குறிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கின்றோம்.

சேரமான் பெருஞ் சோற்று உதியலாதன் என்பவன் சேர மன்னர்களிலே சிறந்தவன். இவன் பாரதப் போர் நடைபெற்ற காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் தனி யரசாட்சி செய்தவன். இவன் பாண்டவர் சேனைக்கும், கவுரவர் சேனைக்கும் அவர்கள் அடித்துக்கொண்டு மாளும் வரையிலும் சோறு போட்டவன். இவ் வரலாறு புறநானூற்றிலே காணப்படுகின்றது.

இப்பெருஞ் சோற்று உதியலாதனைப் பற்றிய பாடல் பதிற்றுப்பத்திலே காணப்படவில்லை. பதிற்றுப்பத்திலே நமக்குக் கிடைக்காத முதற்பத்தோ அல்லது பத்தாம் பத்தோ இவனைக் குறித்துப் பாடியதாக இருந்தாலும் இருக்கலாம்.

தெய்வங்கள்

முருகன், திருமால், சிவபிரான் முதலிய தெய்வங்களின் பெயர்கள் பதிற்றுப் பத்திலே காணப்படுகின்றன.

குருடை முழுமுதல் தடிந்த பேரிசைக்
கடும்சின விறல் வேள்.

(பா. 11)

அச்சத்தைத் தரும் சூரனுடைய மாமரத்தை அடியோடு அழித்த முருகன்; பெரிய புகழையும், கடுமையான சினத்தையும், வெற்றியையும் உடைய முருகன்.

இது முருகனுடைய வரலாற்றை நினைவூட்டுகின்றது.

பைஞ்ஞிலம் பனித்துறை மண்ணி,
வண்டு பொலிதார்த் திருஞெமர் அகலத்துக்,
கண்பொரு திகிரி, கமழ் குரல் துழாஅய்,
அலங்கற் செல்வன் சேவடி பரவி,
நெஞ்சமலி உவகையர், துஞ்சுபதிப் பெயரை.

[பா. 31]

பசுமையான கொடிகளிலே நீலோற்பவங்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன; குளிர்ந்த நீர்த்துறையிலே குளித்தபின், வண்டுகள் மொய்க்கின்ற அழகிய மலர்மாலையையும், திருமகள் வாழ்கின்ற மார்பினையும், கண்ணைப் பறிக்கும் ஒளியையுடைய சக்கராயுதத்தையும், மணம் வீசும் கொத்தான துளசி மாலையையும் உடைய திருவனந்தபுரத்துத் திருமாலை வணங்கி, மனத்திலே மகிழ்ச்சி நிறைந்தவராய்த் தாங்கள் வாழும் ஊர்க்குச் செல்வர்.

இது திருவனந்தபுரத்தில் உள்ள திருமாலைக் குறித்து வந்தது.

கடவுள் நிலையி கல்லோங்கு நெடுவரை

[பா. 43]

பரமசிவன் நிலைத்து வாழ்கின்ற மலை; மிக உயர்ந்த இமயமலை.

இது இமயத்தையும் சிவபெருமானையும் குறித்தது, இன்னும் 'கடவுள்', 'கடவுளர்' என்ற பெயர்களால் தெய்வங்கள் குறிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. கடைச்சங்க காலத்திலும், அதற்கு முன்னும் தமிழ் மக்கள் பற்பல தெய்வங்களைப் பரவி வந்தனர் என்பதைப் பதிற்றுப்பத்திலே காணலாம்.

பழக்க வழக்கங்கள்

பண்டைக்காலத் தமிழகத்திலிருந்த பழக்க வழக்கங்கள் பலவற்றை இப் பதிற்றுப்பத்தின் மூலம் காணலாம்.

சேரமன்னர்கள் புலவர்களைப் போற்றிப் புரந்து வந்தனர்; தமிழ் மொழியையும், தமிழ் இலக்கியங்களையும்

பாதுகாத்தனர்; வளர்த்தனர். ஆடல், பாடல் முதலிய கலைகளை வளர்த்தனர்; அக்கலைகளைச் சுவைப்பதையும், அக் கலைஞர்களைக் காப்பாற்றுவதையும் பொழுது போக்காகவும் கடமையாகவும் கொண்டிருந்தனர். கலையை வளர்ப்பதிலே கலைஞர்களுக்கு ஊக்கமளித்தனர். இவ்வுண்மையைப் பதிற்றுப் பத்துப் பாடல்கள் பலவற்றிலே காணலாம்.

வடநாட்டு மக்கள் ஆரியர்கள்; இமயமலையிலே ஆரியர்கள் நிறைந்திருக்கின்றனர் என்று தமிழர்கள் எண்ணினர். 'ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை இமயம்' என்பது இதனை விளக்கும். (பா. 11)

மாமிசம் உண்பதும் மதுவருந்துவதும் பாபம் என்று பண்டைத் தமிழர்கள் கருதியதில்லை. மாமிசங் கலந்த நெற் சோற்றையும், மதுவையும் உண்டு பசி தீர்ந்து வாழ்ந்தனர். (பா. 12, 18, 90.)

பட்டாடைகள் நெய்து அணிந்தனர். நூலாக் கலிங்கம் என்பது பட்டாடை; நூலாக் கலிங்கம்—நூற்காத நூலாற் செய்யப்பட்ட ஆடை பட்டு நூல் தானே உண்டாவது. கையினால் நூற்ற நூலன்று. (பா. 12)

உணவு தானிய வியாபாரிகளிடம் உயர்ந்த செல்வங்கள் உண்டு. அவர்கள் தம் கீழுள்ள குடிமக்களை அன்புடன் ஆதரித்து வந்தனர். அவர்கள் வியாபாரிகளாக மட்டும் இல்லை; பெரிய நிலத் தலைவர்களாகவும் இருந்தனர். (பா. 13)

வேற்படைக்கு உறை போட்டு வைத்திருப்பார்கள். போருக்குப் புறப்படும்போது தானியங்களோடு திணையையும், இரத்தத்தையும் போர் முரசுக்குத் தூவிப் பலியிடுவார்கள். இதன் பிறகுதான் அம் முரசை இடம் பெயர்த்து எடுத்து வைத்துக் குச்சியினால் அடிப்பார்கள். (பா. 19)

சங்க காலத் தமிழர்கள் வான நூல் அறிவு பெற்றிருந்தனர். கிரகங்களின் மாறுபாட்டால் மழைபெய்யும்; சிறப்பாக வெள்ளி என்னும் கிரகம் மற்றைய கிரகங்களுடன் பொருந்தி நிற்பதைப் பொறுத்தே மழை பெய்யும். (பா. 24, 69)

இன்று பெரியாறு என்று வழங்கப்படுவது பதிற்றுப் பத்திலே பேரியாறு என்று வழங்கப்படுகின்றது. அவ்வாறு என்றும் வற்றாத நீர்ப்பெருக்குடையது. கோடை நீடித்தாலும், மலை காய்ந்தாலும், அருவி நீரே இல்லாமல் வறண்டாலும் பேரியாற்றிலே தண்ணீர் குறையாது; கரை புரண்டோடும். (பா. 28)

பண்டைத் தமிழ் மன்னர்கள் தாமே போர்க்களத்திலே புகுவார்கள்; எதிரிகளுடன் நேர் நின்று போர் புரிவார்கள். (பா. 34)

போரிலே வீரர்களுக்கு ஏற்பட்ட பெரும் புண்ணை ஊசியும் நூலும் கொண்டு தைத்து, மருந்திட்டு ஆற்று வார்கள். போர்க்களத்திலே புண்பட்டவர்களுக்கு உடனுக்குடன் மருத்துவ உதவி அளிக்கப்பட்டு வந்தது. (பா. 42)

போரிலே வெற்றிபெற்று வந்த வீரர்களுக்கு மலர் மாலையிட்டு மரியாதை செய்வார்கள். வீரர்களுக்குப் போடும் மலர் மாலைகளிலே இஞ்சியையும் கோத்துக் கட்டியிருப்பார்கள். அவர்கள் அருந்துவதற்கு நல்ல மதுவையும் அளிப்பார்கள். அவ் வீரர்கள் மலர் மாலையில் உள்ள இஞ்சியைக் கடித்துக் கொண்டு மதுவை அருந்தி மகிழ்வார்கள். (பா. 42)

தமிழ் மன்னர்கள் போரினால் பகைவர் நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த செல்வங்களைத் தங்கள் நன்மைக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளமாட்டார்கள். அச் செல்வங்கள் எவ்வளவு சிறந்தனவாயினும் அவைகளை இரவலர்களுக்குக் கொடுத்து விடுவார்கள். (பா. 44)

நல்ல ஆபரணங்களையும் செல்வங்களையும் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வைத்திருப்பார்கள். இவைகளைச் சேமித்து வைத்திருக்கும் இடத்திற்குப் பந்தர் என்று பெயர்.

(பா. 55)

வீடுகளில் நல்ல சித்திர வேலைப்பாடுகள் அமைந்திருக்கும். அரிய வேலைப்பாடுகளுடனேயே வீடுகளை அமைப்பார்கள். ஓவத்தன்ன வினைபுனை நல்இல்—சித்திரத்தைப் போன்ற வேலைப்பாடமைந்த நல்ல வீடு என்பதனால் இவ்வுண்மையை உணரலாம்.

(பா. 61)

கள் விற்பனை செய்யும் இடத்தை அறிவிப்பதற்கு அடையாளமாகக் கொடிகட்டி யிருப்பார்கள்; அக் கொடியிலே 'கட்கொடி' என்பதற்கான அடையாளம் இருக்கும்.

((பா. 68)

அரசர்கள் தங்கள் பகைவர்களின் பட்டத்து யானைகளைக் கொல்வர்; அவைகளின் தந்தங்களால் செய்யப்பட்ட கட்டிலின்மேல் அமர்ந்திருப்பர். இதனால், தந்த வேலைகளிலே தமிழர்கள் தேர்ச்சி பெற்றிருந்ததையும் அறியலாம்.

(பா. 79)

பகைவரை எதிர்த்துப் போர் செய்ய முடியாதவர்கள் தம்மைக் காப்பாற்றும்படித் தெய்வத்தை வேண்டிக் கொள்ளுவார்கள்.

(பா. 82)

மதங்கொண்ட யானையை அடக்குவதற்காக அதனுடன் பெண் யானையைச் சேரவிடுவார்கள்.

(பா. 82)

இவை போன்ற இன்னும் பல பழக்கவழக்கங்களையும், செய்திகளையும் பதிற்றுப்பத்திலே காணலாம்.

*இப் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்கள் ஒரே காலத்தில் பாடப்பட்டவையல்ல; பலகாலத்தில், பல சேரமன்னர்களைக்

குறித்துப் பல புலவர்களால் பாடப்பட்டவை என்று நம்புகின்றனர். ஆனால் இப் பாடல்களின் போக்கு அவ்வாறு காணப்படவில்லை. ஒருவரால் பாடியது போலவே காணப்படுகின்றது. ஏனைய சங்க நூற்பாடல்களைப்போல் அவ்வளவு சுவையுடைய பாடல்கள் அல்ல என்று கருதுகின்றனர் சிலர்.

இன்று வழக்கில் இல்லாத பல பழந்தமிழ்ச் சொற்களை இந்நூற் பாடல்களிலே பார்க்கலாம். தமிழ்நாட்டு வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்கு இந்நூல் பெருந்துணை செய்யும்.

9. புறநானூறு

புறப்பொருளைப் பற்றிப் புகலும் நானூறு பாடல்களைக் கொண்டது புறநானூறு. கண்ணால் பார்த்தறியும்படி, வாயினால் கூறும்படி வெளிப்படையாக நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் புறப்பொருள்; அரசியல் வாணிகம் வரலாறுகள். அறவுரைகள், போர் நிகழ்ச்சிகள், சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்கள் ஆகிய பலவற்றைப் பற்றி உரைப்பன வெல்லாம் புறப்பொருள்.

புறநானூற்றிலே கடவுள் வாழ்த்தைச் சேர்த்து 398 பாடல்கள் இருக்கின்றன. கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால் பாடப்பட்டது. அக நானூற்றிலே கடவுள் வாழ்த்தைச் சேர்க்காமல் நானூறு பாடல்கள்; நற்றிணையிலே கடவுள் வாழ்த்தைக் கழித்து நானூறு பாடல்கள்; குறுந்தொகையிலேயும் கடவுள் வாழ்த்தைக் கழித்து நானூறு பாடல்கள்; ஐங்குறு நூற்றிலே கடவுள் வாழ்த்தை நீக்கி ஐந்நூறு பாடல்கள்; ஆதலால் புறநானூற்றிலும் கடவுள் வாழ்த்தைக் கழித்து நானூறு பாடல்கள் இருந்திருக்க வேண்டும்; கடவுள் வாழ்த்தைக் கழித்தால் புறநானூற்றில் இப்பொழுதுள்ள பாடல்கள் 397 தான். ஒரு பாடல்

மறைந்துவிட்டது; 267, 268 ஆகிய இரண்டு பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை.

கடவுள் வாழ்த்துடன் புறநானூற்றிலே இப்பொழுதுள்ள 398 பாடல்களிலே 45 பாடல்கள் சிதைந்திருக்கின்றன. இவைகளிற் சில பாடல்களிலே சில வரிகள் இல்லை; சில பாடல்களிலே இடையிடையே சில சொற்கள் இல்லை; இன்று இந்நூலிலிருந்து சிதையாமல் நமக்குக் கிடைக்கும் பாடல்கள் 353 தான்.

மற்றத் தொகை நூல்களைப் போலவே புறநானூறும் பல புலவர்களின் பாடல்களைத் தொகுத்து அமைத்த ஒரு நூல். தனித்தனிப் புலவர்களால் தனித்தனி மக்கள்மேல் பாடப்பட்டவைகள்தாம் இந்நூலின் பாடல்கள். யாரையும் குறித்துப் பாடாமல் பொது நீதிகளைக் குறித்துப் பாடியிருக்கும் சில பாடல்களும் உண்டு.

ஆசிரியர்கள்

புறநானூற்றுப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் 157 க்கு மேற்பட்டவர்கள். 123 பேர் பாட்டுடைத் தலைவர்கள். *இப்பொழுதுள்ள 398 பாடல்களில் 14 பாடல்களின் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை.

இந்நூலைப் பாடிய புலவர்கள் ஒருகாலத்தினர் அல்லர்; ஒரு குலத்தினர் அல்லர்; ஒரு சமயத்தினர் அல்லர்; ஒரு கொள்கையினர் அல்லர்; அவர்கள் பல்வேறுபட்ட காலத்தவர்கள்; பல வேறுபட்ட குலத்தவர்கள்; பல வேறுபட்ட சமயத்தினர். பல வேறுபட்ட கொள்கையினர்.

தலை, இடை, கடை யென்னும் முச்சங்கப் புலவர்களின் பாடல்களும் இந்நூலிலே அடங்கி யிருக்கின்றன.

புலவர்களிலே அரசர்கள் உண்டு; குறுநில மன்னர்கள் உண்டு. ஓளவையார், காக்கை பாடினியார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார், காவற்பெண்டு, குறமகள் இளவெயினி பாரிமகளிர், மாற்பித்தியார், மாறோக்கத்து நப்பசலையார், வெண்ணிக்குயத்தியார் போன்ற பெண்மணிகளும் உண்டு.

பாடப்பட்டவர்களிலே முடியுடை மூவேந்தர்கள், குறுநில மன்னர்கள், வள்ளல்கள், வீரர்கள், புலவர்கள் பலரும் உண்டு. பாடினவர்களைப் போலவே பாடப்பட்டவர்களும் பலகாலத்திலே வாழ்ந்தவர்கள். பல வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள்; பலதிறப்பட்ட கொள்கைகளையுடையவர்கள்.

இப் பாடல்களைத் தொகுத்தவர் பெயரும் தெரியவில்லை. இவைகளைத் தொகுக்கும்படி செய்தவர் பெயரும் தெரியவில்லை.

நூலின் சிறப்பு

இந்நூல் தமிழிலக்கியத்தின் அணையா விளக்கு; பழங்காலக் கருவூலம்; பண்டைத் தமிழர்களின் பண்பாட்டுச் சேமிப்பு. எட்டுத் தொகையுள் இதற்கிணையானது ஏதொன்றும் இல்லை. எத்தகைய புகழுக்கும் ஏற்றது புறநானூறு.

ஏனைய நூல்களைக் காட்டிலும் இந்நூலால் பழந் தமிழர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகள் பலவற்றை யறியலாம். இந்நூல் நமக்குக் கிடைத்திராவிட்டால் தமிழர் பெருமையை—வரலாற்றை—பண்பாட்டை—நாம் இன்று அறிந்திருக்கும் அளவுக்கு வேறு எந்த நூலாலும் அறிந்து கொள்ள முடியாது.

இந்நூற் பாட்டுக்களிலே பெரும்பாலானவை வறுமையை வாயே வாழ்க்கையாகக் கொண்ட பல புலவர்களால்

பாடப்பட்டவை; தங்கள் வறுமையைத் தீர்க்கும் வள்ளல்களைப் பாராட்டிப் பாடப்பட்டவை அவை. ஆகையால் அவர்களுடைய பாடல்களிலே பல உண்மைகளையும், மக்கட் பண்பையும் காணலாம்.

தமிழர்களின் சிறந்த சமுதாய வாழ்வு, விருந்தோம்பற் சிறப்பு, உயர்ந்த ஒழுக்கம், உறுதியான கொள்கை, தந்நலமற்ற தியாகம், தலைநிமிர்ந்த தன்மான வீர வாழ்வு இவைகளை யெல்லாம் இந்நூலால் அறியலாம். ‘‘பண்டைத் தமிழர் வரலாற்று நூல்’’ என்று புறநானூற்றைக் கூறுவது பொருந்தும்.

தமிழ் நாட்டுப் பெண்களின் பண்பாடு, வீரம், புலமை இவைகளைப் பற்றியும் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் புகல்கின்றன.

தமிழ்ப் புலவர்களின் உயர்ந்த புலமை; ஒருவருக்கும் அஞ்சாமல் உண்மையை ஏடுத்துரைக்கும் உரம்; இவைகளுக்கு இந்நூற் பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டாம். இந்நூலின் சிறப்புக்கு உதாரணமாகச் சில செய்திகளைக் காண்போம்.

தமிழர் பண்பாடு

பழந்தமிழர் பண்பாடு மிக உயர்ந்தது. உலகமெல்லாம் பாராட்டிப் பின்பற்றக்கூடியது. தமிழ் மக்கள் உலகத்தை ஒன்றென்று கருதினர்; உலக மக்களை ஒரே குலத்தவராக எண்ணினர். இத்தகைய உயர்ந்த—பரந்த நோக்கம் தமிழர்களின் ஒப்பற்ற பண்பாட்டுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

எல்லா ஊர்களும் எம்முடைய சொந்த ஊர்கள், எல்லா மக்களும் எம்முடைய உறவினர்கள்; எம்முடைய

நன்மையும் தீமையும் பிறரால் வருவன அல்ல; யாம் இன்புறுவதும் துன்புறுவதுங்கூட அவை போலத்தான். சாவு ஒரு அதிசயமன்று (இயற்கை). ஆகையால் இவ் வுலக வாழ்வு இனிமையானது என்று மகிழவுமாட்டோம்; வெஞ்சினத்தால் இவ்வளவு துன்பமுடையது என்று வெறுக்கவுமாட்டோம்.

யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்,
 தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா,
 நோதலும் தணிதலும் அவற்றோர் அன்ன;
 சாதலும் புதுவது அன்றே: வாழ்தல்
 இனிது என மகிழ்ந்தன்றும் இலமே; முனிவின்
 இன்னாது என்றலும் இலமே

(பா. 162)

இது கணியன் பூங்குன்றனார் பாட்டு. இதுவே தமிழர்களின் தனித்த பண்பாட்டை விளக்கப் போதுமானதாகும்.

ஊர் என்றாலும் ஒன்றுதான். ஊர்களைக் கொண்ட நாடு என்றாலும் ஒன்றுதான். ஆதலால் 'யாதும் ஊரே' என்ற தொடரில் 'யாதும் நாடே' என்ற கருத்தும் அடங்கியிருப்பதை அறியலாம்.

யாதானும் நாடாமால், ஊராமால் என் ஒருவன்
 சாந்துணையும் கல்லாத வாறு

என்ற குறளும் புறநானூற்றுப் பாடலின் கருத்தை விளக்குவதுதான்.

'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற இந்தப் புறநானூற்று வரியின் உண்மைக் கருத்தை உலக மக்கள் பின்பற்றி ஒழுக்குவார்களானால் இவ்வுலகில் எத்தகைய குழப்பமும் ஏற்படாது. உலகத்தை உருக் குலைக்கும் போர் வெறி ஒழிய வேண்டுமானால்—இன வெறி மறைய வேண்டுமானால்—சாதி வெறி சாக வேண்டுமானால்—மத வெறி மாளவேண்டுமானால் யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்

என்ற பொன்மொழி உலக முழுவதும் பரவ வேண்டும். இது உலக சமாதானத்தை நிலைநாட்டும் உயர்ந்த குறிக்கோளுடைய ஒப்பற்ற மொழி.

தீமையும் நன்மையும் பிறரால் வருவனவல்ல; இன்புறுதலும் துன்புறுதலுங் கூட இவை போலத்தான். நம்முடைய அறிவுத் திறமை, நடத்தை காரணமாகத்தான் இவைகள் நம்மை யடைகின்றன. இவ் வுண்மையை உணர்ந்திருப்பவர்கள் எவரிடமும் வெறுப்புக் காட்ட மாட்டார்கள்; எவரையும் பகைத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள்; எவருக்கும் இன்னலிழைக்கவும் மாட்டார்கள். அனைவரிடமும் நண்பர்களாக—உறவினர்களாக அன்புடன் பழகுவார்கள்.

இறப்பின் உண்மையை மறக்காதவர்கள் இன்பத்தைத் தான் மட்டும் அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை கொண்டு அண்மையில் உள்ளவர்களைச் சுரண்டமாட்டார்கள். அடிமைப்படுத்த மாட்டார்கள். உலக வாழ்வால் வரும் இன்பம் நிலையானதன்று என்று நினைப்பவர்கள். எல்லோரும் இன்புற வேண்டுமென்று எண்ணுவார்கள். இதற்காக ஊக்கத்துடன் உழைப்பார்கள். இவ் வுண்மைகளை உணர்த்துவதே 'சாதலும் புதுவதன்றே. வாழ்தல் இனிதென மகிழ்ந்தன்றும் இலமே' என்ற அடிகள்.

'யாதும் ஊரே' என்று தொடங்கும் இது போன்ற சிறந்த கருத்துள்ள செந்தமிழ்ச் செய்யுட்களை வேறு எந்த நூலினும் காணமுடியாது.

அரசியல்

நல்ல அரசியல் இல்லாவிட்டால் எந்த நாடும் நாச மடையும். நல்ல அரசியல் அமைப்புள்ள நாட்டில்தான் மக்கள் ஒன்றுபட்டு வாழ்வார்கள். மக்களுடைய வாழ்க்கைத்

தரமும் உயர்ந்திருக்கும். இந்நாடே செல்வங் கொழிக்கும் சிறந்த நாடாக விளங்கும்; இன்ப வாழ்வுக்கு உதவும் எல்லாப் பண்டங்களும் விளையும் இணையற்ற நாடாகத் திகழும். மக்கள் சாதி-மத-இன வெறிகளினால் மாறுபட்டுப் போராடமாட்டார்கள்; மனிதத் தன்மையுடன் ஒன்றுபட்டு வாழ்வார்கள். இவ் வுண்மையை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இந்நாட்டுத் தமிழர்கள் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்தனர்.

அரசன் தன்னுடைய நன்மைக்காக—இன்பத்துக்காக ஆள்பவனல்லன்; நாட்டின் நன்மைக்காக வாழ்பவன்; குடி மக்களின் குறைகளைப் போக்குவதற்காக வாழ்பவன்; என்ற கொள்கையை ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னேயே தமிழர்கள் வற்புறுத்தி வந்தனர். குடி மக்களுக்காகத்தான் அரசு; குடி மக்களின் ஊழியன்தான் மன்னவன் என்ற கருத்து நிலைத்திருந்தது. இதனால்தான் பண்டைத் தமிழ் மன்னர்கள் அநீதிக்கு அஞ்சினர்; ருடி மக்களின் எண்ணப்படி கோலோச்சினர்; நீதிக்கும்நேர்மைக்கும்எடுத்துக் காட்டாக வாழ்ந்தனர். உலகத்துக்கு உயிர் அரசுதான் என்பது பழந்தமிழர் கருத்து.

உலகத்திற்கு நெல்லும் உயிர் அன்று; தண்ணீரும் உயிர் அன்று; இப்பரந்த உலகம் மன்னனைத்தான் உயிராகக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆகையால் 'நான்தான் இவ்வுலகத்திற்கு உயிர்' என்று அறிந்து அதற்குத் தகுந்தபடி நடந்துகொள்வது வேற்படைகள் மிகுந்த சேனைகளையுடைய அரசன் கடமையாகும்.

நெல்லும் உயிர் அன்றே, நீரும் உயிர் அன்றே,
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்;
அதனால், யான் உயிர் என்பது அறிகை
வேல் மிகுதானை வேந்தற்குக் கடனே.

இப்பாடல் அரசியலின் முதன்மையையும், அரசனுடைய கடமையையும் கூறிற்று. இது மோசிகீரனார் என்னும் புலவர் பாட்டு.

இப்பாடலை மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் நகைப்புக் கூட வரலாம். உணவும் தண்ணீரும் இன்றேல் உயிர்வாழ முடியாது. இவ்வுண்மையை மறுத்து, அவைகள் மக்களுடைய உயிரைக் காப்பனவல்ல; மன்னன்தான் மக்களுடைய உயிரைக் காப்பவன் என்று நவில்வது நகைப்புக் கிடமல்லவா? மன்னவனே மாநிலத்தின் உயிர் என்ற கருத்தை ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும்; அப்பொழுதுதான் இச் செய்யுளின் சிறந்த கருத்து நமது சிந்தையைக் கொள்ளை கொள்ளும்.

மோசிகீரனார் அவர் காலத்தையொட்டி மன்னவனே மாநிலத்தின் உயிர் என்று உரைத்தார். நாம் இக்காலத்தை ஒட்டி 'அரசாட்சியே மக்களின் உயிர்' என்று மாற்றிக் கொண்டால் போதும். இக்காலத்துக்கும் இப்பாட்டின் கருத்து ஏற்றதாகும்.

நாட்டின் முன்னேற்றத்தை—மக்களின் நல்வாழ்வைக் கருத்திற் கொள்ளாத ஒரு அரசாங்கம் உள்ள நாட்டிலே வறுமைதான் குடிகொண்டு வாழும். நாட்டிலே நீர்ப்பாசன வசதிகளை ஏற்படுத்த வேண்டும்; உணவுப் பொருள் ஏராளமாக விளைவதற்கு வழிசெய்ய வேண்டும்; உழவர்க்கு ஊக்கமூட்டவேண்டும். வாழ்க்கைக்குத் தேவையான கைத் தொழிற் பண்டங்களைப் பெருக்குவதிலும் கவலை செலுத்த வேண்டும். இவைகளை அரசாட்சியினால்தான் ஆற்ற முடியும். இவ்வுண்மைகளை அடக்கிக் கொண்டிருப்பதே மேலே காட்டிய பாடல்.

ஆட்சியின் அடிப்படை

ஆட்சி அலங்கோலமாகாமல் நிலைத்திருப்பதற்கான அடிப்படையை ஆளுவோர் அறிந்திருக்க வேண்டும். அந்த அடிப்படைக்கு ஆட்டமில்லாமல் நடந்துகொள்வோருடைய ஆட்சிதான் அழியாமல் நிலைத்திருக்கும். அவ்வாட்சியைத் தான் மக்கள் மதிப்பார்கள்; ஆதரிப்பார்கள்.

அனைவரையும் ஒன்றாகக் கருதி— விருப்பு வெறுப்பின்றி— சமநீதி வழங்கும் அறநெறியைப் பின்பற்றுவதே ஆட்சியின் அடிப்படை. இந்த அடிப்படையை மறந்துவிட்டு அதிகாரச் செருக்கால்— படை பலத்தால்— மக்களை அடக்கி ஆளமுடியாது. ஆயுத பலத்தால் மக்களை அடக்கி ஆண்டு விடலாம் என்று நினைப்பவர்கள் அரசின் அடிப்படையை அறியாதவர்கள். இவ்வுண்மையை ஒரு புறநானூற்றுப் பாட்டினால் உணரலாம்.

அரசாட்சியின் வெற்றி படைபலத்திலே யில்லை. கடுமையான கோபத்துடன் எதிரிகளைக் கொன்று குவிக்கின்ற யானைப் படைகள் இருந்தால்தான் என்ன? விரைந்து பாயக் கூடிய குதிரைப்படைகள் குவிந்திருந்தால்தான் என்ன? நீண்ட கொடிகள் பறக்கின்ற உயர்ந்த தேர்ப்படைகள் திரண்டிருந்தால்தான் என்ன? கலங்காத நெஞ்சமும், புகழும் உடைய காலாட்படைகள் கணக்கின்றி யிருந்தால்தான் என்ன? இவைகள் அரசாட்சியின் அடிப்படைகள் அல்ல. இவற்றால் ஆட்சிக்கு வெற்றியில்லை. அரசாட்சியின் வெற்றி, சிறந்த அறநெறியைத்தான் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது.

கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும்,
கதழ்பரிய கலிமாவும்,
நெடும்கொடிய நியிர்தேரும்,
நெஞ்சுடைய புகல்மறவரும் என

நான்குடன் மாண்டது ஆயினும்,

மாண்ட

அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்

(பா. 55)

இது, மதுரை மருதன் இளநாகனார் என்ற புலவர் பாட்டு. இதிலே பொதிந்துள்ள உயர்ந்த உண்மையை, ஆளுவோர் உள்ளத்திலே மறக்காமல் வைப்பார்களானால், அவர்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு படை பலத்தைப் பெருக்க மாட்டார்கள். நாட்டை நாசமாக்கும் நவீனப் போர்க்கருவிகளைச் செய்வதிலேயே பணத்தைப் பாழாக்க மாட்டார்கள்; அறிவையும் வீணாக்க மாட்டார்கள். 'படைபலம் வெற்றி தராது; மக்களின் ஆதரவே ஆட்சியை நிலை நிறுத்தும் அடிப்படை' என்ற உண்மையை உணர்வார்கள்.

வரிக் கொடுமை

அளவுக்குமேல் தாங்கமுடியாத வரிகளை மக்கள் தலையிலே சுமத்தும் அரசாங்கம் நிலைத்து நிற்க முடியாது; அவ்வரசு வெறுப்படைந்த மக்களால் வீழ்த்தப்படும். குடிமக்களின் கொடுக்கும் வல்லமைக்குத் தகுந்த அளவுதான் வரி விதிக்கலாம். அரசாங்கச் செலவுக்கு வருமானம் போதாவிட்டால் மக்கள் மனங் குமுறாத வழியில்—மக்கள் தலையில் நேரடியாக வரிச்சுமை ஏறாதவகையில் வருமானத்திற்கு வழிதேட வேண்டும். இது திறமையுள்ள அரசாங்கத்தின் கடமை.

விளைந்த நெல்லைச் சேத மில்லாமல் அறுத்துக் கவளம் கவளமாக உட்கொண்டால், ஒரு மாவுக்குக் குறைந்த நிலத்திலே விளைந்த நெல்லும், பல நாட்களுக்கு உணவாகும். நூறு வயல்களிலே நன்றாக நெல் விளைந்திருந்தாலும், ஒரு யானை அவ்வயல்களிலே தனியாக இறங்கி, அந்நெல்லை உண்ணத் தொடங்கினால் அவ்வளவும் பாழாகும்; அதன் வாயிலே போகும் நெல்லை விட

அதன் கால்களால் மிதிபட்டுச் சேதமாகும் நெல்லே மிகுதியாக இருக்கும்.

அறிவுடைய மன்னவன் வரி விதிக்கும் முறையை அறிந்து குறைவாக வரி விதிக்கவேண்டும். இவ்வாறு செய்தால் அவனுடைய நாட்டிலே கோடிக் கணக்கான செல்வம் குவிந்து சிறந்திருக்கும். அந்த நாடு செல்வப் பெருக்குடைய சிறந்த நாடாக விளங்கும்.

மன்னவனும் மதியற்றவன்; அவனைச் சூழ்ந்த அதிகார வர்க்கத்தினரும் அறிவுரை கூறுவோர் அல்லர். அவன் விரும்பியதற்கு ஆமாம் போடுவார்கள். அன்பின்றிக் குடிமக்களிடம் பொருள் பறிப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டவர்கள். இத்தகைய அரசன், யானை புகுந்த புலம் போன்றவன்; அவனும் உண்டு வாழமாட்டான்; அவனுடைய நாடும் நாசமாகும்.

காய் நெல் அறுத்துக் கவளம் கொள்ளினே
 மாநிறைவு இல்லதும் பன்னாட்டு ஆகும்;
 நூறு செறுவாயினும் தமிழ்துப்புக்கு உணினே
 வாய்புகு அதனினும் கால்பெரிது கெடுக்கும்;
 அறிவுடை வேந்தன் நெறியறிந்து கொள்ளினே
 கோடியாத்து நாடு பெரிது நந்தும்;
 மெல்லியன் கிழவனாகி வைகலும்
 வரிசை அறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
 பரிவுதப எடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்,
 யானை புக்க புலம்போலத்
 தானும் உண்ணான்; உலகமும் கெடுமே.

(பா. 184)

இதைப் பாடிய புலவர் பிசிராந்தையார் என்பவர். இவர் சிறந்த அரசியல் வல்லுநர். இதனை இப்பாடலால் அறியலாம். இப்பாடலின் கருத்து எந்தக் காலத்திலும் அழியாமல் நிற்கும் அரும்பொருள். மக்களுக்காக வாழும் அரசாங்கம் எதுவும் இவ்வுண்மையை மறக்க முடியாது; மதிக்காமற் புறக்கணிக்கவும் முடியாது.

சிறந்த ஆட்சி

ஒரு சிறந்த ஆட்சி எவ்வாறு செயற்பட வேண்டுமென்பதை மற்றொரு பாட்டு தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றது. அந்தப் பாடலைப் பாடியவரும் அரசியல் அறிஞரான பிசிராந்தையார் தான். பிசிராந்தையாரின் வரலாறே பெரிதும் வியக்கத்தக்க நிகழ்ச்சியைக் கொண்டது. இவர் பழந்தமிழ்ப் பாண்டிய நாட்டிலே பிசிர் என்னும் ஊரிலே பெருமையுடன் வாழ்ந்தவர். உறையூரிலே இருந்து அரசாண்ட கோப்பெருஞ் சோழனோடு ஒருயிரும் ஈருடலுமாக இணைந்த நட்புள்ளவர். ஆந்தையாரும் சோழனும் ஆருயிர் நட்பினர் என்பதைத் தமிழ் நாட்டினர் அனைவரும் அறிவர்.

இருவரும் உயிரோடு உறைந்த வரையிலும் ஒருவரையொருவர் நேரே பார்த்துப் பழகியவர்கள் அல்லர். ஆந்தையார் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு ஆர் வந்தாலுஞ் சரி, அவர்களை அன்புடன் வரவேற்பான் சோழன்; அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை விருப்பத்துடன் அளிப்பான்; இக்குணத்திலே கோடாதவன் கோப்பெருஞ் சோழன். கோப்பெருஞ் சோழன் பெயரைக் கூறிக்கொண்டு எவர் வந்தாலுஞ் சரி, அவர்களை அன்புடன் உபசரிப்பார் ஆந்தையார். சோழன் மண்ணுலகை விட்டு மறைந்த செய்தியை அறிந்த ஆந்தையார் அவன் இறந்த இடத்தை அடைந்தார்; தாமும் உயிர் விட்டார். இத்தகைய இணையற்ற நட்பினராக வாழ்ந்தனர் இவ்விருவரும்.

பிசிராந்தையார் வயது முதிர்ந்த பெருங் கிழவர்; அவர்காலத்தில் அவர் பெருமை தமிழ் நாட்டினர் அனைவருக்கும் தெரியும். ஆனால் அவரைக் கண்களால் கண்டவர்களில்; அவருடைய பெரும் புலமையைப் பற்றிக் காதுகளாற் கேட்டவர் பலர். அவரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டவர்கள்,

அவர் தாடியும் தலை மயிரும் நரைத்த தள்ளாத கிழவராயிருப்பார் என்று எண்ணி யிருந்தனர்.

இப்படி எண்ணி யிருந்தவர்களிலே சிலர், ஒரு நாள் அவரைச் சந்தித்தனர். அவர்கள் எண்ணியிருந்தபடி பிசிராந்தையார் தடி யூன்றி நடக்கும் தள்ளாத கிழவராகக் காணப்படவில்லை; அவர் தலை மயிரும் தாடியும், கருகரு வென நாகப்பழத்தின் நிறம் போல் நன்றாகக் காட்சி யளித்தன. அவர்கள் வியப்புற்றனர். தங்களுக்குண்டான வியப்பை அவரிடமே அறிவித்தனர்.

உங்கள் வயது பலவாயிற்றே! இன்னும் ஏன் உங்கள் தலைமயிர் நரைக்கவில்லை? இதற்குக் காரணம் என்ன? என்று கேட்டே விட்டனர். இக்கேள்விக்கு ஆந்தையார் அளித்த விடைதான் அந்தப் பாட்டு.

‘உங்கள் வயது பலவாகியும் இன்னும் நரையில்லாம லிருக்கின்றீர்களே! இது எப்படி முடிந்தது?’ என்று கேட்பீர்களானால் காரணங் கூறுகிறேன் கேளுங்கள். என் மனைவி சிறந்த குணங்களை யுடையவள்; என் மக்கள் அறிவு நிரம்பியவர்கள். என் மேற் பார்வையில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் என் உள்ளம்போல் ஒத்துழைக் கின்றனர். எனது நாட்டு மன்னவனும் குடிகளுக்குக் கொடுமை செய்யாமல் காப்பாற்றுகின்றான். நான் வாழும் ஊரிலே அறிவும் அடக்கமும் உள்ள ஆன்றோர்கள் பலர் வாழ்கின்றனர். அவர்கள் சிறந்த கொள்கையை உடைய வர்கள். இதனால்தான் நான் கவலையின்றி, நரை திரையின்றி நன்றாக வாழ்கின்றேன்! என்று பட்டென்று பதில் கொடுத்தார்.

யாண்டு பலவாக நரையில் ஆகுதல்
யாங்கு ஆகியர் என வினவு தீர் ஆயின்,
மாண்டஎன் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்;

யான்கண் டனையர் என் இளையரும்; வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும்; அதன்தலை
ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர் யான் வாழும் ஊரே.

(par. 191)

இதுவே அப்பாடல். உயர்ந்த நாடென்றால் அந்த நாட்டிலே உறைவோர் அனைவரும் கல்வி கற்றிருக்க வேண்டும்; தொழிலாளி முதலாளி சச்சரவுகள் தோன்றுவதற்கு இடமில்லாமலிருக்க வேண்டும். அறிஞர்களின் ஆதரவைக் கொண்டு அரசாட்சி நடைபெற வேண்டும். எத்தகைய அநீதிக்கும் அரசாட்சி இடந்தரக் கூடாது. நாட்டைப் பட்டினியும் நோயும் சூழ்ந்து பயமுறுத்தாமல் பாதுகாக்க வேண்டும். இத்தகைய நாட்டில் உள்ளவர்கள் தாம் உள்ளத்திலே ஒரு கவலையுமின்றி—உடல் உரமுடன்—நரை திரையின்றி நீண்ட நாள் உயிர் வாழ்வார்கள். இவ்வுண்மையை இப்பாடல் வலியுறுத்துவதைக் காணலாம். இத்தகைய அரசுதான்—நாடுதான் ஒரு எடுத்துக் காட்டான அரசாகும்; நாடாகும்.

தமிழர் வீரம்

தமிழர்களின் ஒப்பற்ற வீரத்தைப் பற்றி உரைக்கும் பாடல்கள் பல வுண்டு. வீரம் என்றால் இளைத்தவர்களை—வீணாக இன்னலுக்கு ஆளாக்கித் தான் மட்டும் இன்புற்று வாழ்வதீன்று; மற்றவர்களைக் காட்டிலும் தான் ஆற்றலுடையவன் என்பதை அறிவித்துக் கொள்ளுவதன்று. தான் கொண்ட கொள்கையிலே உறுதியுடன் நின்றல்; தான் செய்யத் தொடங்கிய செயல்களை முட்டுக் கட்டைகளுக்கு அஞ்சாமல் முயற்சியுடன் செய்து முடித்தல்; தன் மானத்திற்கு இழுக்கு வராமல் தன் செயலிலே வெற்றியடைதல்; தன்னைக் காரணமின்றித் தாழ்த்திப் பேசுவோர் நாணும்படி அவர்கள் செருக்கைச் சிதைத்தல். இவைகளே வீரத்தின் இயல்பு. இத்தகைய சிறந்த வீரமுடையவர்களே இந்நாட்டுத் தமிழ் மன்னர்கள்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பாட்டு ஒன்றே இவ்வுண்மையை விளக்கப் போதுமானதாகும். இவன் வீரத்திலே மிதந்த வேந்தன் மட்டும் அன்று; செந்தமிழ்ப் புலவனாகவும் சிறந்திருந்தான்.

படை பலத்தால் என்னை இகழ்ந்துரைத்த வேந்தர்களுடன் வீரப் போர் புரிவேன்; அவர்கள் சேனைகள் சிதையத் தாக்குவேன். அவர்களுடைய முரசுகளுடன் அவர்களையும் சிறை பிடிப்பேன். இப்படிச் செய்யேனாயின் என் குடை நிழலிலே இருப்பவர்கள், தாங்கள் போய்த் தங்குவதற்கு வேறு இடங் காணாமல் எமது அரசன் கொடுங்கோலன் என்று என்னைத் தூற்றும் கொடியனாவேன்.

உலகம் உள்ளவரையிலும் மாறாத புகழுடைய மாங்குடி மருதனைத் தலைமையாகக் கொண்ட புலவர்கள் என்னுடைய நாட்டைப் புகழ்ந்து பாடாமல் புறக்கணிப்பார்களாக. இரக்கின்றவர்களுக்கு எதையும் கொடுக்க முடியாதவாறு வறுமையையும் யான் எய்துவேனாக.

உறுதுப்பு அஞ்சாது உடல் சினம் செருக்கிச்
சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அரும்சமம் சிதையத் தாக்கி, முரசுமொடு
ஒருங்கு அகப்படேனாயின், பொருந்திய
என்றிழல் வாழ்நர் செல்நிழல் காணாது
'கொடியன் எம்இறை' எனக் கண்ணீர்பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றும் கோலேன் ஆகுக்;
ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவனாக
உலகமொடு நிலையிய பலர்புகழ் சிறப்பின்
புலவர் பாடாது வரைக என்நிலவரை;
புரப்போர் புன்கண்கூர்
இரப்போர்க்கு ஈயா இன்மையான் உறவே

(பா. 72)

இந்தப் பாட்டிலே நெடுஞ்செழியனுடைய வீரமும், நேர்மையும், புலவர்களுடைய பெருமையும் காணப்படுகின்றன. புகைவர்க்குப் பணிகின்றவன் வீரமுடைய வேந்தன் அல்லன்;

குடிகளைக் கொடுமைப் படுத்துகின்றவன் ஒரு கோழை. புலவர்கள் வீரனையே விரும்புவார்கள்; அவனுடைய நாட்டையே பாராட்டிப் பாடுவார்கள்; கோழையைக் கொஞ்சமும் மதிக்கமாட்டார்கள். இவ்வுண்மை இப்பாடலிலே பொதிந்திருப்பதைக் காணலாம்.

இளஞ்சேட் சென்னி என்பவன் ஒரு சேர மன்னன்; ஒப்பற்ற வீரன். ஊன்பொதி பசங்குடையார் என்னும் புலவர் அவனைப் பாராட்டிப் பாடியிருக்கின்றார்.

பகைவர்களுடைய கோட்டை அவர்களிடம் இருக்கும் போதே, அதைப் பிறர்க்குத் தானமாகத் தந்துவிடுவாய்! 'அந்தக் கோட்டை உங்களுடையது; எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று உன்னைப் புகழ்ந்து பாடும் பாணர்களுக்குக் கொடுக்கும் பண்புடைய வள்ளல் நீ.

ஒன்னார்

ஆர் எயில் அவர்கட்டு ஆகவும் நுமது எனப்

பாண்கடன் இறுக்கும் வள்ளியோய்!

(பா. 203)

இப்பகுதி அந்த இளஞ்சேட் சென்னியின் வீரத்தை விளக்கும். இவ்வீரமும் தன்னலமற்ற ஆண்மைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

எதிரியின் கோட்டையைத் தன் வசமாக்குவதற்கு முன்பே அதை மற்றொருவருக்குக் கொடுப்ப தென்றால், இதற்கு எத்தகைய நெஞ்சரம் வேண்டும்? எதிரியை வெல்வதில் உறுதியென்பதில் எவ்வளவு நம்பிக்கை வேண்டும்? தோல்வி மனப்பான்மையே தமிழனிடம் இருந்ததில்லை என்பதற்கு இப்பாடல் ஒரு உதாரணமாகும்.

இச்செய்யுளின் கருத்தைக் கம்பன் தன் காவியத்தில் ஓரிடத்திலே புகுத்தியிருப்பது புகழ்த் தகுந்தது. இன்னும் இராம—இராவணப் போர் தொடங்கவில்லை; இலங்கை இராவணன் வசத்திலேயே இருக்கின்றது. இந்நிலையிலே

விபீஷணன் இராமனைச் சரணடைகின்றான்; உடனே இராமன் 'இலங்கை அரசு உன்னுடையதே' என்று உறுதி மொழி யளித்தான்; அவனை இலங்கை மன்னனாக வைத்து முடிசூட்டினான்; வெற்றியிலே நம்பிக்கையுள்ள வீரன் இராமன் என்பதை விளக்கவே இக்கதையமைப்பு. புற நானூற்றைப் படித்த கம்பனுடைய கற்பனை இது. இவ்வாறு தமிழ் மன்னர்களின் அருமையான ஆண்மையை விளக்கும் அழகிய பாடல்கள் பலவுண்டு.

அறப் போர்

தகுந்த காரணமின்றிப் பண்டைத்தமிழ் மன்னர்கள் போரிலே தலையிட மாட்டார்கள். தங்கள் குடிகளைத் துன்புறுத்தும் கொடுங்கோல் வேந்தர்களின் மேல் போர் தொடுப்பார்கள். சேனைகளின் பெருக்கால் செருக்கடைந்து தங்களைப் பழிக்கும் மன்னர்கள் மேல் படையெடுப்பார்கள்.

அக்காலத்திலே போரால் பொதுமக்களின் உயிருக்கு ஆபத்தேற்படுவதில்லை. படைகளும் பண்டங்களுந் தாம் போர்க்களத்திலே பாழாகும். பொது மக்களுக்கு அறிவித்த பின்னரே போர் தொடங்குவார்கள். போர் செய்வதிலும் அவர்கள் அறநெறியைப் பேரற்றி வந்தனர்.

பசுக்களே! பசுவின் தன்மையை யுடைய பார்ப்பனர் களே! பெண்களே! நோயாளிகளே! பிதிர்லோகத்தில் வாழ் கின்றவர்களுக்கான சிறந்த கடமைகளைச் செய்யும் பொன் போன்ற புதல்வர்களைப் பெறாதவர்களே! எமது அம்பை விரைவிலே விடப்போகின்றோம்; ஆகையால் உங்கள் உயிருக்குப் பாதுகாப்பான இடத்தைத் தேடிச் செல்லுங்கள். இவ்வாறு அறநெறியைக் கூறும் கொள்கையை உடையவன் நீ! சிறந்த வீரத்தையும் உடையவன் நீ. பகைவர்களைக் கொல்லும் யானையின் மீது பறந்து கொண்டிருக்கும் கொடி,

வானத்திலே நிழலைச் செய்யும்படியான சிறப்புடைய எமது மன்னனே! குடுமி என்னும் பெயர் கொண்டவனே! நீ வாழ்க!

ஆவும், ஆன்இயல் பார்ப்பண மாக்களும்,
பெண்டிரும், பிணியுடையீரும், பேணித்
தென்புலம் வாழ்நருக்கு அரும்கடன் இறுக்கும்
பொன்போல் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும், நும்அரண் சேர்மின் என
அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை, மறத்தின்
கொல்களிற்று மீயிசைக் கொடி விசும்பு சிழற்றும்
எம்கோ! வாழிய குடுமி!

(பா. 9)

இப்பாடல் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமி என்பவனைக் குறித்த பாட்டு. இதைப் பாடிய புலவர் நெட்டிமையார் என்பவர். இதனால் பண்டைத் தமிழ் மன்னர்கள் கொடுமையான போரிலும் அறநெறியைக் குலைக்கவில்லை என்பதை அறியலாம்.

புலவர் பெருமை

பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் பெரும்பாலும் மன்னர்களின் ஆதரவால் வாழ்ந்தவர்கள்; பெருநிலக் கிழவர்களாகிய வள்ளல்களைப் பாடி, அவர்கள் வழங்கிய பொருள்களைக் கொண்டு வறுமை தீர்ந்து வாழ்ந்தார்கள். ஆயினும் அவர்கள் தங்கள் அறிவை, நேர்மையுள்ளத்தை யாருக்கும் அடகு வைத்துவிடவில்லை; உண்மை என்று கண்டதை உரைப்பதற்கு அஞ்சியதில்லை. தன்மானத்துடனேயே தங்கள் வாழ்வை நடத்தி வந்தனர். இவ்வுண்மையை விளக்கும் பாடல்கள் பல புறநானூற்றிலே யுண்டு.

“சிறந்த உயர்ந்த தந்தங்களையுடைய ஆண் யானைகள் கிடைப்பதா யிருந்தாலும் அன்பின்றிக் கிடைக்கும் அப்பரிசிலை வாங்கிக்கொள்ள மாட்டேன்; நீ மனமுவந்து—மகிழ்ச்சியோடு கொடுப்பாயானால் சிறிய குன்றிமணியள

வுள்ள பொருளையும் பெற்றுக் கொள்வேன். கூர்மையான வேலையுடைய குமணனே, இவ்வுண்மையை நீ உணர்ந்து கொள்.

உயர்ந்து ஏந்து மருப்பின் கொல்களிறு பெறினும்
தவிர்ந்துவிடும் பரிசில் கொள்ளலென்; உவந்து நீ
இன்புற விடுதியாயின், சிறிது
குன்றியும் கொள்வல், கூர்வேல் குமண!

(பா. 159)

இது பெருஞ் சித்திரனார் என்பவர் குமணனைப் பற்றிப் பாடியுள்ள ஒரு பாடலின் பகுதி. இச் செய்யுளில் புலவர்களின் பெருமிதமும் தன்மான உணர்ச்சியும் ததும்பிக் கிடப்பதைக் காணலாம்.

மதுரைக் குமரனார் என்பவர் ஒரு புலவர். இவர் பெருந்திருமாவளவன் என்னும் சோழனிடம் பரிசு பெறச் சென்றார். அவன் இவரை உடனே வரவேற்றுப் பரிசில் தரவில்லை; சிறிது காலங் கடத்தினான். அதைப் பொறாத புலவர் அவன் முகத்தில் அறைந்ததுபோல் பாடினார்.

யாம் மிகப் பெரிய துன்பத்தை யடைந்தாலும் சிறிதும் மதியற்றவர்களின் செல்வத்தை மதிக்க மாட்டோம். நல்லறிவாளர்களின் வறுமையையே வளமுடையதாக மதிப்போம்.

மிகப் பேர் எவ்வம் உறினும், எனைத்தும்
உணர்ச்சி யில்லோர் உடைமை உள்ளேம்;
நல்லறிவுடையோர் நல்குரவு
உள்ளுதும் பெரும, உவந்து நளிபெரிதே!

(பா. 197)

இதுவே அந்த மதுரைக் குமரனாரின் பாடல்.

பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்பவர் மற்றொரு புலவர், இவர் கடியநெடுவேட்டுவன் என்னும் குறுநில மன்னனிடம் பரிசில் வேண்டிச் சென்றார். அவன் காலங் கடத்தினான் உடனே புலவர். அவன் வெட்கித் தலைகுனியும்படி தன் பெருந்தன்மையைக் கூறிவிட்டுத் திரும்பினார்.

நிறைந்த செல்வமுடைய மூவேந்தர்களாகட்டும், அவர்கள் எம்மிடம் அன்பில்லாமல் — மதிப்பில்லாமல் எவ்வளவு பொருளைக் கொடுத்தாலும் அதை நாம் ஏற்க மாட்டோம்.

முற்றிய திருவின் மூவராயினும்
பெட்பின்று ஈதல் யாம் வேண்டலமே! (பா. 205)

இதுவே பெருந்தலைச் சாத்தனாரின் அந்தப் பாடல். இவ்வாறு தமிழ்ப் புலவர்களின் உயர்ந்த தன்மையைக் காட்டும் பாடல்கள் பல புறநானூற்றிலே யுண்டு.

சமாதான முயற்சி

நாட்டிலே அமைதி நிலவ வேண்டும் என்பதே அறிஞர்கள் விருப்பம்; அவர்கள் அமைதிக்காகவே பாடு படுவார்கள். பழந்தமிழ்ப் புலவர்களிலே பலர், வறுமையிலே கிடந்து வாடினவர்கள்தாம். ஆயினும் அவர்கள் மன்னர்கள் சண்டை சச்சரவின்றி ஒன்றுபட்டு வாழ்வதற்குப் பாடுபட்டு வந்தனர். இந்த உண்மையை விளக்கும் பாடல்கள் இந்நூலிலே பலவுண்டு.

பெருந்திருமாவளவன் என்னும் சோழனும் பெருவழுதி என்னும் பாண்டியனும் ஒரு சமயத்தில் ஓரிடத்தில் ஒன்றாக வீற்றிருந்தீனர்; ஒருவரோடு ஒருவர் அன்புடன் அளவளாவிக்கொண்டிருந்தனர். இக்காட்சியைக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார் என்னும் புலவர் கண்டார்; உள்ளத்திலே உவகையடைந்தார்; தன் மனத்திலெழுந்த மகிழ்ச்சியை அம் மன்னர்களிடமே கூறிவிட்டார்.

நீங்கள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்து கொள்ளுங்கள்; இன்றிருப்பதுபோல் என்றும் இணைந்து ஒன்று பட்டிருங்கள்; நீங்கள் ஒன்றுபட்டிருந்தால் இந்த உலக முழுவதும் உங்கள் கையில் தான் இருக்கும். இது உண்மை; பொய்யன்று.

ஒருவீர் ஒருவீர்க்கு ஆற்றுதீர்! இரு வீரும்
உடன்நிலை திரியீர் ஆயின், இமிழ்திரைப்
பெளவம் உடுத்த இப்பயங்கெழு மாரிலம்
கை அகப்படுவது பொய்யாகாதே

(பா. 58)

அண்டை நாடுகளுக்குள் சண்டை கூடாது; சமாதானம் நிலவ வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாட்டை நாசமாக்கும் விரோதிகள் தலைதூக்க மாட்டார்கள். இக்கருத்து இப்பாடலில் இருப்பதைக் காணலாம்.

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி யென்பவன் தகடுரை ஆண்ட ஒரு சிற்றரசன்; பெரிய கொடை வள்ளல். தமிழ் மூதாட்டி ஓளவையாரின் ஆருயிர் நண்பன். அவன் புகழைக் கண்டு பொறாமை கொண்ட தொண்டைமான், அதியமானுடன் போர் செய்ய எண்ணினான். இதற்காக—ஆயத்தஞ் செய்து கொண்டிருந்தான். இதனை அறிந்த அதியமான், ஓளவையாரிடம் இச்செய்தியை உரைத்தான். ஓளவையார் போர் நிகழாமல் தடுக்கும் பொருட்டுச் சமாதானத் தூதராகத் தொண்டைமானிடம் தூது போனார்.

தொண்டைமான் ஓளவையாரை அன்புடன் வரவேற்றான்; தன் படைக்கலச் சாலைக்கு அழைத்துச் சென்றான்; தான் திரட்டி வைத்திருந்த ஆயுதங்களைக் காட்டினான். அவனுடைய படைக்கலங்களைப் பார்த்த ஓளவையார் அவனிடம் கீழ்வருமாறு கூறினார்.

“உன்னுடைய இப்படைக்கலங்கள் மயிற் பீலி அணியப் பட்டு, மாலை சூட்டப்பட்டு, எண்ணெய் தடவப்பட்டு நல்ல பாதுகாப்பான பெரிய இடத்திலே வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. என்னுடைய தலைவனாகிய அதியமானோ, செல்வம் உள்ளபோது எல்லோர்க்கும் இனிய உணவளிப்பான்; இல்லாதபோது உள்ளதைப் பங்கிட்டு எல்லோருடனும் சேர்ந்திருந்து உண்ணுவான். அவன் ஏழைகளின்

கூட்டத்திற்குத் தலைவன். அவனுடைய கூர்மையான வேற்படைகள் உன்னுடைய படைகளைப்போல இல்லை. அவைகள் பகைவர்களைக் குத்தியதனால் பக்கமும் நுனியும் சிதைந்து விட்டன. இப்பொழுது அவைகள் கொல்லனுடைய உலைக்களத்திலே மீண்டும் சீர் செய்வதற்காகப் போட்டுக் கிடக்கின்றன.”

இவ்வே, பீலி அணிந்து, மாலை சூட்டிக்
கண்திரள் நோன்காழ் திருத்தி, நெய்யணிந்து
கடியுடை வியன் நகர் அவவே; அவ்வே
பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து
கொல்துறைக் குற்றுஇல மாதோ; என்றும்
உண்டாயின் பதங்கொடுத்து
இல்ஆயின் உடன் உண்ணும்
இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன்
அண்ணல் எம் கோமான் வைந்துதி வேலே

(பா. 95)

இதுவே ஒளவையார் கூறிய அறிவுரைப் பாட்டு. ‘அதியமான் சண்டை செய்வதிலே சமர்த்தன்; உனக்குப் போர்ப் பழக்கம் இல்லை. அவன் குடி மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றவன்; உனக்குப் பொது மக்கள் ஆதரவில்லை. ஆகையால் நீ போரில் இறங்கினால் தோல்வியடைவாய்’ என்ற கருத்தை இப்பாடலிலே காணலாம்.

சண்டையைக் காட்டிலும் சமாதானமே நாட்டுக்கு நலந்தரும், மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியான வாழ்வையளிக்கும் என்பது பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்களின் கருத்து; இக் கருத்தை வலியுறுத்த அவர்கள் முயன்றனர். புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பலவற்றிலே இவ்வுண்மை காணப்படுகின்றது. மேலே காட்டிய உதாரணங்களே இதற்குப் போதுமானவை.

உழவின் உயர்வு

உணவுப் பஞ்சம் தாண்டவமாடும் நாட்டில் ஒரு சிறிதும் சமாதான வாழ்வு நிலைத்திராது. உணவுப் பொருள்களின்

விளைவு பெருகினால்தான் பட்டினிக் கொடுமையும் பஞ்சமும் பறந்தோடும். உணவுப் பண்டங்களைப் பெருக்குவோர் உழவர்கள். உழவர்கள் ஒரு துயருமின்றி உரிமையுடன் வாழ்ந்தால்தான் உணவுப் பண்டங்கள் பெருகும்.

இந்த உண்மையை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழர்கள் உணர்ந்திருந்தனர். ஆதலால் அவர்கள் உழவர்களிடம் உள்ளன்பு காட்டினர்; உற்பத்தியைப் பெருக்கினர்; நாட்டு மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக உழைத்தனர். இவ்வுண்மையை இந்நூற் பாடல்களிலே காணலாம்.

ஏரைப் பாதுகாக்கும் உழவர்களைப் பாதுகாத்து, இதன் மூலம் உனது நாட்டுக் குடி மக்களை யெல்லாம் பசிக்காளாகாமல் பாதுகாப்பாயானால் உன் பகைவர்களெல்லாம் உன்னைக் கண்டு அஞ்சுவார்கள். உன் பாதத்தை வணங்குவார்கள்.

பகடு புறந்தருநர் பாரம் ஓம்பிக்
குடி புறந்தருகுவை யாயின் நின்
அடிபுறந் தருகுவர் அடங்காதோரே.

(பா. 35)

வெள்ளைக்குடி நாகனார் என்னும் புலவர், கிள்ளிவளவன் என்னும் சோழ மன்னனுக்குச் சொல்லிய அறிவுரையிலே இவ்வுண்மையை விளக்கி யிருக்கின்றார்.

நீர்ப்பாசன வசதியைப் பெருக்கினால்தான் நிலம் வளப்படும்; உழவர்களும் ஊக்கமுடன் உழைத்து உற்பத்தியைப் பெருக்குவார்கள். நீர்ப்பாசன வசதியற்ற நாட்டிலே உற்பத்தி பெருக முடியாது. ஆதலால் அரசாங்கத்தின் முதற் கடமை நாட்டிலே நல்ல நீர்ப்பாசன வசதிகளை ஏற்படச் செய்வது தான். இவ்வுண்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது ஒரு செய்யுள்.

உண்ணும் நீரின்றேல் உடம்புகள் அழியும். உடம்புகளுக்கு உணவு கொடுத்தோரே உயிர் கொடுத்தோராவர். உணவால் வாழ்வது உடம்பு; அது உணவையே முதன்மையாகக் கொண்டிருக்கிறது. உணவென்று சொல்லப்படுவது நிலமும் நீருந்தான். ஆகையால் நீரையும் நிலத்தையும் ஒன்று சேரும்படி இணைத்து வைப்பவர்களே, இவ்வுலகிலே உடம்பையும் உயிரையும் படைத்தவர்கள் ஆவார்கள்.

நீர்இன்று அமையா யாக்கைக் கெல்லாம்;
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே;
உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்;
உணவெனப்படுவது நிலத்தோடு நீரே!
நீரும் நிலனும் புணரியோர், ஈண்டு
உடம்பும் உயிரும் படைத்திசினோரே.

(பா. 18)

உழவுத் தொழில் ஓங்கி வளர்வதற்கு நல்ல நீர்ப்பாசன வசதிகளைச் செய்து தரவேண்டிய பொறுப்பு அரசாங்கத்திற்கு உண்டு. இவ்வுண்மையை இப்பாட்டு வலியுறுத்துகின்றது. குடபுலவியனார் என்னும் புலவர் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு எடுத்துக் காட்டிய உண்மை இதுவாகும். பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள், உழவுத் தொழில் சுருங்கக்கூடாது, அத்தொழில் ஓங்கி வளரவேண்டும் என்பதிலே எவ்வளவு கவலை கொண்டிருந்தனர் என்பதை இன்னும் பல பாடல்களிலும் காணலாம்.

உலக இன்பம்

இவ்வுலக வாழ்வு இன்னல் நிறைந்தது; அவனியிலே பிறந்த மக்கள் அனைவரும் துன்பத்தைத்தான் அடைவார்கள்; இவ்வுலக வாழ்வை வெறுத்தால்தான் இன்ப வாழ்வை எய்த முடியும்' என்று உரைப்போர் பலருண்டு. இவர்கள் இவ்வுலக வாழ்வை இன்ப வாழ்வாகச் செய்ய முடியும் என்பதிலே நம்பிக்கை யிழந்தவர்கள். ஆகையால் தான் இவ்வுலகம் நிலையற்றது இவ்வுலக இன்பமும் நிலையற்றது என்று வெதாந்தம் பேசுகின்றனர்.

பண்டைத்தமிழர்கள் இவ்வுலக வாழ்வை வெறுக்க வில்லை; உலக வாழ்க்கையிலே இன்பம் உண்டு என்பதை ஒப்புக்கொண்டிருந்தனர்; உயர்ந்த இன்ப வாழ்விலே வாழ்ந்தனர். இந்த உண்மையை ஒரு பாடல் கலங்கரை விளக்குப்போல் காட்டுகின்றது. எந்த முறையில் வாழ்ந்தால் எல்லா மக்களும் இன்புற்று வாழலாம் என்பதையும் அப் பாடல் நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றது.

இவ்வுலகிலே இன்பம் உண்டு. தேவாமிர்தம் கிடைத்தாலும், சுவையான உணவென்று அதைத் தனித்திருந்து உண்ண மாட்டார்கள். (பலருக்கும் பங்கிட்டுக்கொடுத்து உண்பார்கள்) யாரையும் வேற்றுமை காரணமாக வெறுக்கமாட்டார்கள். தாங்குமுஞ்சிகளாகவும் இருக்கமாட்டார்கள். அறிஞர்கள் செய்வதற்கு அஞ்சும் தகாத செயல்களைத் தாமும் செய்யமாட்டார்கள். புகழ் தரக்கூடிய நற்செயல்களை உயிரைக் கொடுத்தும் நிறைவேற்றுவார்கள். இந்த உலகமே ஊதியமாகக் கிடைப்பதா யிருந்தாலும் பழிக்கத் தகுந்த செயல்களைச் செய்யமாட்டார்கள். ஒரு பொழுதும் சோர்ந்து கிடக்கமாட்டார்கள். இத்தகைய இனிய தன்மையுடையவர்களும் தமது நன்மைக்கென்று முயலாமல் என்றும் பிறர் நன்மைக்காகவே முயல்பவர்களும் இவ்வுலகில் இருக்கின்றனர்.* ஆதலால் இவ்வுலகிலே இன்பம் உண்டு.

உண்டால் அம்ம! இவ்வுலகம் இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிதுஎனத் தமிழர் உண்டலும் இலரே; முனிவுஇலர், துஞ்சலும் இலர்; பிறர் அஞ்சவது அஞ்சிப் புகழ் எனின் உயிரும் கொடுக்குவர்; பழியெனின் உலகுடன் பெறிலும் கொள்ளலர்; அயர்வில்லர், அன்ன மாட்சி அணைய ராகித் தமக்கென முயலா நோன் தாள் பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே

(பா, 182)

இது கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெரு வழுதி என்ற பாண்டியன் பாட்டு. அப்பாடல் கூறுகிறபடி ஒவ்வொரு மனிதனும் நடந்தால் இவ்வுலக வாழ்க்கையை எவர்தான் வெறுக்க முடியும்? எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வழிகாட்டும் இப்பாடலின் அருமையே அருமை!

வறுமையற்ற வாழ்வு

இவ்வுலகிலே எல்லோர்க்கும் இன்புற்று வாழ்வதற்கான எல்லாச் செல்வங்களும் அமைந்திருக்க வேண்டும். இரப்போர், ஈவோர் என்ற பாகுபாடு மறைய வேண்டும். கொடுப்பது உயர்ந்த செயல்தான். ஆனால் இரப்பதைக் காட்டினும் இழிந்த செயல் ஏதொன்றுமில்லை. 'எனக்கு வேண்டாம்; நீ கொடுப்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டேன்' என்று கூறுவது ஈவதைக் காட்டிலும் எத்துணையோ மடங்கு உயர்ந்தது. கொடுப்போரும் கொள்வோருமற்ற சமுதாய அமைப்புத்தான் உன்னதமானது. இத்தகைய சமுதாய அமைப்புள்ள உலகில்தான் மக்களுக்கு இன்ப வாழ்வுண்டு. பண்டைத் தமிழ்மக்கள் இவ்வுண்மையை உணர்ந்திருந்தனர். இதனை ஒரு புறநானூற்றுப் பாட்டு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

'வறுமையால் வாடுகின்றேன்; எனக்கு ஏதேனும் கொடு' என்று பல்லைக்காட்டி இரப்பது இழிவானது. இவ்வாறு இரப்போர்க்கு இல்லையென்று உரைப்பது இரப்பதைக் காட்டினும் இழிவானது. வறியோரைக் கண்டால் அவர்கள் வாய்விட்டுக் கேட்காமலே அவர்க்கு வேண்டுவன கொடுத்தலே உயர்ந்த குணம். அப்படிக் கொடுக்கும் போது, அதற்கு எதிராக 'நீங்கள் கொடுப்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன்' என்று மறுப்பது அதைக் காட்டிலும் உயர்ந்த குணம்.

ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று; அதன் எதிர்
ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று.
கொள் எனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று; அதன் எதிர்
கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று.

(பா.204)

வறுமையற்ற வாழ்விலே மக்கள் அனைவரும் வாழ வேண்டும்; கொள்வோரும் கொடுப்போருமற்ற ஒரு சமுதாய வாழ்வு இவ்வுலகிலே தோன்ற வேண்டும்; இல்லார், உடையார் என்ற பேதமற்ற சமுதாயமாக இவ்வுலக மக்கள் வாழவேண்டும். எல்லோரும் எல்லாச் செல்வமும் எய்தி, இன்ப வெள்ளத்திலே மிதக்க வேண்டும். இதுவே பண்டைத் தமிழறிஞர்களின் கருத்து என்பதை இப்பாடல் விளக்குகின்றது. இக்கருத்தைத்தான் 'கொள்வாரிலாமை கொடுப்பாருமில்லை' என்று கூறுகிறான் கம்பன்.

அறிவுரைகள்

சிறந்த அறிவுரைகள், நீதிமொழிகள் பலவற்றை இந்நூற் பாடல்களிலே காணலாம்.

'நன்றி மறப்பது நன்றன்று' என்பது தமிழர்களின் தலை சிறந்த கொள்கை. பிறர் தமக்குச் செய்த நன்றியை மறக்காதவனே மற்றவர்க்கு நன்றிசெய்ய முன்வருவான். இதற்காகவே நன்றியறிதலைப்பற்றி அறநூல்கள் எல்லாம் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றன; நன்றி மறப்பதை மிகவும் கடிந்து கூறுகின்றன.

பசுவினுடைய பால்தரும் முலையை அறுத்த அறமற்றவர்க்கும், சிறந்த நகைகளை அணிந்த பெண்களின் கருவைச் சிதைத்தோர்க்கும், பார்ப்பார்க்குத் தீமை செய்த கொடுமையாளர்க்கும் அவர்களுடைய குற்றங்களுக்கேற்ற பிராயச் சித்தங்கள் உள்ளன; என்றும் இவ்வுலகமே அழிவதாயினும், ஒருவன் செய்த நன்றியை மறந்தோர்க்கு அத்தீமையிலிருந்து

தப்பிக்க வழியில்லை. இவ்வுண்மையை அறநூல்கள் கூறிக்
கொண்டிருக்கின்றன.

ஆன்முலை அறுத்த அறன் இலோர்க்கும்,
மாண்இழை மகளிர் கருச் சிதைத்தோர்க்கும்
பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கின் கழுவாயும் உள; என
நிலம்புடை பெயர்வது ஆயினும், ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தியில் என
அறம் பாடிற்றே

(பா. 34)

இச்செய்யுள், நன்றிமறவாமை மனிதனுடைய கடமை
என்பதை எடுத்துரைக்கின்றது.

உலகிலே எல்லோராலும் எல்லாக் காரியங்களையும்
இயற்ற முடியாது. பொதுவாக நல்ல செயல்களைச் செய்ய
எல்லோராலும் முடியாது. அருஞ் செயல்களை ஆற்றுவோர்
ஒரு சிலர்தான். உயர்ந்த உள்ளமும், நுட்ப அறிவும் சிறந்த
ஆற்றலும் உள்ளவர்கள்தாம் உயர்ந்த செயல்களை உறுதி
யுடன் செய்து முடிப்பார்கள். தீமை செய்வது எளிது; எல்லோ
ராலும் இயலும்; ஒரு பண்டத்தை உருவாக்குவது அரிது;
உருவான பண்டத்தை உடைத்தெறிவது எளிது. ஆகையால்
ஒருவனால் நல்லது செய்ய முடியாவிட்டாலும் தீமை செய்
யாமல் இருப்பானாயின் அவனைச் சிறந்தவன் என்று
சொல்லிவிடலாம். இவ்வுண்மையை மக்கள் உணர்ந்து தீமை
செய்யத் துணியாமலிருக்க வேண்டும் என்று உரைக்கின்றது
ஒரு செய்யுள்.

“நன்மை செய்வதற்கு முடியாதவர்களா யிருந்தாலும்
தீமை செய்வதை நிறுத்திவிடுங்கள், இதுதான் எல்லாரும்
மகிழ்ச்சியடையத் தகுந்த இனிய குணம். அன்றியும்
உங்களை நல்ல நெறியிலே செலுத்தும் வழியும் அதுதான்.

நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்
அல்லது செய்தல் ஒம்புமின்; அதுதான்

எல்லோரும் உவப்பது; அன்றியும்
நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியுமார் அதுவே.

(பா. 195)

தீமை செய்யாமல் அடங்கியிருப்பதே, நன்மை செய்வதற்குத்
தூண்டும் கருவி என்ற கருத்து இப்பாடலில் அடங்கி
யிருக்கின்றது.

தியாகிகள்

பலன் கருதிப் பணிசெய்வோர் தியாகிகள் அல்லர்;
உள்ளத்திலே தந்நலமின்றி உலக நன்மைக்காக உழைப்பவர்
களே தியாகிகள். வெறுப்பு விருப்பின்றி நன்மையிலே
நாட்டம் செலுத்தி ஓயாமல் உழைப்பவர்களே உண்மைத்
தியாகிகள்.

கொடை, அறம், பிறர்க்கு உதவுதல் என்பவைகளைப்
பண்டைத் தமிழர்கள் தமது கடமை யெனக் கருதி வந்தனர்.
அவர்க்கு இன்னது செய்தால், நமக்கு இன்ன பலன்
கிடைக்கும் என்ற எண்ணத்துடன் செய்யும் உதவி அறமா
காது; கொடையாகாது. இதுவே முன்னோர் கொள்கை.
இக்கொள்கையுடன் பிறரைப் பேணி வாழ்ந்தவர்களையே
வள்ளல்கள், கொடையாளிகள் என்று குறிப்பிட்டிருக்
கின்றனர்.

பாரி பாரி என்று பலவாறீ புகழ்ந்து அவன் ஒருவனையே
கொண்டாடுவர் நாவன்மை படைத்த புலவர்கள். இவ்
வுலகைக் காப்பாற்றுவோன் பாரி ஒருவன் மட்டும் அல்லன்;
இவ்வுலகைக் காப்பாற்றுவதற்கு மழையும் உண்டு..

பாரி பாரி என்று பல ஏத்தி
ஒருவன் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்;
பாரி ஒருவனும் அல்லன்;
மாரியும் உண்டு ஈண்டு உலகு புரப்பதுவே!

(பா. 10)

•இது பாரி என்னும் வள்ளலைப் பற்றிக் கபிலர் பாடிய
பாட்டு. மழையினால் உலகம் நன்மை யடைகின்றது.

உலகத்தால் மழை ஒரு பயனையும் பெறுவதில்லை. இதைப் போலவே பாரியின் கொடையினால் மக்கள் நன்மை யடைகின்றனர்; மக்களிடமிருந்து அவன் எப்பயனையும் பெறுவதில்லை. இக்கருத்துடையது இச் செய்யுள்.

இதே கருத்தை முடமோசியார் என்னும் மற்றொரு புலவரும் கூறியிருக்கின்றார். ஆய் என்னும் வள்ளலைப் பற்றிய பாடல் அது.

இப்பொழுது நாம் பிறருக்குச் செய்யும் உதவி, பிறகு, நமக்கு நன்மையளிக்கும் என்று கருதி, அற வாணிகம் செய்பவன் அல்லன் ஆய். பெரியோர்களும் அறிவுடையவர்களும் பின்பற்றிய வழியை நாமும் பின்பற்ற வேண்டும், இதுவே நமது கடமை என்று எண்ணி அவ்வழியைப் பின்பற்றி நடக்கின்றான். இதுவே அவன் கொடையின் பெருமை; அவன் கொள்கையுமாகும்.

இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம் எனும்
அறவிலை வாணிகள் ஆய் அலன்; பிறரும்
சான்றோர் சென்ற நெறியென
ஆங்குப் பட்டன்று அவன் கைவண்மையே”

(பா. 133)

பிறர்க்கு உதவி செய்வது ஒவ்வொருவர்க்கும் உரிய கடமையென்ற தருத்தை வலியுறுத்துவது இச் செய்யுள். மக்கள் கடமையையும் உண்மையான தியாகம் இன்னதென்பதையும் உணர்த்தும் செய்யுள் இன்னும் பல உண்டு.

பாரதம், இராமாயணம்

பண்டைத் தமிழகத்திலே பாரத வரலாறும் இராமாயண வரலாறும் பரவியிருந்தன. மக்கள் அவ்வரலாறுகளைப் பற்றிப் பேசி மகிழ்ந்து வந்தனர். தமிழ்ப் புலவர்களும் தங்கள் பாடல்களிலே அவ்வரலாறுகளைக் குறிப்பிட்டுப் பாடி வந்தனர். அவ்வரலாறுகளைச் சில நிகழ்ச்சிகளுக்கு

உதாரணங்களாக எடுத்துக்காட்டி வந்தனர். புறநானூற்றிலும், பாரதக் கதையைக் குறிக்கும் பாடலும் இராமாயணக் கதையைக் குறிக்கும் பாடலும் உண்டு.

அசைகின்ற பிடரிமயிரைக் கொண்ட குதிரைகளையுடைய பாண்டவர்கள் ஐவரோடுசினந்து, நாட்டைத் தன் வசமாக்கிக் கொண்ட — அழகிய தும்பை மலர் மாலையைத் தரித்த — கௌரவர் நூற்றுவரும் போர் செய்து, இருவர் சேனைகளும் போர்க்களத்திலே மடியும் வரையிலும் மிகுந்த சோற்றுணவை அவ்விருவர் சேனைகளுக்கும் கொடுத்தவனே.

அலங்குளைப் புரவி ஐவரோடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம் பூந் தும்பை
ஈரம்பதின்மரும், பொருது களத்து ஒழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய் (பா. 2)

சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியலாதனைப் பற்றி, முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்பவர் பாடிய பாட்டிலே இவ்வரிகள் காணப்படுகின்றன. பாரதப் போர்க்களத்தில், உதியலாதன் எனனும் சேர மன்னன், பாண்டவர், கௌரவர் ஆகிய இரு பக்கத்துப் படைகளுக்கும் உணவளித்தான். இதனால் இவனுக்குப் பெருஞ்சோற்று உதியலாதன் என்ற பெயர் வழங்கிற்று.

இராமன் சீதையுடன் காட்டுக்கு வந்தான்; 'சீதையை இராவணன் சிறையெடுத்துச் சென்றான், அப்பொழுது சீதை தனது ஆபரணங்களைக் கழற்றி எறிந்தான், அவைகளைக் குரங்குகள் கண்டு வியந்தன என்ற கதையை ஒரு புறநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

விரைந்து செல்லும் தேரையுடைய இராமனுடன் சேர்ந்து காட்டுக்கு வந்த சீதையை, வலிமை வாய்ந்த கைகளையுடைய அரக்கனாகிய இராவணன் கவர்ந்து போனான். அந்நாளில் அச் சீதையால் கழற்றி எறியப்

பட்டு நிலத்திலே கிடந்து ஒளி வீசிய ஆபரணங்களைச் சிவந்த முகங்களையுடைய குரங்குகளின் பெரிய கூட்டங்கள் கண்டன.

கடுந்தேர் இராமன் உடன்புணர் சீதையை
வலித்தகை அரக்கன் வெளவிய ஞான்றை
நிலம் சேர் மதர் அணி கண்ட, குரங்கின்
செம் முகப் பெருங் கிளை

(பா. 378)

இது இராமாயண வரலாற்றைக் குறிக்கும் பாடல். தமிழ் நாட்டிலே இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இராமாயண—பாரத வரலாறுகள் பரவியிருந்தன என்பதற்கு இவைகளே சான்றாகும்.

வரலாறுகள்

புறநானூற்றுப் பாடல்களைக் கொண்டு தமிழ்நாட்டு வள்ளல்களின் வரலாறுகளை வரையலாம். ஒளவை, கபிலர் போன்ற புலவர்களின் வரலாறுகளைப் புனையலாம். இவர்களூடைய வரலாறுகளை வரிசைப் படுத்தி வரைவதற்கான பாடல்கள் பல காணப்படுகின்றன.

இப்பொழுது வழங்கும் கடையெழு வள்ளல்களின் வரலாறுகள் புறநானூற்றுப் பாடல்களின் ஆதரவைக் கொண்டவைகள்தாம். குமணன் வரலாறு புறநானூற்றிலிருந்து பிறந்தது; நட்புக்கு நல்ல உதாரணமாகக் காட்டப்படும் பீசிராந்தையார்—கோப்பெருஞ் சோழன் வரலாற்றுக்குப் புறநானூற்றுப் பாடல்களே அடிப்படை.

இன்று தமிழ்நாட்டிலே வழங்கிவரும் புலவர்கள் வரலாறுகளிலே பெரும்பான்மையானவை கற்பனைகள் நிறைந்தவை; கர்ண பரம்பரைக் கதைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டவை. ஒளவையார் வரலாறு ஒன்றே இதற்குப் போதுமான உதாரணம். புறநானூற்றுப் பாடல்களை வைத்துக்கொண்டு

உண்மையான ஒளவையார் வரலாற்றை வரைய முடியும்; சங்ககால ஒளவையாரின் சரித்திரத்தைத் தீட்ட முடியும். இது போல் இன்னும் பல புலவர்கள்—மன்னூர்கள்—வீரர்கள்—வள்ளல்கள் வரலாறுகளையும் வரைய முடியும்.

தெய்வங்கள்

பண்டைத் தமிழ் நாட்டு மக்கள் பல தெய்வங்களை வணங்கி வந்தனர். அவர்கள் வணங்கிய தெய்வங்களுக்குக் கோயில்களும் இருந்தன.

பணியியர் அத்தை நின் குடையே முனிவர்
முக்கண் செல்வர் நகர் வலம் செயற்கே.

(பா. 6)

முனிவர்களால் வணங்கப்படும் சிவபெருமானது கோயிலை வலம் வரும் பொருட்டு உன்னுடைய குடை தாழ்க. அரசர்கள் கோயிலை வலமாகச் சுற்றி வரும்போது குடைப் பிடித்திருக்க மாட்டார்கள்.

ஏற்றுவவன் உயரிய எரிமருள் அவிர்சடை
மாற்றரும் கணிச்சி மணியிடற்றோனும்,
கடல் வளர் புரிவளை புரையும் மேனி
அடல்வெம் நாஞ்சில் பனைக் கொடியோனும்,
மண்ணுறு திருமணி புரையும் மேனி
விண்ணுயர் புகொடி விறல் செய்யோனும்,
மணிமயில் உயரிய மாறாவென்றிப்
பிணிமுக ஊர்தி ஒண் செய்யோனும்...

(பர். 56)

காளையை வெற்றிக் கொடியாக உயர்த்தியவன்; தீயைப் போல் ஒளி வீசும் சடையை யுடையவன்; மாற்றமுடியாத மழுப்படையையுடையவன்; நீல மணி போன்ற கழுத்தை யுடையவன்; சிவபெருமான்.

கடலிலே வளரும் வலம்புரிச் சங்கு போன்ற வெண்மை யான மேளியன்; பகைவர்களைக் கொல்லும் கொடுமையான

கலப்பைப் படையை யுடையவன்; பனை எழுதிய கொடியை யுடையவன்; பலராமன்.

கழுவப்பட்ட அழகிய நீலமணி போன்ற மேனியன்; மேலே உயர்த்திய கருடக் கொடியை உடையவன்; வெற்றி யிலே என்றும் விருப்பமுடையோன்; திருமால்.

மணி நிறமுள்ள மயிலைக் கொடியாக உயர்த்தியவன்; வீழாத வெற்றியை யுடையவன்; பிணி முகம் என்னும் மயிலை வாகனமாக உடையவன்; ஒளி பொருந்திய செந்நிற முள்ளவன்; முருகன்.

சிவன், திருமால், முருகன், பலராமன் என்னும் இந் நான்கு தெய்வங்களும் இச்செய்யுளில் காணப்படுகின்றன. இந் நான்கு தெய்வங்களும் தமிழகத்திலே சிறப்பாக வணங்கப்பட்டன.

நம்பிக்கைகள்

பலவகையான நம்பிக்கைகள் பண்டைத் தமிழர்களிடம் குடிகொண்டிருந்தன. அவைகளிற் சில கீழ் வருவன:—

இம்மையிலே செய்த நன்மைக்கு மறுமையிலே பலன் கிடைக்கும்.

நன்மை செய்தவன் சுவர்க்கம் புகுந்து இன்பம் துய்ப்பான்; தீமை செய்தவன் நரகத்தை யடைந்து துன்புறுவான்.

நல்ல நாட்கள், தீய நாட்கள் உண்டு; பறவைகள் பறப்பதைக் கொண்டு நல்ல சகுனம், கெட்ட சகுனம் பார்ப்பது உண்டு.

பார்ப்பார்க்குத் தானம் கொடுப்பதால் புண்ணியம் உண்டு; யாகம் செய்வதால் துறக்கம் பெறலாம்.

மக்களைத் தெய்வங்கள் பிடித்து ஆட்டும்; பேய் பிசாசுகள் உண்டு; ஆலமரங்களிலும், மலைகளிலும் தெய்வங்கள் வாழும்.

தென்புலத்தார் என்னும் பிதிரர்களுக்கான கடன்களைச் செய்யப் புத்திரப் பேறு வேண்டும்; புத்திரர்கள் செய்யும் சடங்குகளினால் பிதிரர்கள் நன்மை பெறுகின்றனர்.

எதிரிகளை விரட்டி யடித்து நாட்டைப் பாதுகாப்பதற்காகப் பிள்ளைப் பேறு வேண்டும்.

இவை போன்ற பல நம்பிக்கைகள் தமிழ் மக்களிடம் குடி கொண்டிருந்தன.

பழக்க வழக்கங்கள்

பண்டைத் தமிழர்கள் கள்ளையும் புலாலையும் கடிந்து ஒதுக்கவில்லை; இவைகளைச் சிறந்த உணவாக ஏற்றுக் கொண்டனர். ஒளவையூர், கபிலர் போன்ற சிறந்த புலவர்களெல்லாம் மாமிசமும் மதுவும் உண்டு மகிழ்ந்தனர். பெண்களும் மது வருந்தினர்.

அரசர்கள் பகை மன்னர்களிடமிருந்து பெறும் திறைப் பொருள்களைத் தம் நன்மைக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள மாட்டார்கள். பரிசிலர்க்குக் கொடுத்து விடுவார்கள். இதைப் போலவே பகைவர்களின் கோட்டைகளிலே 'கொள்ளையடித்த பண்டங்களைபும் இரவலர்களுக்குக் கொடுத்து விடுவார்கள்.

போர்க் காலத்தில் பல கொடுமைகள் நடைபெறும்; பண்டங்களுக்குப் படுசேதம் உண்டாகும். எதிரியின் ஊர்களை எரியிட்டுக் கொளுத்துவார்கள். பயிர் செய்

திருக்கும் வயல்களிலே குதிரைகளை ஓட்டிப் பாழ் பண்ணுவார்கள். கழனிகளிலே விளைந்திருக்கும் தானியங்களைக் கொள்ளையிடுவார்கள். விரோதிகளின் நாட்டையும் கோட்டைகொத்தளங்களையும் தரைமட்டமாக்குவார்கள். அவ் விடங்களிலே கழுதை பூட்டிய ஏரால் உழுது வரகு, கொள் முதலிய வற்றை விதைப்பார்கள்.

வெற்றி பெற்ற வேந்தர்கள் தோல்வி யடைந்த மன்னர்களின் முடியினால் வீரகண்டாமணி செய்து கால்களிலே அணிந்து கொள்ளுவார்கள். பகையரசர்களுடைய பட்டத்து யானையின் நெற்றிப் பட்டயத்தை அழித்து, அந்தப் பொன்னால் தாமரை மலர்களைச் செய்வார்கள். அவைகளைத் தம்மைப் புகழ்த்து பாடும் பாணர்களுக்குப் பரிசாகக் கொடுப்பார்கள்.

பெண்கள் மாண்ட கணவனுடன் உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் பழந்தமிழ் நாட்டில் உண்டு. தாமரைக்குளத்திலே நீராடப் புகுவதுபோல, கற்புடைப் பெண்கள் கணவனுடைய ஈமத் தீயிலே புகுந்து மடிவார்கள்.

கணவனை யிழந்த பெண்கள் தலைமயிரைக் களைந்து விடுவார்கள். நகைகள் பூண மரட்டார்கள். எள்ளும் புளியும் சேர்த்துச் சமைத்த வேளைக்கீரையை உண்பார்கள். பாயின்றிக் கரடு முரடான நிலத்திலே படுப்பார்கள்.

கணவனையிழந்த கற்புடைப் பெண்டிர் தம் கணவர், மேலுலகத்தில் நன்மை பெறும்படி வேண்டிக் கொள்ளுவார்கள். அவர் பொருட்டு உணவை வைத்துப் படைப்பதற்காக முறம் அளவுள்ள சிறிய இடத்தைச் சாணத்தால் மெழுகுவார்கள். மெழுகிய இடத்திலே உணவை வைத்துப் படைப்பார்கள்.

குறவர்கள் தங்கள் தெய்வங்களுக்குப் பலியிட்டு மழை பெய்ய வேண்டிக் கொள்ளுவார்கள். அதனால் மழை பெய்யும். பெருமழை பெய்தால் அதை நிறுத்துவதற்கும் தெய்வங்களுக்குப் பலியிட்டு வணங்குவார்கள்; மழையும் நின்று விடும்.

தமிழ் நாட்டிலே வேதம் பயின்ற அந்தணர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் வேந்தர்களின் ஆதரவு பெற்று வேள்விகளைச் செய்து வந்தனர். தமிழ் மன்னர்கள் வேதங்களையும் வேள்விகளையும் அந்தணர்களையும் ஆதரித்து வந்தனர்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ் மக்களிடம் உயர்ந்த குலம், தாழ்ந்த குலம், உயர்ந்தகுடி, தாழ்ந்தகுடி என்ற வேற்றுமைகள் தோன்றிவிட்டன. 'நாற்பாற் குலத்தின் மேற்பால் ஒருவன்' என்பதனால் இதனை அறியலாம். இது அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் குலங்களைக் குறித்தது. 'துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பன் என்று இந் நான்கல்லது குடியும் இல்லை' என்பதனால் நால்வகைக் குடிப்பிரிவுகள் இருந்தன என்பதைக் காணலாம். இவைகளைத் தவிர இன்னும் பல பிரிவினரும் தமிழ்நாட்டிலே யிருந்தனர்.

கல்வியினால் உயர்வு தாழ்வுகள் ஒழிந்து போகும்; மக்களுக்குள் ஒற்றுமை உண்டாகும். ஆகையால் அனைவரும் எப்படியாவது—யாரிடமாவது கல்வி கற்க வேண்டும் என்று கூறி வந்தனர்.

தமிழ்ப் புலவர்களை மன்னர்களும், செல்வர்களும் மதித்து வந்தனர். அவர்களும், அரசர்களுக்கும் பொது மக்களுக்கும் அறிவுரை கூறி வந்தனர். மன்னர்கள் தவறு செய்யத் தொடங்கினால் தமிழ்ப் புலவர்கள் அதைத் தடுப்பார்கள்; அவர்களை நன்னெறியிலே நடக்கும்படிச் செய்

வார்கள். தமிழ்ப் புலவர்கள் சிறந்த அரசியல் அறிவு படைத்தவர்களாக இருந்தனர். இவைபோன்ற இன்னும் பல சிறந்த செய்திகளை இந் நூலிலே காணலாம்.

சங்க நூலாகிய எட்டுத் தொகையிலே இயம்பும் பல உண்மைகள் இந் நூலிலே எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. அந்த நூல்களைப் படிப்போர் இன்னும் பல அரிய செய்திகளைக் காண்பர். பழந்தமிழர் பண்பாட்டை அறிவதற்கு இவ் வெட்டுத்தொகை நூல்கள் நமக்குப் பெரிதும் உதவி செய்கின்றன.

தமிழறிஞர்

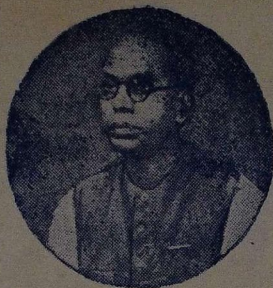
சாமி. சிதம்பரனார் இயற்றிய நூல்கள்

- 1921 கற்பரசியார் நளாயினி வெண்பா
 1923 இராமலிங்கர் பாடல் திரட்டு—குடியரசுப் பதிப்பகம், ஈரோடு
 1925 இன்பசாகரன் (சமூக சீர்திருத்த வசன நாடகம்)
 1928 கதா வாசக பாடமும் செய்யுள் பாடமும் I to VI Form தமிழ்ப்பாடத் தொகை (உரை நடையும் செய்யுட்பகுதியும் I Form to VI Form)
 10 பாட நூற்கள்
 1929 பெண்மக்கள் பெருமை
 1930 மணிமேகலை (பாடநூல்)
 1938 சிதம்பரனார் சீர்திருத்தப் பாடல்கள்
 1939 தமிழர் தலைவர் (பெரியார் ஈ.வெ.ரா. வரலாறு)
 1940 ஆபுத்திரன் அல்லது சமூக ஊழியன்
 1944 அணைந்த விளக்கு (கவிதை நாடகம்)
 1946 உமர்கய்யாம் பாடல்கள் (தமிழாக்கம்)
 1948 அணைந்த விளக்கு (அரசியல் சமூக சீர்திருத்த வசன நாடகம்)
 1949 வள்ளுவர் காட்டிய வைதீகம்
 வாணிபர் உலகம் (தமிழ்)
 புகழேந்தியின் புலமை
 1955 புதிய தமிழகம்
 1973 காதற் காட்சிகள் (இலக்கியத்தில்)
 1954 சீவக சிந்தாமணி
 வளரும் தமிழ்
 1955 முன்சீப் வேதநாயகம் பிள்ளை
 வடலூரார் கவியமூர்தம்
 வள்ளலார் காட்டும் வழி
 கம்பன் கண்ட தமிழகம்
 10-4-55 குறுந்தொகைப் பெருஞ்செல்வம்
 1956 திருக்குறள் மூலமும் தெளி பொருள் விளக்க உரையும்
 சாமி. சிதம்பரனார் சிந்தனைச் செய்யுள்
 தொல்காப்பியத் தமிழர்
 பத்துப்பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும்
 வள்ளுவர் வாழ்ந்த தமிழகம்
 7-8-56 பட்டினத்தார் அப்பர் அருள்மொழி
 12-12-56 நாயன்மார்களின் நல் அறிவுரைகள்

- 1957 எட்டுத் தொகையும் தமிழர் பண்பாடும்
பதினெண் கீழ்க்கணக்கும் தமிழர் வாழ்வும்
- 1958 இலக்கியச் சோலை (புறநானூறு)
பொது மொழியின் அவசியம்
சிலப்பதிகாரத் தமிழகம்
- 1-8-58 பழமொழி நானூறு
- 3-8-58 நற்றிணைக் காட்சிகள்
- 1959 திருக்குறள் பொருள் விளக்கம்
வடலூரார் வாய்மொழி
தேவாரத் திருமொழிகள்
ஆழ்வார்கள் அருள்நெறி
பழந்தமிழர் அரசியல்
நாலடியார் பாட்டும் உரையும்
- 1960 மணிமேகலை காட்டும் மனித வாழ்வு
நான்மணிக் கடிகை (பாட்டும் உரையும்)
இந்திரவிழா
- 1960 சங்கப் புலவர் சன்மார்க்கம்
மணிவாசகர் மூலர் மணிமொழிகள்
அருணகிரியார் குருபரர் அறிவுரைகள்
பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும்
சித்தர்கள் கண்ட விஞ்ஞானம்—தத்துவம்
சாமி சிதம்பரனார் புதுக்குறள்
- 1962 கம்பராமாயணத் தொகுப்பு
- 1963 பட்டினத்தார் தாயுமானார் பாடல் பெருமை
இலக்கியம் என்றால் என்ன?
- 1964 தமிழர் வீரம்
அறிவு (கவிதை)
பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி பாட்டும் உரையும்
சிறுகதைச் சோலை
சாமி. சிதம்பரனார் கட்டுரைத் தொகுப்பு
சாமி. சிதம்பரனார் கவிதைத் தொகுப்பு

கம்பன் கண்ட தமிழகம்

ஆழ்ந்த இலக்கியக் கருத்துக்களை மிக எளிமையாக எவரும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் எடுத்துரைக்கும் ஆற்றல் மிக்கவர் சாமி. சிதம்பரனார். அவர் தம் ஆற்றலுக்குக் 'கம்பன் கண்ட தமிழகம்' மற்றொரு சான்று.

கம்பகாவியத்தில் மனிந்திருக்கும் நற்கருத்துக்களைக் கொழித்தெடுத்துத் திறம்படப் படைத்திருக்கிறார் இந்நூலில்.

மறைந்து வந்த வள்ளீவர் அரத்தை மீண்டும் நினைப்பூட்ட இராமாயணத்தை ஒரு கருவியாகக் கொண்டான் கம்பன். திருக்குறள் ஒரு இலக்கணம். அந்த இலக்கணத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக நிற்கும் இலக்கியம் கம்பராமாயணம் என்பது ஆசிரியர் கருத்து.

சாமி சிதம்பரனார் தமது முன்னுரையில் இந்நூல் கம்பன் இலக்கியத்தின் இனிமையை எடுத்துக்காட்டும் நோக்கமுள்ளது என்று. அவன் கால நாகரிக நிலைமையை எடுத்து காட்டும் வரலாற்று நூல் என்று கூறுகிறார். இந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதில் சாமி. சிதம்பரனார் பெருமளவு வெற்றி பெற்றிருக்கிறார் என்றே சொல்லவேண்டும்.